XXVII. évfolyam, 34. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. augusztus 26.

ISMERKEDÉSI EST — *Hallja, maga vaddisznó! Nem vagyunk az erdőben!*

KEDVES LUDAS!

VÁLTOZATOK VÍZRE

Érdekes újságcikk került a kezembe nemrégiben, azt hiszem, néhány részlete különös figyelmet érdemel. Íme.

„Vasárnap délelőtt két ízben is hatalmas vihar vonult végig a fővároson. Dörgés és villámlás között zuhogott az eső, mintha felhőszakadás lett volna. Az erős eső a Teréz körút és a Podmaniczky utca sarkán, ott, ahol a Podmaniczy utcán végig új vízvezetéki csöveket raknak le, annyira alámosta a városi villamosvasút bal oldali sínpárját, hogy leszakadástól kellett tartani. Az illetékes szervek elrendelték, hogy a Nyugati pályaudvarról induló 20-as számú villamosok a Podmaniczky utcán és a Felsőerdősoron közlekedjenek, míg a 6-os számú kocsikat a Podmaniczky utcán át a Szabadság tér felé irányították. A szükséges mérnöki intézkedések megtétele végett telefonon hívták fel az összes fővárosi mérnöki hivatalokat, de egyetlen helyen sem volt megfelelő szakember található.

Az esővíz elöntötte a Podmaniczky utca és a Szabolcs utca között levő alagutat is. A kanálisok nem voltak képesek a vizet levezetni. Ugyanez történt az Aréna úton, a MÁV-híd

aluljárójánál, ahol olyan magasan állott a víz, hogy a kocsik sem tudtak járni. A tűzoltókat hat-hét helyre is elhívták, hogy a pincékbe ömlő víztömeget szivattyúzzák ki. Így többek között a Stefánia út 71., a Huba utca 6., a Szent László út 16., a Hermina út 67., a Frangepán utca 4. és a Kerekes utca 13. számú házakhoz hívták a tűzoltókat, mert ott a pincéket ellepte a víz. A VI. és VII. kerületi tűzoltóság vonult ki e helyekre szivattyúkkal és eltávolította a vizet.

Eddig szól a sajnálatos híradás. De kezdődik a köz érdeke...

Hát miféle vállalkozó javítja most az utat ott, ahol alásüllyedt a flaszter, mert nem dúcolták alá kellőképpen? Hiszen itt valami irtózatos katasztrófa is történhetett volna. Nem érdekel bennünket, hogy ki csinálja azt a betoncsatornát: de a közérdek azt követeli, hogy ahhoz értő emberek — jobban csinálják, mint eddig."

* * *

Eddig a tudósítás.

Igaz, hogy el ne felejtsem: ezt a riportot a „Magyarország" című lap 1914. június 16-i száma közölte.

És, hogy mi változott azóta?

Nos, az utcák neve.

Pálos P. Miklós
Budapest

KESZEG ÉS OKTÁN

Férfiasan bevallom: a héten ismét engedtem vadállati ösztöneimnek és sorba álltam a Miklós téri szövetkezeti keszegcsárda pultja előtt, hogy frissen sült halak mohó fogyasztásával csillapítsam éhemet. A szövetkezeti csárdát nem érheti gáncs: a keszeg ropogós volt, omlós és fehér. Csak rettentő benzinízű. Hát persze, a gyárak mindenféle bűzös folyadékot csorgatnak a Dunába és a pedagógiából ismerjük a környezet átalakító hatását. A keszeg is ember, és aki benzinben nő fel, lelke mélyén egy kicsit maga is benzinné válik.

A halat mindenesetre elfogyasztottam, mert az ember fut a pénze után. Hogy az önfeledt lakmározás után úgy éreztem magam, mint egy ÁFOR-kút, az legbensőbb magánügyem. Azt viszont nem tagadom, hogy evés közben még bizonyos közéleti jóérzés is elfogott. Vendéglátóiparunk fejlődésén tűnődtem. Itt van ugyebár ez a hal. Az emberek zöme ugyan tartárral szereti, mi viszont már az ínyenc kisebbségre is gondolunk, aki szívesebben fogyasztja motalkóval. Aztán előbb-utóbb úgyis megrendezzük a halászati világkiállítást. Már most egyfajta honfiúi büszkeséggel közölhetem: a trófeák többségét feltétlenül itthon tartjuk. Egy pillanatig sem

kétséges, hogy a mi keszegünk dicsekedhet majd a legmagasabb oktánszámmal.

Én még buzdítanám is vállalatainkat, öntsük csak savanyú és bűzhödt nedveinket a folyóba, amennyi csak belefér. És ha a keszeg a felszívott szupertől végleg alkalmatlanná válik az emberi fogyasztásra... annyi baj legyen. TÜKER-alágyújtósnak mindig jó lesz.

(p. p.)

KI MIT FŰZ?

Július 15-én vásároltam Miskolcon egy iratfűzőgépet. A kicsike „Szöcske" névre hallgat és nagyon kedves, csak éppen fűzni nem hajlandó. Lenne hol, lenne mit, de nincs mivel.

A vásár pillanatában ugyanis megkérdeztem az eladót:

– Kapocstömböt kaphatnék-e hozzá?

A válasz:

– Sajnos hónapok óta kifogyott.

Azóta kétség és remény között járom az üzleteket, néhol sajnálkoznak, néhol gúnyosan mosolyognak. A fűzőkapocs régóta hiánycikk. Mit tehetek? Nem fűzöm az iratokat. És néha eszembe jut: a vevőt, azt lehet?

Korkos Ildikó
Miskolc
Dessewffy u. 16.

A GÖDFELSŐI KULTÚRDOMB

A mellékelt felvétel az elmúlt héten készült a Stromfeld Aurél utcában. Készülhetett volna hónapokkal előbb is. Még ősszel történt, hogy hatalmas földhányást hordtak keresztben a járdára. Ez egész télen ott éktelenkedett. Most sódert hordtak a helyébe, azóta ez van. Felsőgödből azóta Gödfelső lett... változik a világ, csak ez a szörnyűség maradandó. Gödnek egyetlen mozija van és egyetlen kultúrháza. Itt, mindjárt a domb mögött! A kultúrdombot reggel és este halk fogcsikorgatással vagy hangos átkozódással kerülgetik az állomás felé igyekvők. Erre jár moziba is a község apraja-nagyja. Esténként. Sötétben. Mire hazaérnek, a szívük tele bosszúsággal, a cipőjük meg sóderral.

Szeretném, ha az illetékesek végre meghallgatnák panaszunkat. És nem mondanák: az egész csak sóder.

Híres László
Gödfelső, Stromfeld A. u. 32.

KERESD A KULCSOT

Örömünkre szolgált, hogy a Posta a mi lépcsőházunkban is felszerelte a közismert levélszekrényeket. Ez a lakók számára is kellemes és szegény kézbesítőnek sem kell azt a sok emeletet másznia. Sajnos, engem egy kis baleset ért elvesztettem a szekrényem kulcsát. És ezzel kezdődött immáron több hetes bolyongásom. A rövidség kedvéért csak az egyes állomásokat sorolom fel: az illetékes postahivatal, az illetékes műhely, a Kulcskirály, a postaigazgatóság anyagraktára, a házkezelőség igazgatósága, üzletek, műhelyek, satöbbik.

Ami az eredményt illeti: abszolút nulla. Ott tartok, ahol elindultam. Még a maszek is csak nyerskulcsból vállalja az utángyártást, de a szekrényhez nyerskulcs sem kapható. A levélszekrényem napról napra dagad, én állok előtte és próbálom kitalálni: mi lehet belül? Kérem, dinamitot ne ajánljanak. Az elegáns és masszív szekrény bizonyára túlélné. Csak a levelek nem. Egyéb tanácsot viszont hálás szívvel fogadok.

Özv. Csorba Endréné
Bp. XI., Szüret u. 27.

DIOPTRIÁK HOSSZÚ TÁVRA

Vesszőfutás, sőt, kálvária egy pápaszem körül. Kérem hallgassák meg szomorú történetemet és szenteljenek különös figyelmet a dátumokra.

Első stáció. 1971. március 15: Hutás dr, győri szemorvos + 6.5 és + 7 dioptriás szemüvegeket írt fel 71 éves anyósom, özv. Gerlach Pálné részére.

Második stáció. 1971. március 16: a vényt sürgősen beadtuk a győri OFOTÉRT-nak, mert látni jó. SZTK-alapon 19 forintot rendben lefizettünk. Aztán sokáig nem történt semmi. Legfeljebb, hogy többször reklamáltuk a pápaszemet, mire a bolt mindannyiszor a vállát vonogatta.

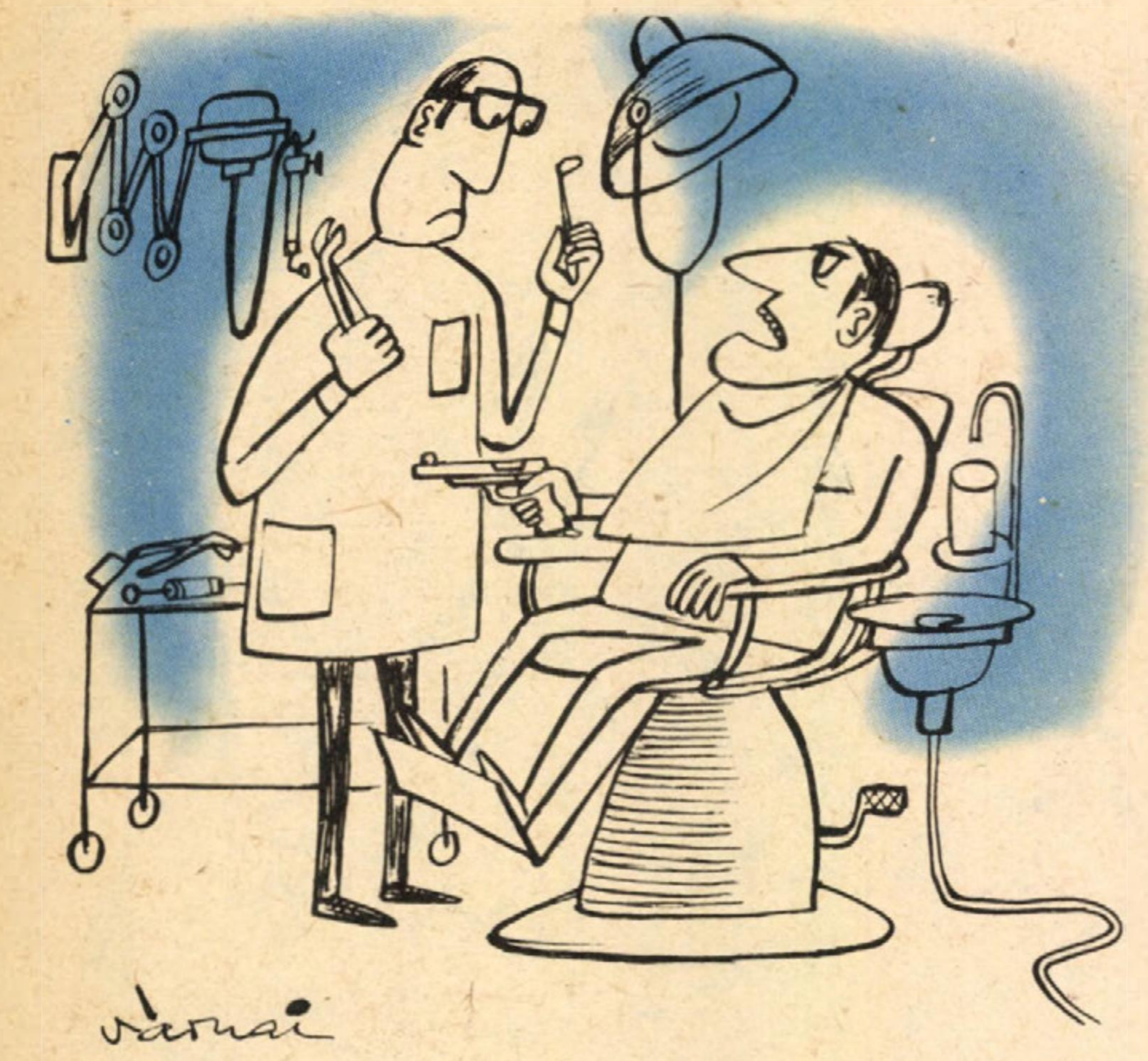
Harmadik stáció. 1971. június 18: egy ismerősöm tanácsára visszakértem a győri OFOTÉRT-től a vényt, meg a 19 forintot és másnap felszaladtam vele Pestre a Szent István körút 19. szám alatti OFOTÉRT-hoz. Tele voltam a legszebb reményekkel, mert ez nemcsak különleges szemüvegbolt, hanem Zeiss-képviselet is egyben. 561 578-as tasakszámmal átvették a receptet és jó érzésemet még csak fokozta az a körülmény, hogy itt 19 forint helyett csak 12 forintot számítottak az ügyletért.

Negyedik stáció: néma csend. A szemüveget hetenként sürgettem a különlegességi boltban is, válaszuk nem sokban különbözött a győriekétől. Ők is a vállukat vonogatták. Végül 1971. július 19-én azt tanácsolták, hogy fizessek még 113 forintot és 40 fillért, akkor semmi sem áll többé a gyors és örömteli kibontakozás útjában. Fizettem. És nem is eredmény nélkül. Igaz, a tasakot csak 35 perces keresgélés után találták meg, viszont megnyugtattak: semmi értelme ezért állandóan Pestre szaladgálnom, majd írnak, ha kész lesz az üveg.

Hát írtak?

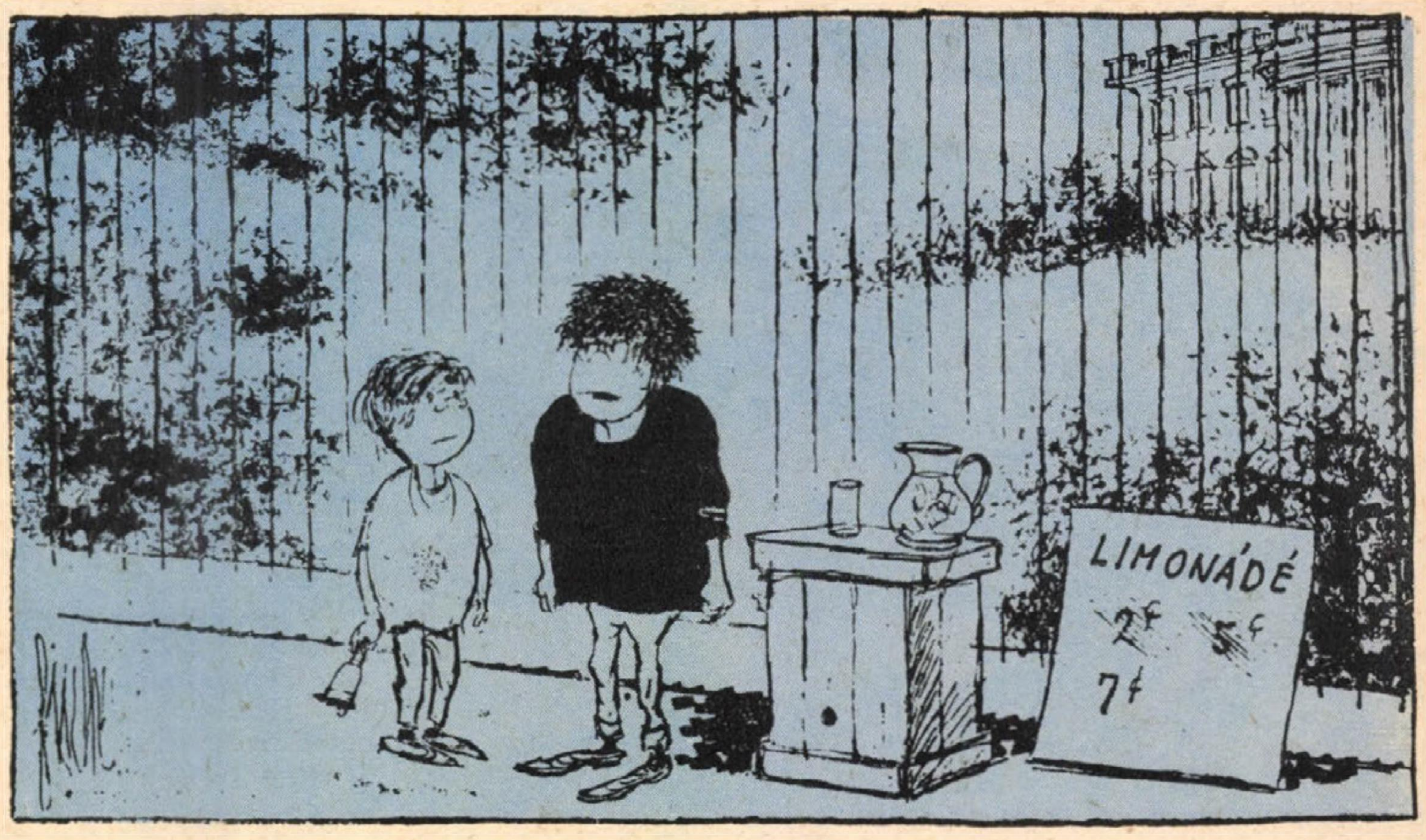
Vass János
Győr I., Czuczor u. 36. VIII/1.

FOGORVOSNÁL

– Figyelmeztetem, doktor úr, nagyon hirtelen természetű vagyok és ráadásul rosszul is tűröm a fájdalmakat!

KAPITALIZMUS

– Ha béremelést adok neked, át kell hárítanom a fogyasztóra, és ha emiatt az üzletmenetem lanyhulni kezd, ki kell hogy rúgjalak, és akkor aztán mi következik? Jössz hozzám állásért könyörögni ...

(„International Herald Tribune")

AZ ÉVTIZED HUMORA

Az évtized házasságának nevezték annak idején a görög hajómágnás, Onassis frigyét Kennedy özvegyével, Jacqueline asszonnyal. Erre a házasságra mondta Maria Callas, a világhírű énekesnő:

– Örvendetes, hogy Jacqueline nagyapát talált gyermekeinek!

Most újabb házasságkötés történt az Onassis családban. Christina Onassis, a hajómilliomos 20 éves leánya titokban férjhez ment egy 47 éves Los Angeles-i ingatlanügynökhöz, Joseph Bolkerhez. Onassis magánkívül volt mérgében, amikor tudomást szerzett a házasságról.

– Miért? – kérdezték tőle. – Mi kifogása van a házasság ellen?

– Nagyon nagy a korkülönbség! – tajtékozott Onassis. – Nem tudott az a vén szamár egy hozzá való idősebb nőt választani?!

Mai srácok

Nem bírok a fiammal — mondta elkeseredetten Z. — Hetek óta egy fillért sem kért tőlem. Sokáig azt hittem, hogy az anyja titokban pénzeli, de kiderült, hogy tőle sem fogad el semmit.

— Nálunk ugyanez a helyzet — mondta B. —, az a megátalkodott kölyök egy vasat sem fogad el a szegény nagymama szűkös nyugdíjából.

— Ezek a mai gyerekek. Mondja, a maga fia mit vitt magával az egyhetes kirándulásra?

— Semmit. Azt mondta, hogy nem kell nagy ügyet csinálni a dologból. Az evés másodrendű dolog. Ha éhes lesz, majd eszik egy kis sást.

— Az én fiam füvet legel, ha éhes. Akartam venni neki egy kaszát, amivel levághatja a füvet, de azt sem fogadta el. Állítólag a többiek kiröhögnék, ha látnák, hogy a papája kaszát vásárolt neki.

— Megátalkodott kölykök! Én megpróbáltam pénzt belopni a pénztárcájába, de észrevette és nagy botrányt csinált. Végül meg kellett ígérnem neki, hogy megmaradok az egyenes úton és soha többé nem csinálok ilyesmit.

— Az semmi! Az én drágalátos fiacskám egy madárfészekben lakott Alsószentbükkönyösön, mondván, hogy neki az is jó, mert teljesen mindegy, hogy hol lakik az ember, csak a felnőttek, az öregek csinálnak problémát ilyesmiből.

— Ezek szerint a maga fia szereti a kényelmet, mert egy puha, tollal kibélelt fészekben lakott Alsószentbükkönyösön. Az én gyermekem viszont egy sziklarepedésben hált, társbérletben egy gyíkkal, és hálából a szíves vendéglátásért — mert szíve, az van a kölyöknek — legyeket fogdosott a házigazdájának. Akartam neki legyeket küldeni, de azt üzente: eszembe ne jusson! Kínos helyzetbe hoznám a többiek előtt.

— S most már otthon van?

— Igen. És egy kis pénzt is elfogadott tőlünk.

— Ezt komolyan mondja?

— Komolyan. Az történt ugyanis, hogy amikor hazajött, a feleségem azt hitte, hogy koldus és adott neki két forintot.

— Az én fiam még lent van Alsószentbükkönyösön. Tudja, talált valami ehető bogyót, és amíg a készlet tart, nem jön haza.

— Egyszer sem voltak lent nála?

— Megtiltotta, hogy utána menjünk, de azért lementünk. Én egy dombról figyeltem őt, látcsővel, az anyja pedig vándor cigányasszonynak öltözött és úgy férkőzött a közelébe.

— És jól van a kölyök?

— Remekül. Négy kilót hízott.

— Hogyan jön haza?

— Autóstoppal.

— De vajon lesz-e kocsi, amelyik felveszi?

— Egy barátom lemegy érte. A megbízásomból. Persze egy szóval sem árulja el, hogy én küldtem le érte az autót. Ha megtudná, sose bocsátaná meg nekem ...

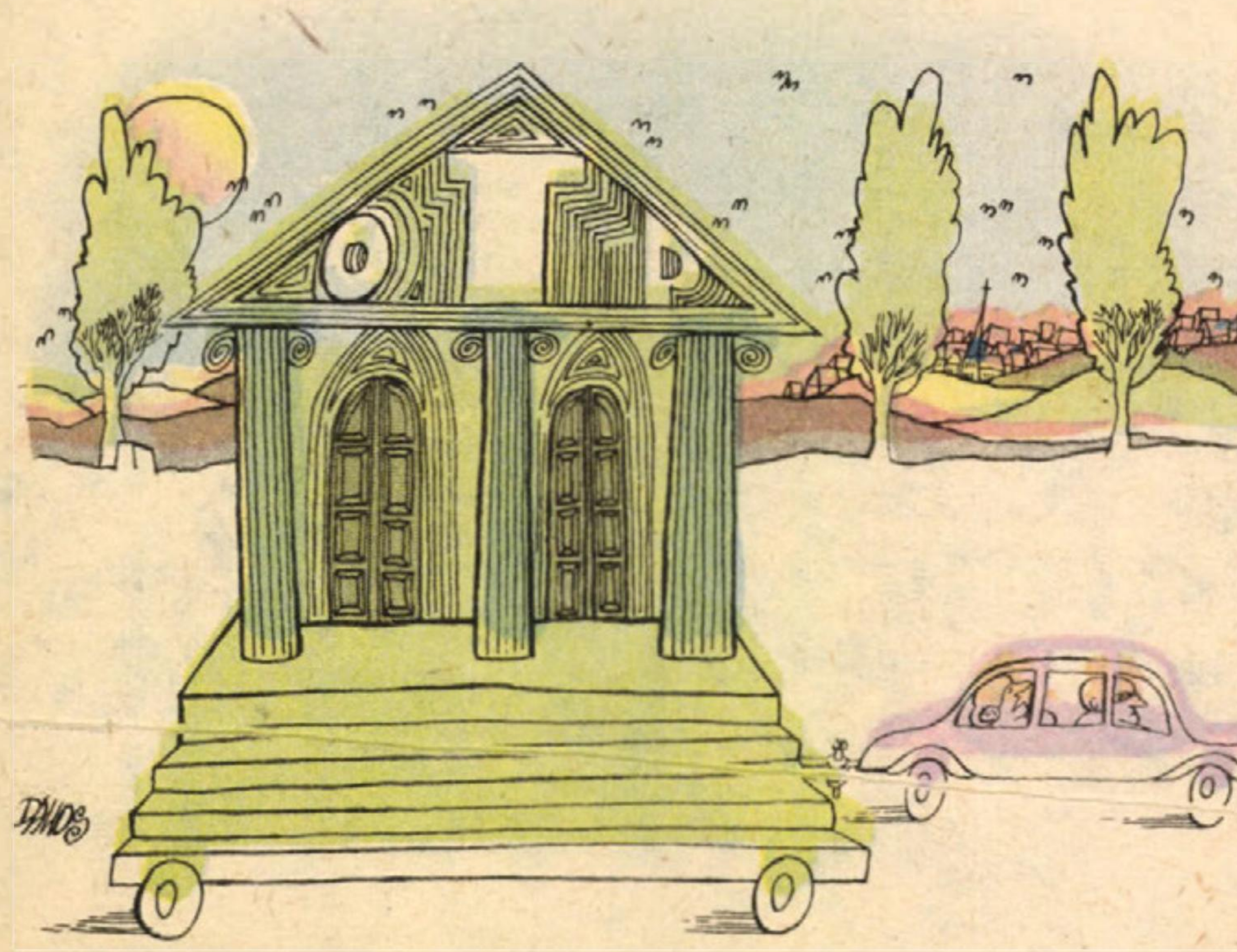
— Mondja, maga érti a mai gyerekeket? — kérdezte elgondolkozva B.

— Nem — felelte nagy sóhajjal Z.

S gondterhelten néztek maguk elé. Ha a gyerekeiket nem is, de egymást kitűnően megértették.

Mikes György

UTÁNFUTÓ

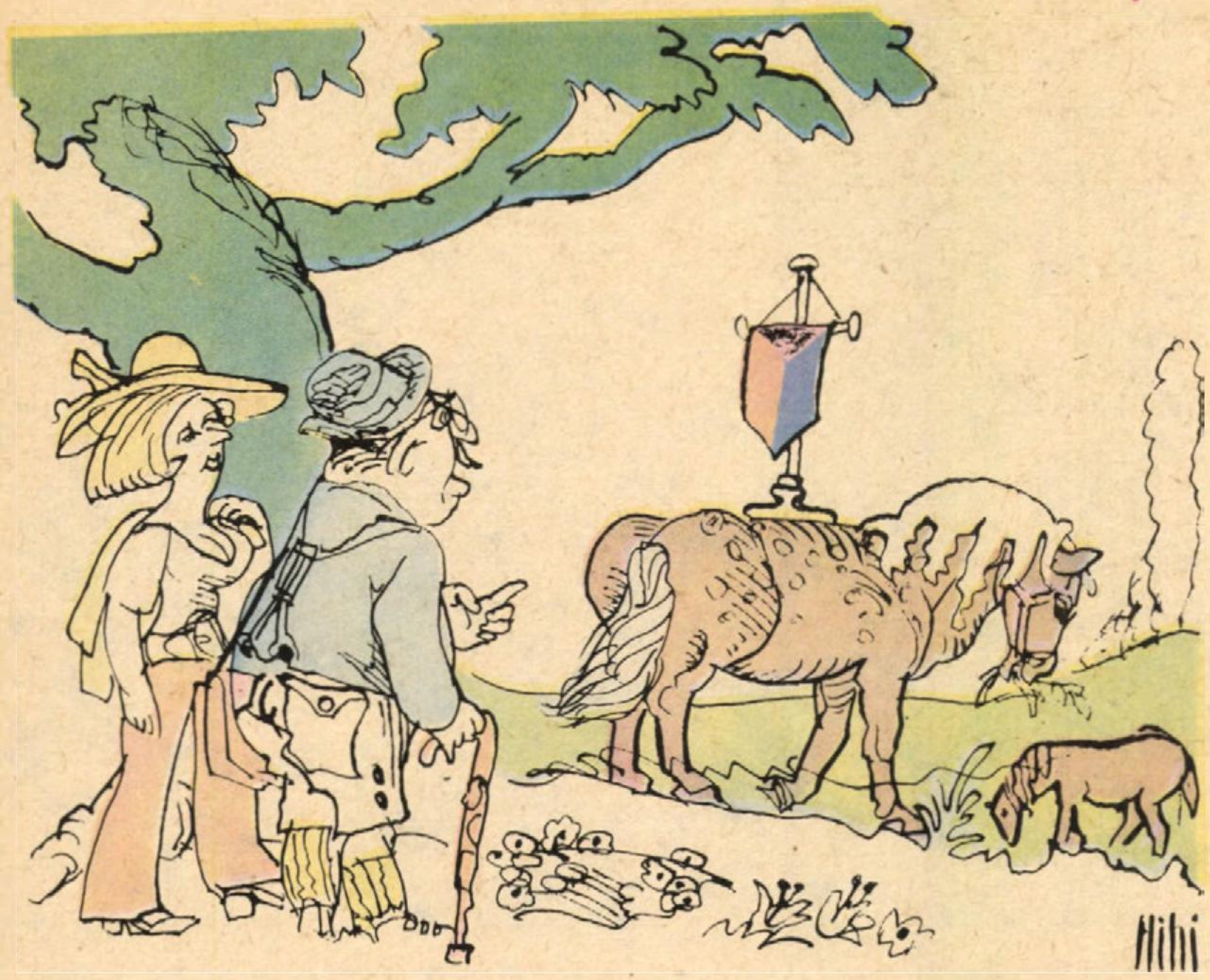

– Állítólag nagy a drágaság a Balatonnál ...

ÚJ MUNKAKÖR

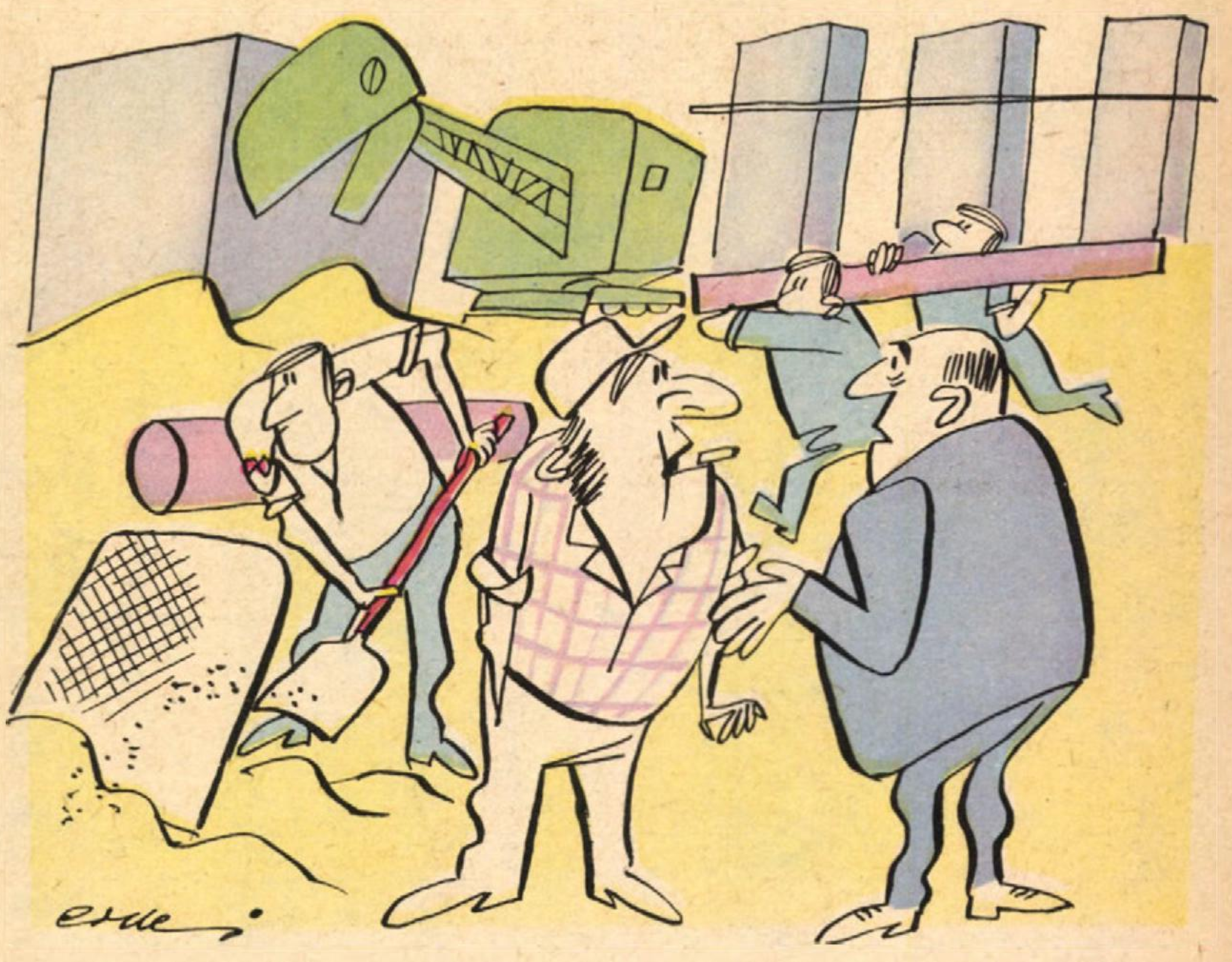

KIRÁNDULÁSON

– Nem is tudtam, hogy itt a közelben lovasiskola van...

MUNKAERŐHIÁNY

– Miért jött el az előbbi munkahelyéről?
– Unatkoztam egyedül.

Jóságos lélek

Nem szemrehányásként mondom, Blezsák kartárs, de bepanaszolták önt nálam.

— Rosszindulat ellen nem tudok védekezni. Tessék megkérdezni a környezetemet, milyen ember vagyok én. Ma reggel is azzal kezdtem a napot, hogy megérdeklődtem Gerencinétől: *„Hogy van, kedves kartársnő, és mit csinál az a bűbájos kislánya, Ibike?”* Én mindenkivel ilyen vagyok a vállalatnál, osztályvezető kartárs.

— Ez csak dicséretére válik. Még arról is hallottam, hogy a múlt héten egy doboz csokoládét küldött Kernácsné kisfiának.

— De hát akkor mi a baj velem?

— Baj semmi. Csak éppen arra utaltam, hogy panasz van önre.

— Szíveskedjék megérdeklődni Barbáknétól, mi a véleménye rólam.

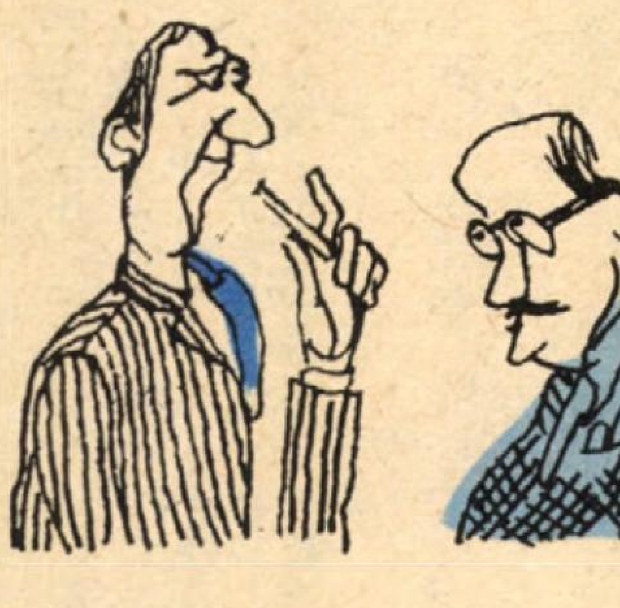
— El van ragadtatva öntől. Éppen a minap mondta, hogy maga „egy zabálni való kartárs”: fél tucat minyont vitt neki a büféből, csak azért, hogy jobb kedvre derítse.

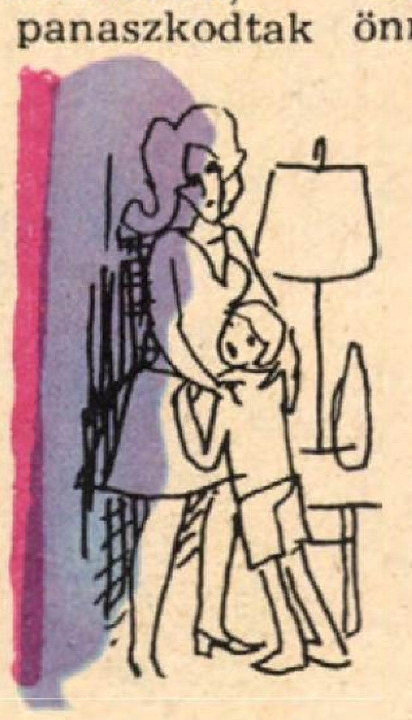
— Na tetszik látni...

— Látom. És nagyon jól tudom, hogy a vállalatnál szeretik önt a kartársak. Még a rosszmájú Lantosné is kedveli. „Jóságos lélek lakozik ebben a Blazsákban”, dicsérte a tervosztályon, „mindenkivel törődik és nagyon figyelmes”. Péterfi Ila azzal dicsekedett, hogy maga a télen ötszáz forint kölcsönt adott neki, amikor nem volt elég pénze arra a kilencszáz forintos szőrmecsizmára, amit a kirakatban kiszemelt magának.

— Hát ilyen vagyok én, osztályvezető kartárs. Bizonyára a vörös Kissné áztatott el. Ő pletykál arról, hogy én bürokrata vagyok, lassan és vontatottan intézem az ügyfelek kérelmeit.

— Megnyugtathatom, hogy

Kissné egyetlen szót sem szólt önről. De ha már erről beszélünk, módfelett érdekelne, miért lassú magánál az ügyintézés?

— Nem lehet mindent azonnal elintézni. De mikor az ügyet végül is elintézem, az ügyfél nem győz eleget hálálkodni, hogy annyit foglalkoztam vele, hogy soha sem tekintettem zaklatásnak a sürgetését, hogy mindig udvariasan fogadtam, és azzal az érzéssel távozik, hogy én egy igazán jó ember vagyok.

— Elárulhatom, nem emiatt panaszkodtak önre. Nem hivatali ügyről van szó.

— Kérem, osztályvezető kartárs, én nem kártyázom, nem iszom, szolidan élek. Esküszöm, hogy jó ember vagyok.

— Azt mondja meg, igaz-e, hogy ön otthon egy despota, nem tűr ellentmondást, a felesége már az idegösszeomlás határán van, mert halálra szekírozza őt. Maga otthon olyan fukar a családjához, mint amilyen gavallér a hivatalban a kartársnőkhöz. Az utolsó fillérig elszámoltatja a feleségét, s csak a legolcsóbb holmik vásárlását engedélyezi neki. Gyermeknevelési módszere elképesztő. Hároméves kisfiát a legkisebb csínytevésért is órákig térdepelteti a durva kókusz lábtörlőn, amíg az vörösre nem marja a gyerek térdét. Óhajtja, hogy tovább soroljam...

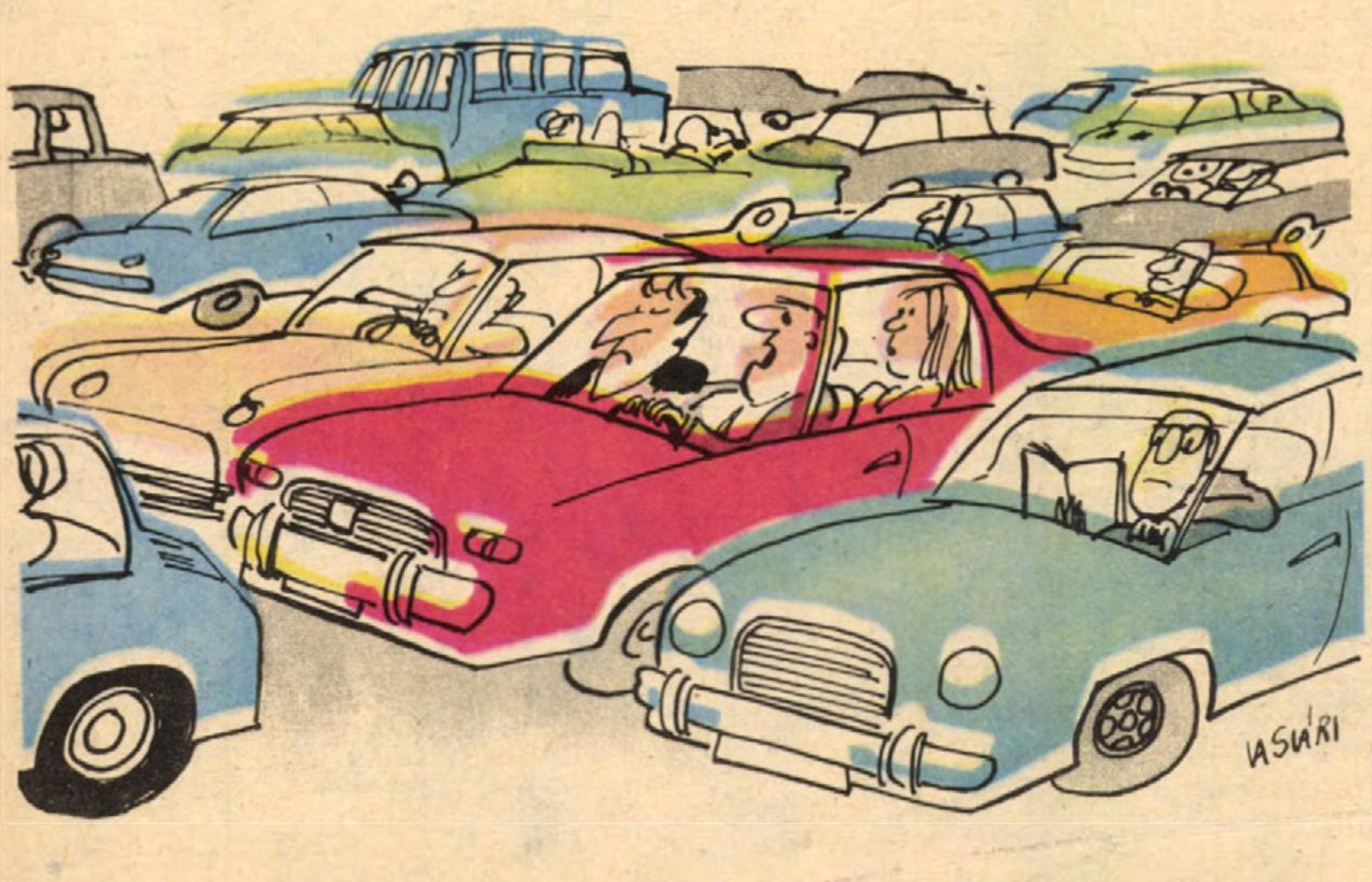
— Ez magánügy. Ebbe az osztályvezető kartárs nem avatkozhat bele.

— Ebben igaza van. Engem csak mint magánembert az érdekelne, hogy ha ilyen jóságos lélek itt a hivatalban, otthon miért olyan, amilyen?

— Erre könnyen felelhetek. Itt a hivatalban nem én vagyok a főnök, de otthon én vagyok a családfő...

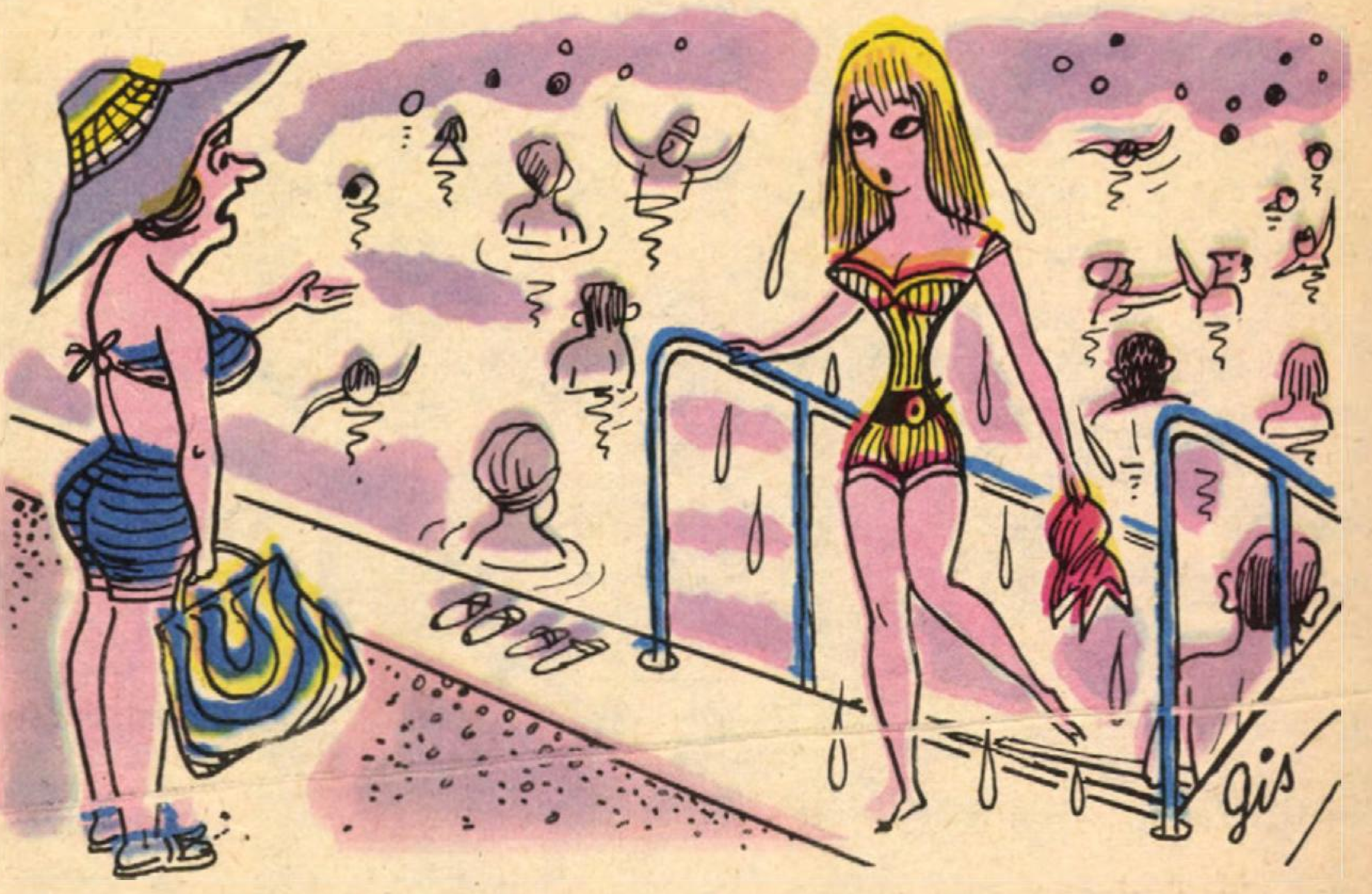
Földes György

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA

„Vezess új utakra, Lucifer”

STRANDON

– Ejnye, kislányom, már megint az estélyi ruhádban fürdesz?!...

KÖSZIVŰ ELADÓ

Minden hiába! Hozzám sem kedvesebb...

KÖZELEDIK A TANÉV

– Ezzel a tudattal már játszani sincs kedve az embernek!...

CSALÉTEK

EGY KIS SZIVESSEG

– Nincs egy szál gyufád?...

VASÁRNAPI VIKEND

– Na most már elhiszed, hogy horgászni voltam?!

Kutyanyelv

1

Minden nyár elején ingerült leszek egy-két idegenbe szakadt hazánkfiának beszámolójától, melyeknek akarva-akaratlanul is fültanúja vagyok némelykor, egy cukrászdában, kertben, esetleg egy szálloda eszpresszójában. Őszre aztán már immúnis leszek, és úgy hozzászokom az effajta szövegekhez, mint a napozáshoz, s meg se kottyan. De ilyenkor, a nyár derekán, még ártalmamra van.

A minap is ülök egy Duna-parti teraszon, amikor a szomszéd asztalhoz érkeznek hatan. Hat finom megjelenésű hölgy, tolldíszekkel a kalapjukon, párjával lehetnek százévesek.

A hangot az élénk mozgású, alacsony barátnő adja meg, akinek hevesebb mozdulatai nyomán lágy púderfelhő száll fel az orráról és ül rá a társaság kávéscsészéire.

— Gyerekek — hallom az élménybeszámolót —, el sem tudjátok képzelni, hogy micsoda konyhája van a Nusinak Torontóban. Az edényeket egy kar emeli ki a mosogatóból és mindjárt meg is szárítja, mint egy hajszárító. Konyharuhát nem is tart.

— Nincsen is mit eltörülni — teszi hozzá a szomszédja, hogy ő is fitogtassa jólértesültségét —, nincsen elmosogatni való ottan, mert ezüstpapírban főzik meg az ételt, ami a tányér is, és utána egyszerűen kiteszik a szemétre.

— Nahát — mondja a harmadik hölgy erre —, nem is, hogy a szemétre teszik, mert Torontóban nincsen ám szemétláda! Hanem a szemét a falon belül egyenesen a csatornába zuhan. A Piriéknél is van ilyesmi a Lágymányoson, de persze eldugult.

— A Piri egyidős a Nusival — jut eszébe az elsőnek —, viszont a Nusi olyan, mint harmincéves korában. A Nusi kétszer, sőt gyakran háromszor is kozmetikushoz jár minden héten. Esküszöm nektek, hogy harmincéves!

— Bizony — foglalja össze az egyik hölgy tételesen —, az ember itten nem tudja úgy érezni magát, mint ottan. Ottan az ember csak rendel egy oranzsádot és elnézi azt a kényelmet. A Nusiék is, ugye, mennyit gürcöltek itten, és most úgy vannak ottan, hogy amit akarnak, az megvan.

Ez volt az a pillanat, midőn a közelemben üldögélő és feltűnően csinos fiatal

leányhoz odafordultam, ki ugyancsak kénytelen volt e beszélgetést hallgatni, és így szóltam hozzá:

— Távol áll tőlem, hogy tolakodjak, de szeretném, hogy ha szerelmesen hozzám bújna, és pedig megcsókolhatnám a száján és a füle mögött. A világért sem élvhajhászásból, hanem hazafias felindulásból. Ugyanis nem bírom tovább hallgatni, hogy Torontóban minden olyan jó, itten pedig semmi sem jó.

A fiatal leány e szavaimra rám mosolygott. Mosolya Dobó Katicára emlékeztetett, elszántsága Zrínyi Ilonára.

A világtörténelemben itt született meg elsőnek a hazafias puszi fogalma.

2

Az ember bemegy az állami szaküzletbe, hogy megtöltsék neki a gázöngyújtóját. Az öngyújtót ott elveszik tőle, egy tasakba helyezik, miután a tasakra előbb rákönyvelték az öngyújtó márkáját, a tulajdonos nevét és lakcímét, majd közlik vele, hogy mennyi idő múlva jöhet vissza az öngyújtóért. Az időpontot húsz és harminc perc között szabják meg, miközben átnyújtanak a tasakról egy ellenőrző szelvényt.

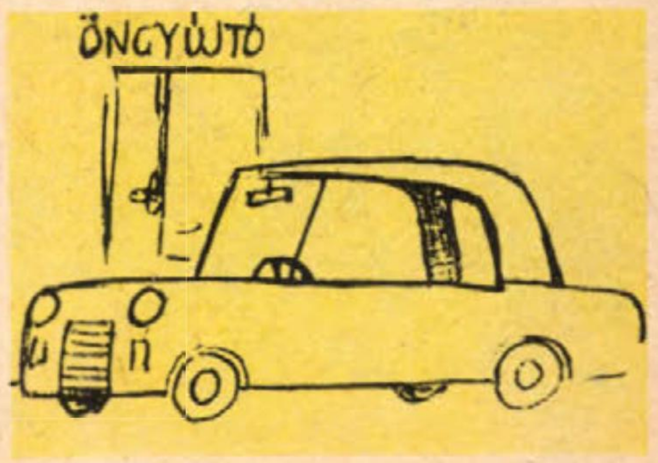
A kiváltásnál, a szelvény alapján, kikeresik a tasakot, egyeztetik a névvel, az öngyújtót kipróbálják, majd egy pénztárgépbe beütik a befizetett összeget. Ezután kiadják az öngyújtót.

Az állami szaküzlettől négy-öt percnyire van három maszek öngyújtó-javító is, akik gázöngyújtót töltenek. Az eljárás itt úgy történik, hogy az ember belép a boltba, odanyújtja az öngyújtóját az öngyújtósnak, aki a gáztöltőhöz lép vele, miközben az ember kiszámolja az asztalra a töltés árát. (Megegyezik az állami töltés árával.) Mire a pénzt leszámolta, az öngyújtós is készen van a töltéssel, visszaadja az öngyújtót, és az ember elmegy a megtöltött öngyújtójával. Az egész ügyintézés körülbelül egy percébe kerül az embernek, ha az állami szaküzletből sétált oda, még plusz öt percébe. Még mindig jó negyedórát spórolt!

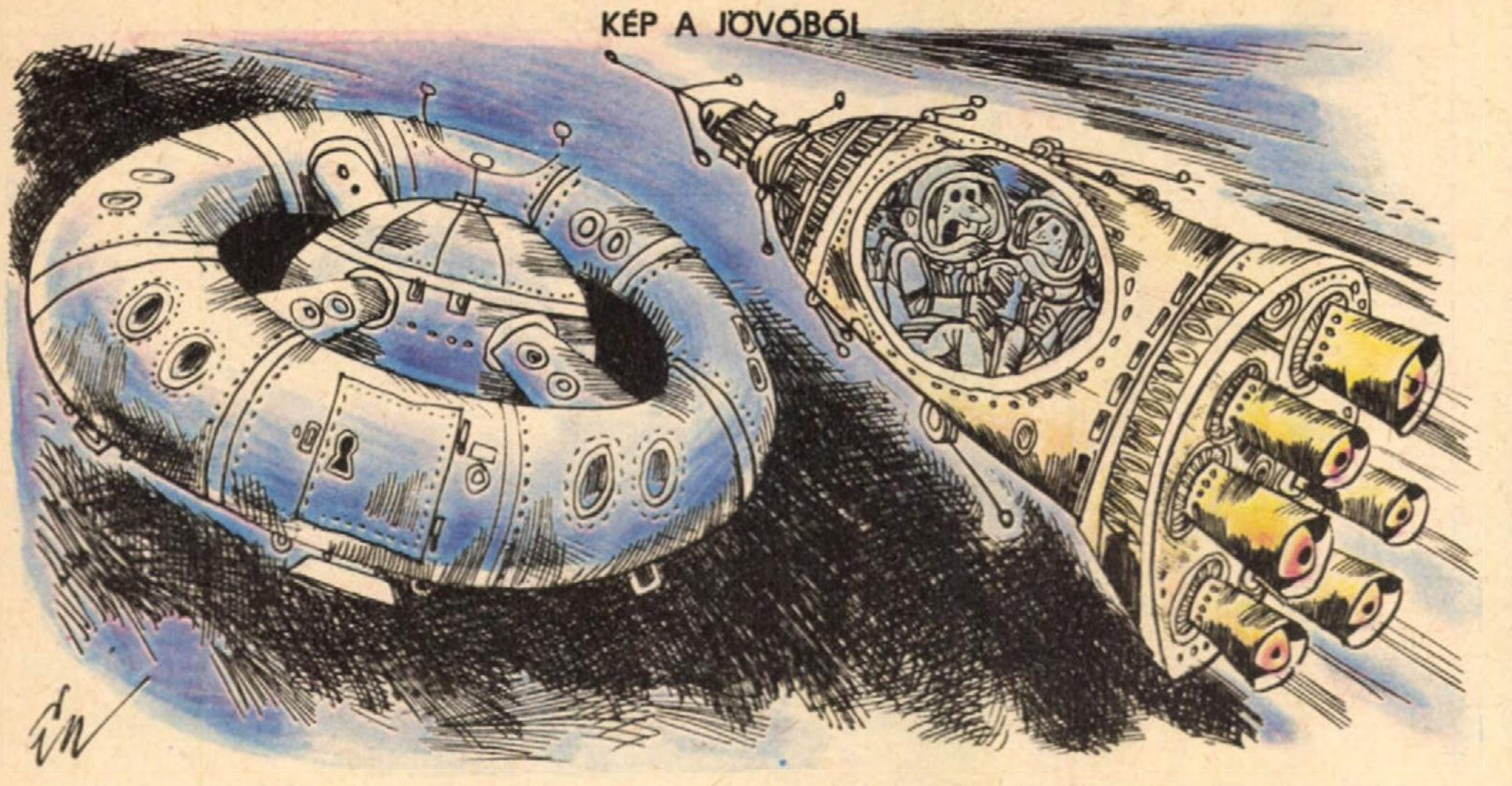
A maszeknek a kopott kis üzlete előtt szép autója áll. Nem furcsa, hogy egyeseknek milyen jól megy?

Nem furcsa.

Somogyi Pál

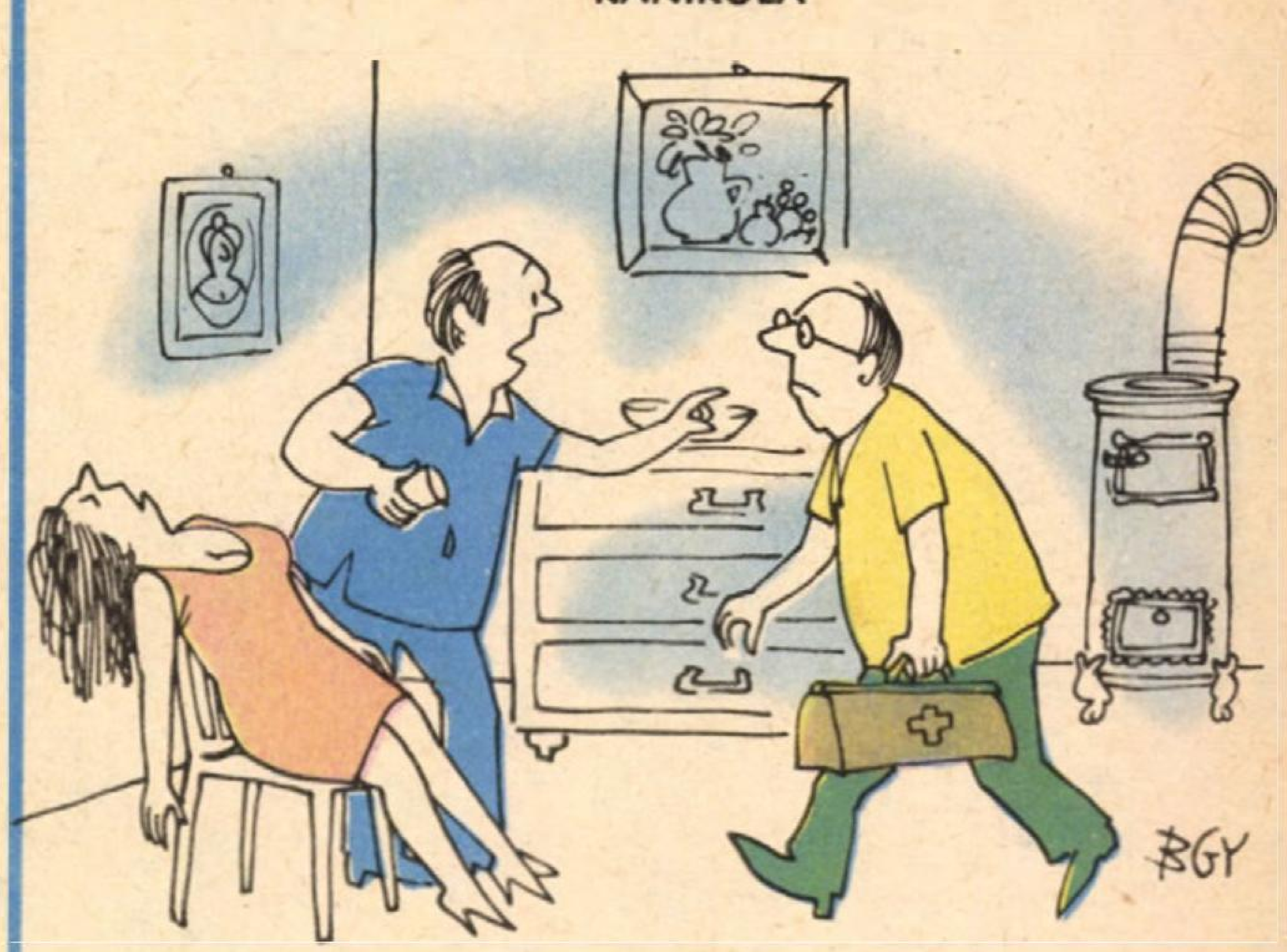

KÉP A JÖVŐBŐL

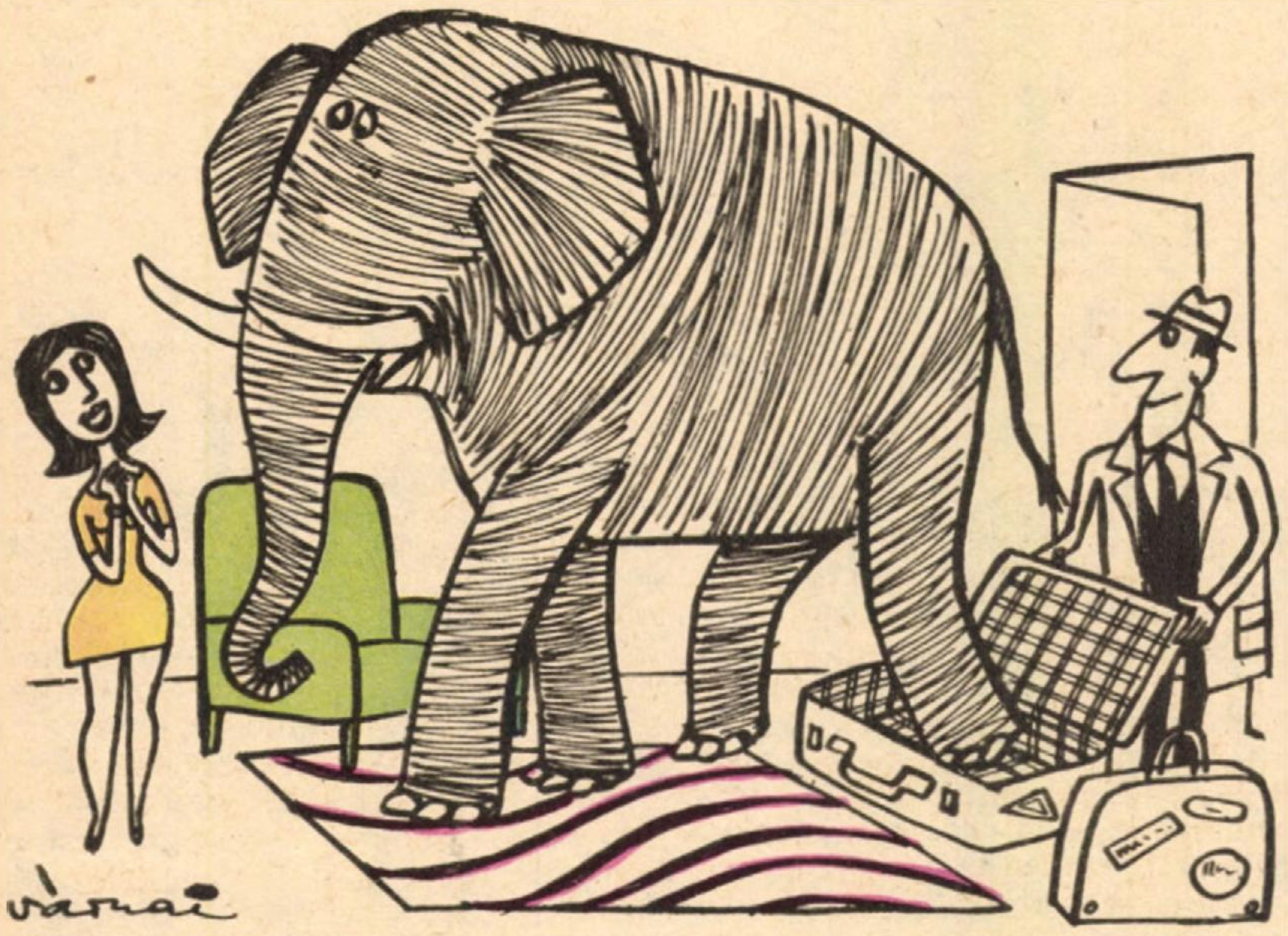
– Te jó isten, az űrállomás kulcsát a kilövőpadon felejtettem!...

KÁNIKULA

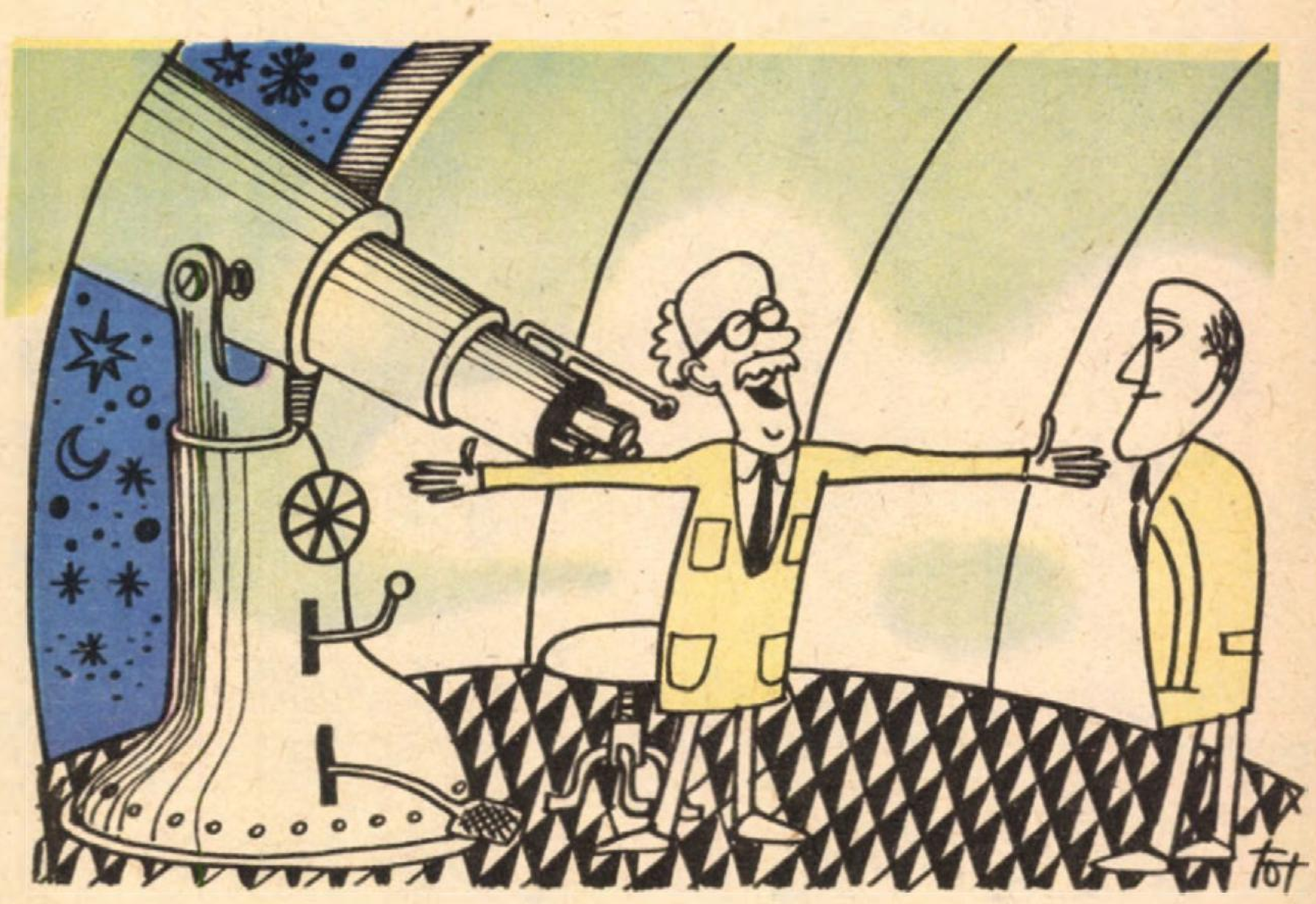

– Csak ránézett a kályhára és elájult!...

GAVALLÉROS AJÁNDÉK

BÜSZKE CSILLAGÁSZ

– Kollégám, ekkora bolygót fedeztem fel!

HUMORÜGYBEN DR. DÉSI FRIGYES PROFESSZORRAL

— Mindenekelőtt köszönetet szeretnék mondani a humor művelői nevében azért a kitűnő ellátásért, amelyben a Meteorológiai Intézet részesít bennünket.

— Kérem, tolmácsolja viszonthálámat kollégáinak, akik megnyugtatják lelkiismeretünket, hogy nem dolgozunk hiába. Sokszor úgy érezzük, hogy nem is holmi tudományos intézet vagyunk, hanem termelő üzem: HKEV!

— Tessék?

— Humoristákat és Karikaturistákat Ellátó Vállalat.

— Műszereim a professzor úr szavaiban megmegélénkülő sértődöttséget jeleznek.

— Pedig az nem „jellemző". Száz év alatt megszoktuk, hogy „szórakoznak" velünk és az igazi humoron, a még oly csípős, de szellemes élcelődésen magunk is őszintén nevetünk. Emlékszem — például — Nagy Endrének egy velünk foglalkozó konferálására, amelynek az volt a csattanója, hogy a várható időjárásra vonatkozóan miért nem azt közöljük: Nem tudjuk. A „sablon frocli" — az ellenben bosszant. Egyszer egy belgyógyász barátom (éppen egy belgyógyász!) azzal ugratott: „Mondjátok az ellenkezőjét, az talán beválik." Ekkor szültem a következő definíciót: „A prognózis olyan önmagába visszatérő körmondat, amelynek az ellenkezője sem igaz."

— Cyrano szellemében: „Mert magamat kigúnyolom, ha kell..."?

— Igen, az öngúnynak hagyománya van nálunk. Konkoly-Thege Miklósnak, a nagy magyar csillagásznak, intézetünk egykori igazgatójának ógyallai birtokán is volt kis megfigyelő állomása. Tudni kell, hogy egyik fontos műszerünk a termográf, amely a forgó korongján levő szalagra automatikusan írja az észlelt hőmérsékleteket. Ez a készülék esőtől, széltől védve, egy kis házikóban van. Nos, hajdanában ott, Ógyallán egyszer véletlenül nyitva felejtették ennek a házikónak az ajtaját, és a kerti munkára tartott szamár lelegelte a termográf szalagját. Az altiszt kétségbeesetten jelentette a történteket a gazdájának. „Végre egy tisztviselőm, aki hozzáértéssel dolgozik!" — kiáltott föl Konkoly-Thege Miklós.

— Bocsánatot kérek az apropóért, de bizonyítani tudom, hogy fölírtam magamnak a kérdést: Előfordul, hogy a meteorológus „lenyeli" a kapott információkat?

— Ha arra gondol, hogy inkább hallgat valami sugallatra, mint a tudományos adatokra, vagy a „hasára üt", az kizárt dolog, de kegyes csalásból olykor megesik, hogy az eshetőségek közül az eső kiesik. Történt — például —, hogy egyszer április 30-án, a május elsejére való tekintettel dr. Aujeszky László kollégám a prognózisból elhallgatta az esőt. Másnap ő is ott volt a felvonuláson, és amikor a tribün felé közeledtünk, a karján levő felöltő alól kiesett az esernyője. Szerencsénkre nem esett az eső, hát ugrattuk, hogy hiába cipelte az ernyőt, mert „így jár az, aki nem hisz saját magának".

— Újabb apropó egy másik előjegyzett kérdésemre: A meteorológus elhiszi a prognózisokat?

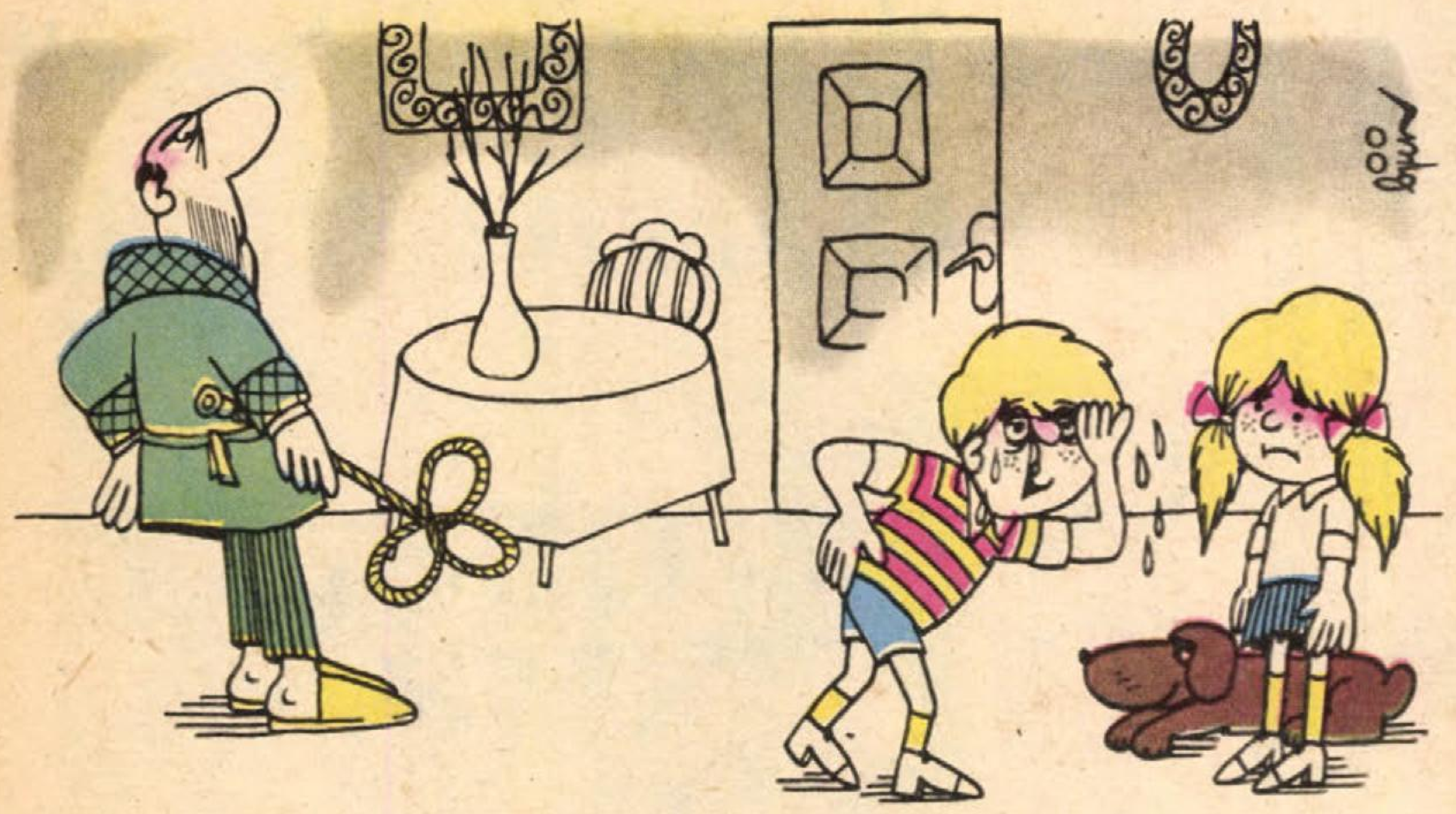
— A meteorológus nem hisz, hanem tud, azaz tudományos alapon áll. Ma az egyetemen, a matematika—fizika szakon tanítjuk a meteorológiát. Azt hiszem, ezzel megmondtam mindent. Addig jó a humoristáknak, amíg nem rendelkezünk olyan nagy teljesítményű komputerekkel, amelyek a kapott adatokat... — elhallgat, elmosolyodik, legyint. — Vagy ki tudja? Az egyszerű tárgyak is föllázadnak olykor és megtréfálják az embert. Egy ízben az egyetemen a táblára írtam egy hosszú matematikai levezetést. A tábla ott villannyal működik, tehát amikor az alsó rész megtelt, megnyomtam a gombot és vártam, hogy a fölső, tiszta tábla lejöjjön. De nem jött. Újra és újra nyomtam a gombot. Mindhiába. A hallgatók már kuncogtak, tehát abbahagytam a próbálkozást és a terem felé fordulva emígy szellemeskedtem: „Okos enged..." Abban a pillanatban a hátam mögött megindult a tábla.

— Köszönöm a beszélgetést, nincs több kérdésem.

— Nekem azonban lenne — int marasztalóan Dési professzor úr. — Mondja, soká tart még ez a kánikula?

Sólyom László

PEDAGÓGIAI SZAKCIKKET OLVASOTT...

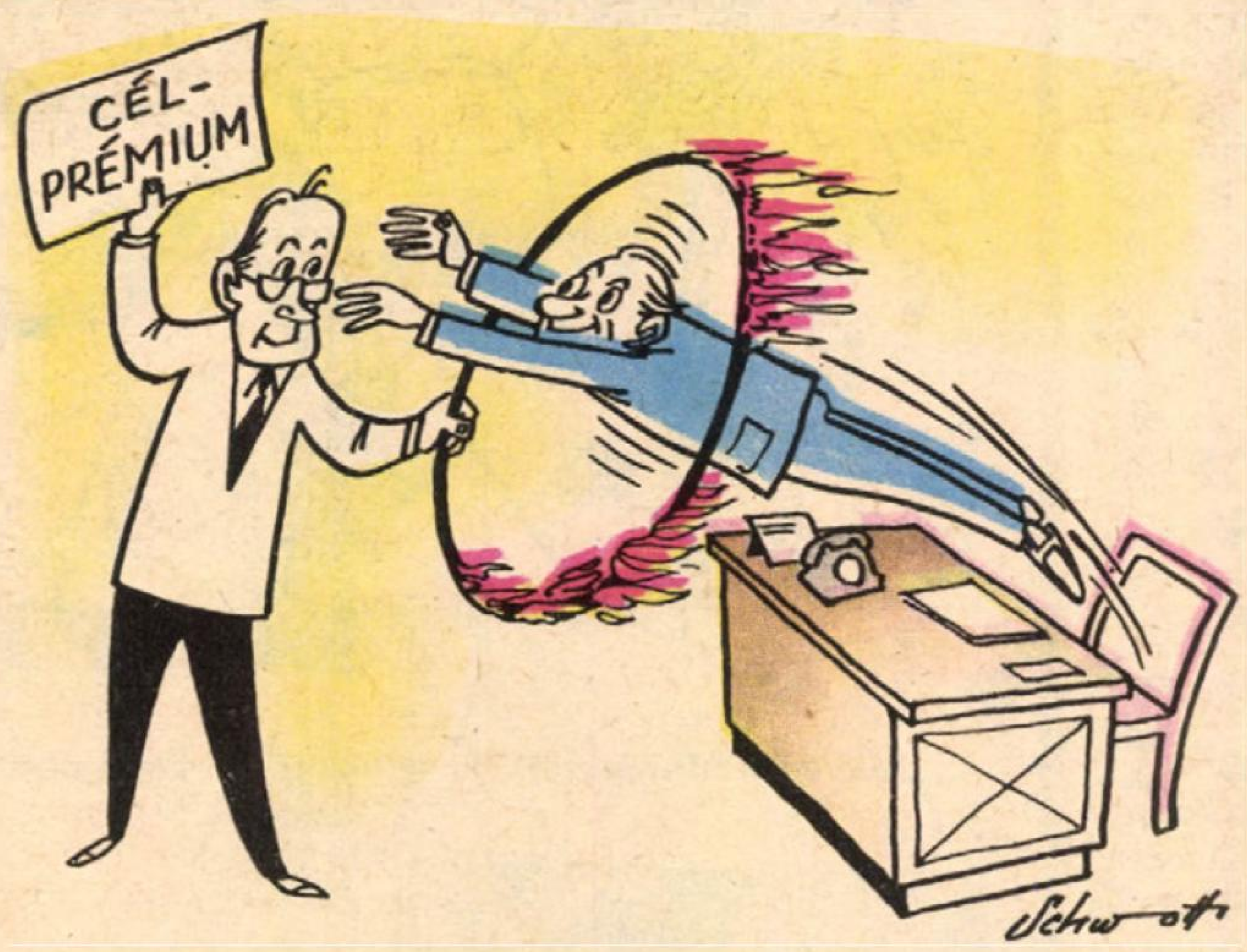
– Emberi méltóságomban aláztak meg...

MUNKAKEDV

– Még a szabadságidőd alatt sem tudsz tétlenül nyaralni?

AZ IDOMÍTÁS CSODÁJA

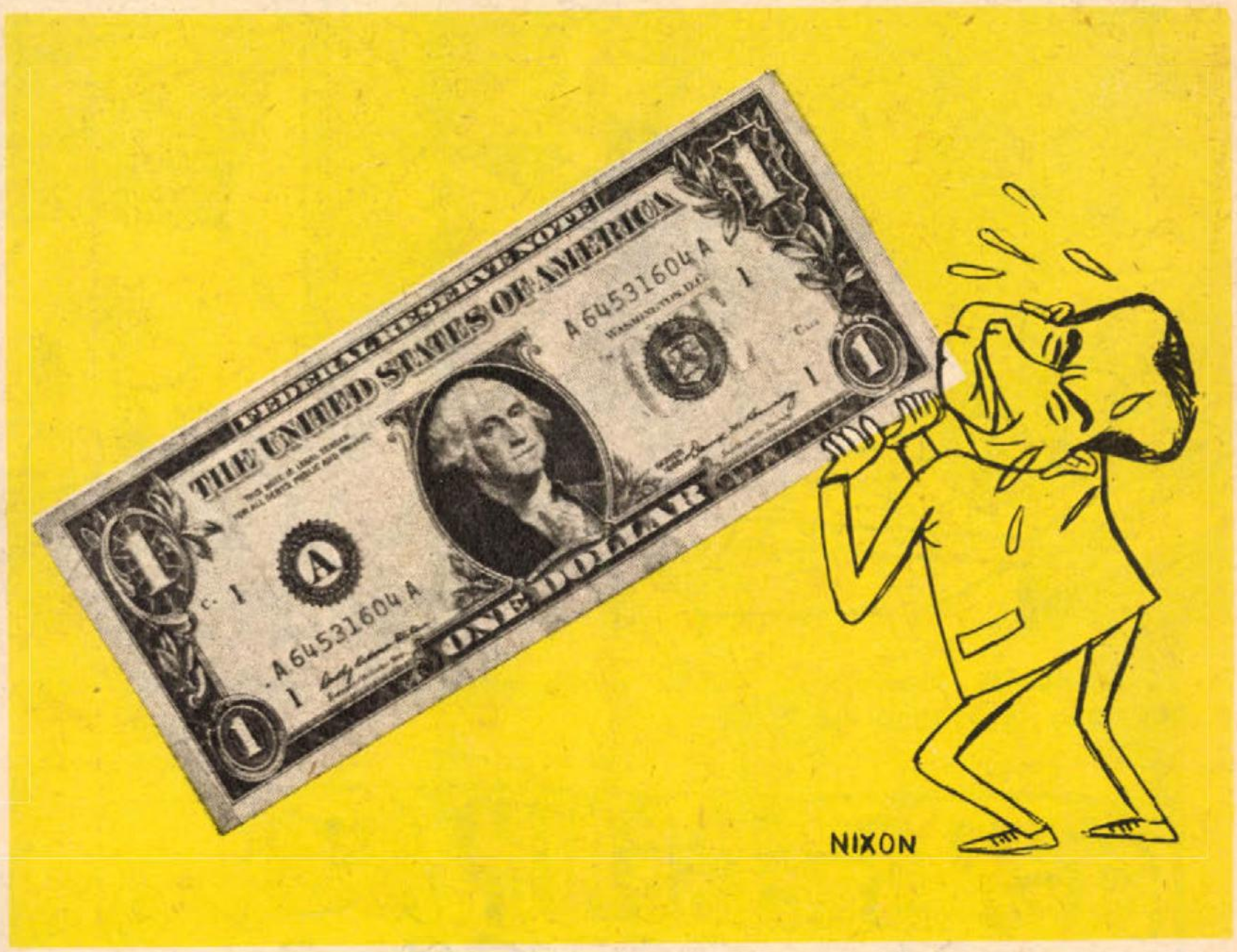
TURISTAÚTON

– Most figyeljetek. A szellem fölényével fogom legyőzni.

TARTANI! TARTANI!

Várnai György rajza

Ketten beszélünk

— Olvasta, hogy a Hold négy és fél milliárd éves?

— Olvastam. De miért kérdi?

— Mert tudni szeretném, hogy maga is megborzongott-e.

— Maga megborzongott? Mért borzongott meg maga?

— Először is azért, mert a tudományos eredmények szinte megrendítenek, sőt áhítatot keltenek bennem, továbbá még azért is, mert elképzeltem, hogy négy és félmilliárd év micsoda szörnyűséges nagy idő! Négyezerötszázmillió év! És már akkor volt Hold.

— Na és?

— Hogyhogy „na és"? Magára egy ilyen hír semmiféle hatással sincs? Maga semmit sem érez, amikor megtudja, hogy a Hold négy és fél milliárd éves?

— Mi az ördögöt érezzek? Tudomásul veszem. Nekem így teljesen megfelel.

— Ritka egy kietlen lélek uraságod. Én megborzongtam.

— Irigylem érte. Engem inkább kétség fogott el. Hogy tudniillik nem valószínű a dolog. Mért pontosan négy és fél milliárd? Mért éppen egy ilyen kerek szám? Hátha egy évvel idősebb, vagy eggyel fiatalabb? Ki tudja ezt ellenőrizni?

— Már megbocsásson, de egy év ide vagy oda, mit számít ebben az esetben?

— Nézze, én precíz ember vagyok. Ha én tíz deka sonkát veszek, akkor nem tűröm, hogy az áráért csak kilenc dekát kapjak. Meg aztán, ha tévedhetnek egy évet, tévedhetnek tízet, százat vagy százezret is.

— Még százezer is semmi a négy és fél milliárdhoz képest.

— Maga igazán jó pofa. Ha egy negyedórát vár az autóbuszra, a guta kerülgeti. Most meg dobálózik a százezer évvel. Mit szólna hozzá, ha százezer évig kellene várnia az autóbuszra?

— Maga bolond vagy csak színleli? Hogyan lehet a Hold-kutatást az autóbusszal összefüggésbe hozni? Micsoda közöny és cinizmus!

— Maga pedig lelkesedik mindenért, amihez nem ért.

— Nem az én dolgom, hogy értsek hozzá. Az én dolgom csak a borzongás. Egyébként a Hold korát kőzetek alapján állapították meg.

— Miféle kőzetekre céloz?

— Amiket az asztronauták lehoztak a Holdról. Nem látta a televízióban, amint gyűjtik a kőzeteket?

— Nem. Éppen liptói túróért voltam a Közértben. Mire hazaértem — a negyedik emeleten lakom és nem működik a lift —, már össze voltak gyűjtve a kőzetek. A liptói viszont keserű volt.

— Az előbb az autóbusz, most meg a liptói túró... Legyek őszinte? Sajnálom magát.

— Mondja már... Tizenöt deka volt összesen, kidobtam.

— Nevetnem kell. Hiszen maga még azt sem képes felfogni, hogy mért sajnálom magát! Magának annyi fantáziája sincs, mint egy kukacnak!

— Mint egy kukacnak? Nem hittem volna, hogy egy kukacnak van fantáziája. Ez is valami tudományos szenzáció?

— Nem, uram. Ezt a hasonlatot megvetésem nyilvánítása végett használtam.

— Maga megvet engem? Megérdemelné, hogy orrba vágjam. Végzem a munkámat, eltartom a családomat, nevelem a gyermekeimet, soha a törvény ellen nem vétettem és maga megvet engem? Hallja...

— Csak azért vetem meg, mert nem tudja elképzelni, hogy mennyi négy és fél milliárd év.

— Ami igaz, az igaz. Nem tudom elképzelni.

— Hát egymilliárd évet el tud képzelni?

— Gondoljon, amit akar, de annyit sem.

— Hát százezret? Annyit el tud képzelni?

— Százezret se.

— És tízezret?

— Annyit se.

— Még annyit se? Atyaisten! Nem tud tízezer évnyi időt elképzelni?

— Nem én. Ha megfeszülök, akkor se.

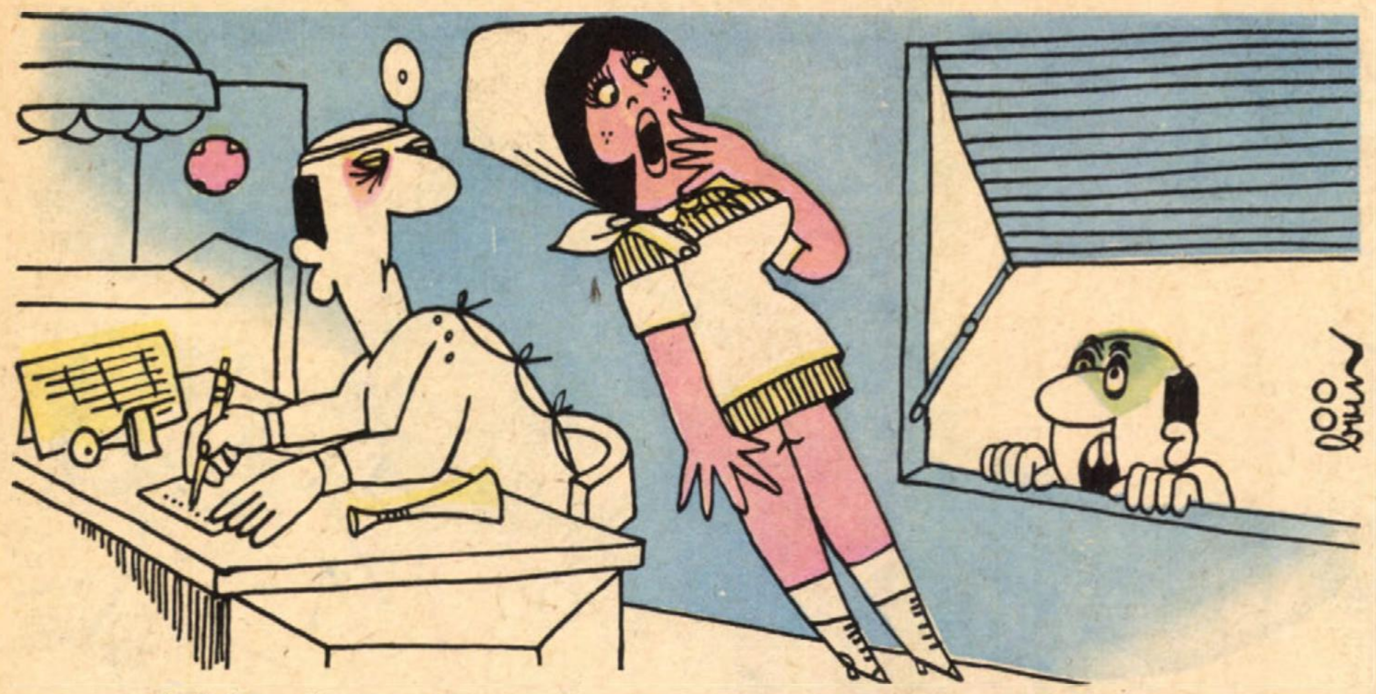
— Hát mennyi a leghosszabb idő, amit el tud képzelni?

— Három év.

— Három év? Összesen három év? És mért éppen három?

— Mert három év múlva kapom meg a Trabantomat, amire tavaly befizettem.

(t.)

– Elnézést, főorvos úr, de az előbb elfelejtettem megemlíteni, hogy a bal vállamban is szaggatást érzek...

EGY SZEGÉNY KIS FÉRFI PANASZAI

Kopár Gergely szomorúan ült az ablaknál. Nyolcvanéves volt és boldogtalan. Nem tehette azt, amit szeretett volna. Bánatosan kutatott emlékei között és miután memóriája már gyakran cserbenhagyta, naplójegyzeteit lapozgatta...

1. oldal:

Ma azt mondtam, hogy négy meg kettő az hét. A tanító néni kiállított a sarokba. Miért kell ezt eltűrni? Nincs rosszabb, mint gyereknek lenni!

14. oldal:

Az anyuval sem lehet vitatkozni. Minden délután aludnom kell! Most azt mondja, ha gimnazista leszek, már nem kell ebéd után lefeküdni. A gyerek azért van, hogy a felnőtteknek legyen kit szekírozni...

26. oldal:

Van egy nagy megfigyelésem: a férfinak legtöbbet a nőktől kell szenvedni. Alig vártam, hogy megszabaduljak az óvónő szekatúráitól, jött a tanítónő. Most már gimnazista vagyok, de az anyu mérgezi az életemet. Jelenleg éppen büntetés alatt állok, mert rajtakapott, hogy pipáztam. Azt ígéri, hogy érettségi után azt csinálok, amit akarok... Istenem, csak eljönne már a boldog férfikor!...

78. oldal:

Két hete vagyok gyakornok a Városházán. Van sétapálcám és pipám, amire annyira vártam, és szerelmes is vagyok. Borbála egy tündér, de nem áll velem szóba, ha megérzi rajtam, hogy megittam egy pohár bort. Pedig olyan jó lenne felhajtani néha egy savanykás fröccsöt. Hiába, a nők okozzák a legtöbb bajt...

175. oldal:

Borbála, a nejem, két hete nem szól hozzám, mert beléptem a „Szombati fiúk" nevű asztaltársaságba. Hát miért baj ennek a némbernek, hogy néha egy kicsit szabadon akarok lélegezni...

218. oldal:

Ma kimondták a válást. Elköltöztem otthonról és boldog vagyok. Este rendezünk egy nagy murit... Sajnos este tízre otthon kell lennem, mert a mama, akihez visszaköltöztem, nem tűri, hogy éjjel járjak haza. Felnőtt, elvált férfiú vagyok és mégis ezt teszik velem! Mikor és hogyan lehet az ember teljesen szabad?

579. oldal:

Az ötvenedik születésnapomat csendben ültük meg, szűk családi körben: Karolina, a második feleségem, a húga és a két gyerek ült az ünnepi asztalnál, mert Karolina nem szereti a vendégeket. Azt mondja, hogy a sok vendég csak piszkot csinál... Pedig úgy szerettem volna egy kis vigasságot...

685. oldal:

Csak ceruzával tudok írni, mert a feleségem eldugta a tintát, amivel a múltkor pacát ejtettem a terítőre. Hát ki veszi azt a terítőt? Talán ő?

769. oldal:

Lányom ma ment az első báljára. Karolina elkísérte. Én is szerettem volna velük menni, de nem engedték; vigyáznom kellett a házra. A fiammal otthon maradtunk és nagyon szomorúak voltunk. Az anyja őt is bünteti, mert cigarettázott. Nagyon felháborodott, mert már 17 éves és az anyja minden lépésébe beleszól. Nem bátorítottam, de a lelkem mélyén együtt éreztem vele...

1651. oldal:

Nyugdíjba mentem. Szép ünnepség volt, egy kicsit pityeregtem is, de visszafojtottam a meghatottságomat, végül is egy férfi mégsem sírhat. Kaptam egy nagy doboz Havanna szivart. Sajnos, a feleségem nem engedi, hogy szívjam, mert az orvos megtiltotta. Érdekes: az orvos is nő volt...

2543. oldal:

Egy éve, hogy szegény Karolinám örökre elhagyott. A lányom vett magához. Rendes asszony, jól bánik velem... Nem tudom folytatni, mert hallom, hogy jön a folyosón, és nem szereti, ha írással rongálom a sze...

2558. oldal:

A lányom nem engedi, hogy nézzem a tévében a krimit. Azt mondja, hogy olvasta valahol: több öreg ember az izgalom hatására szívinfarktust kapott. Az esti mese után be kell jönnöm a szobába és fél óra múlva a villanyt is eloltják... Mikor tehetem már végre azt, amit akarok?

2579. oldal:

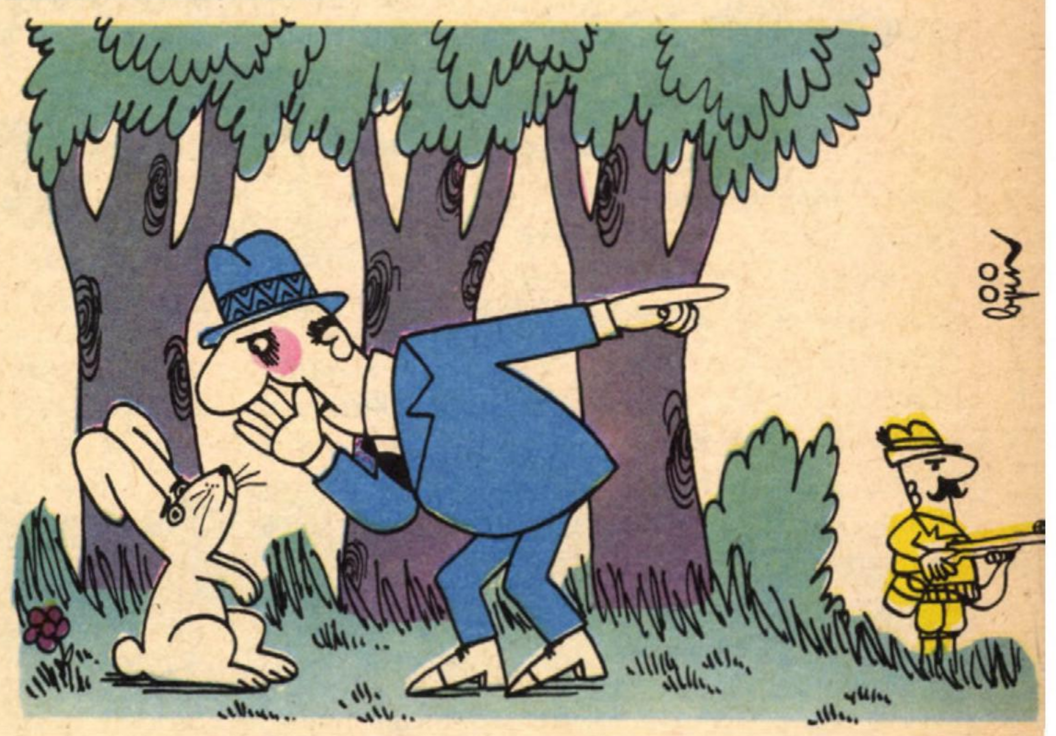
Ma azt mondtam, hogy kettő meg kettő hét. Az unokám kinevetett és a lányom eltiltotta tőlem a gyereket... Nem is baj... Mindig elveszi a játékaimat... Ezek a kislányok olyan rosszak, csak bajt csinálnak az embernek...

Ősz Ferenc

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

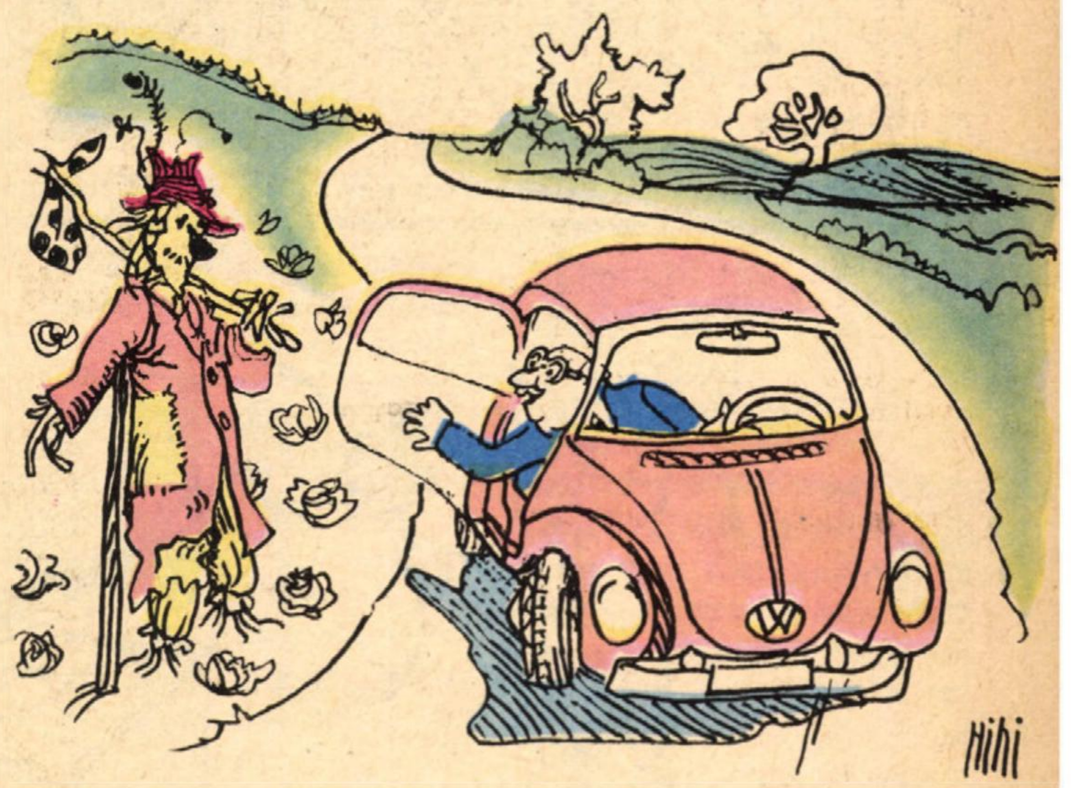
MI AZ ABSZOLÚT JÓSÁG?

Balázs-Piri Balázs:

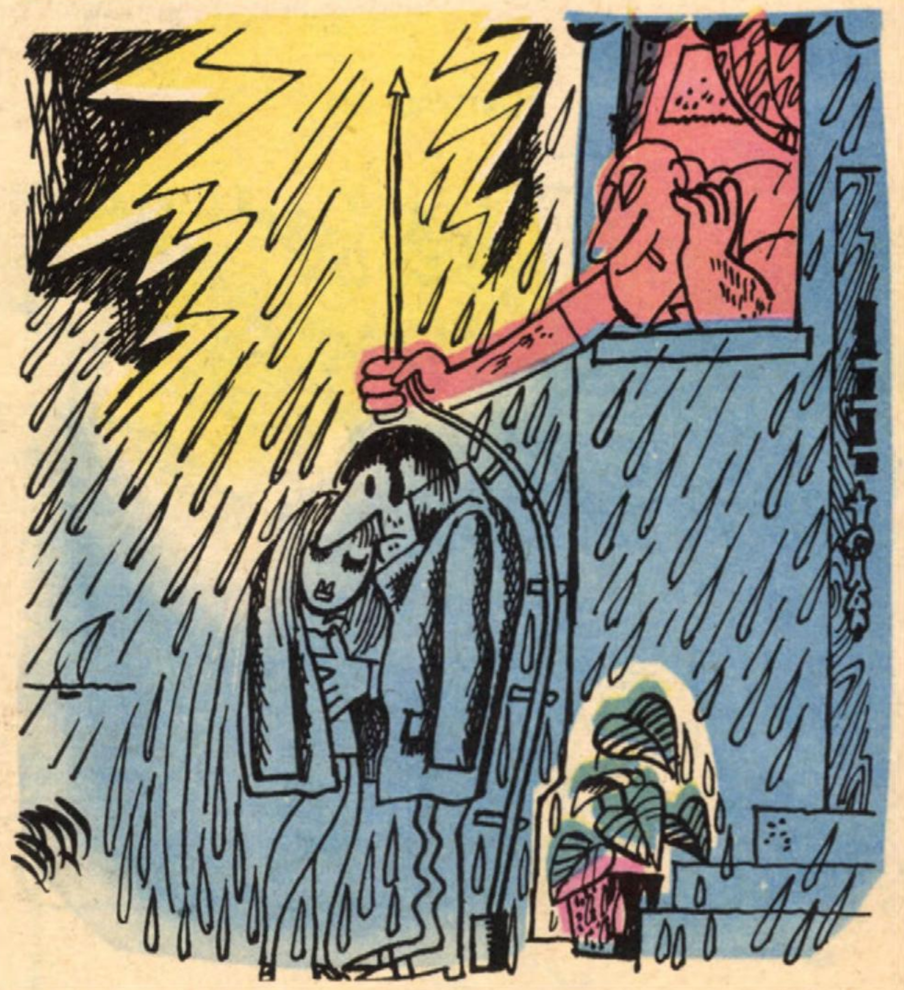
Figyelmeztetni a nyuszit, hogy hol a vadász...

Hegedűs István:

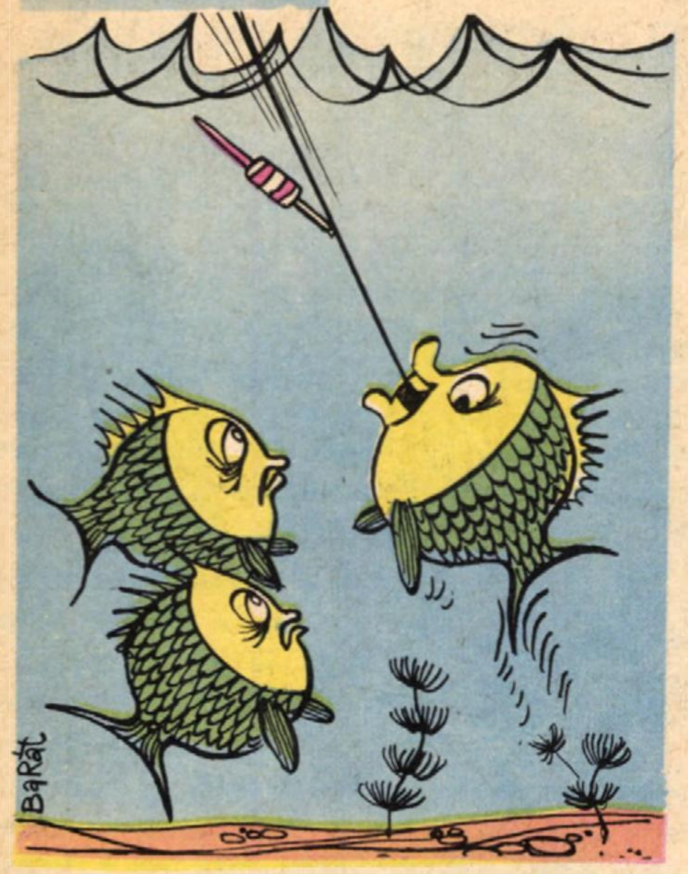
– Aki a madárijesztőt is felveszi a kocsijába mint autóstopost.

Szűr-Szabó József:

– Nehogy bajuk történjen!

Barát József:

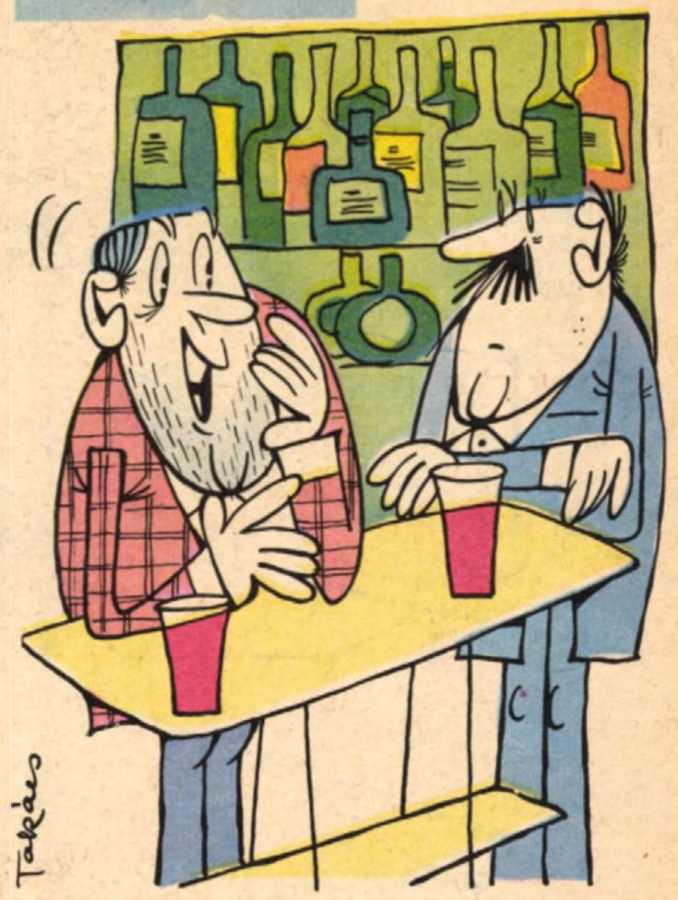
– Ráharapok, mert ha hal nélkül negy haza, nagyon kikap a feleségétől!

Várnai György:

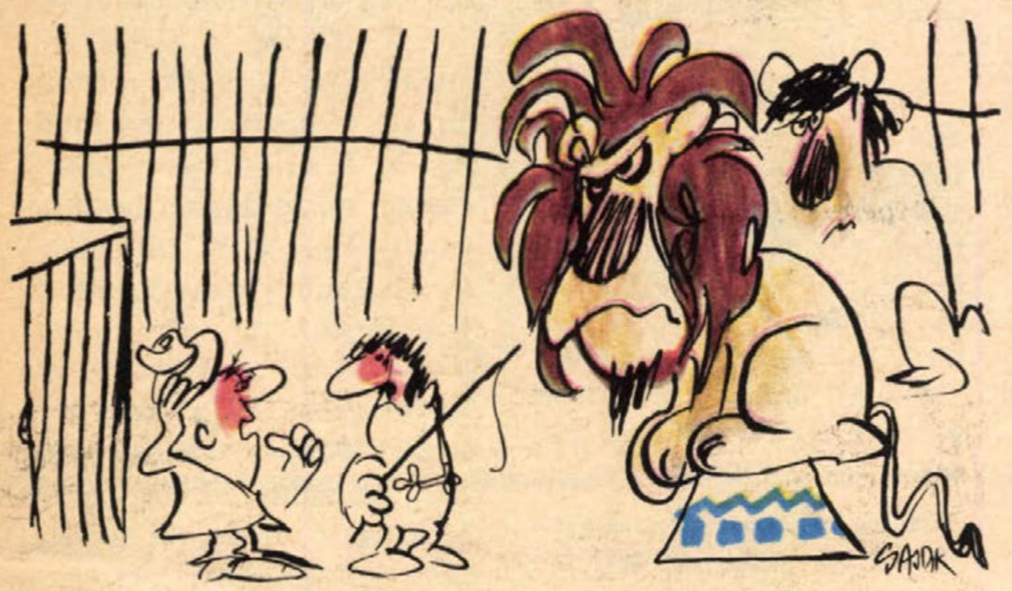
– Ha az ember mindenütt segít, ahol tud...!

Takács Imre:

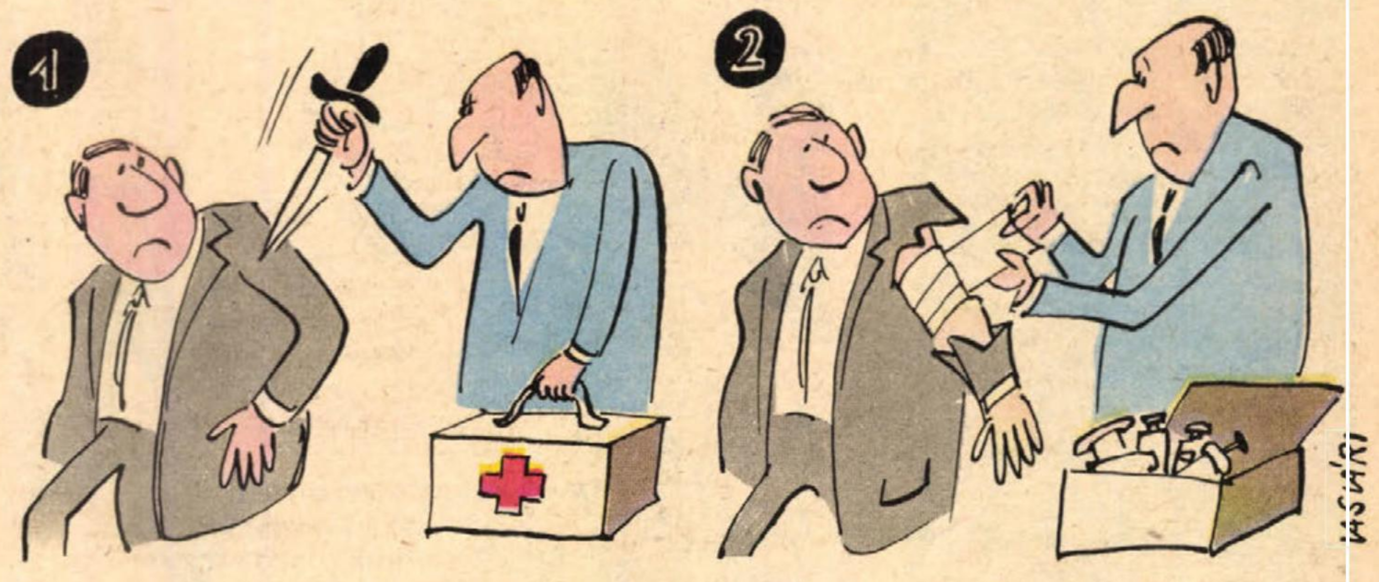
– Ha berúgva megyek haza, sokkal kedvesebb vagyok a családomhoz.

Sajdik Ferenc:

– Fusson gyorsan haza! A feleségéhez most mászott be valaki, addig én vigyázok ezekre a dögökre.

Vasvári Anna:

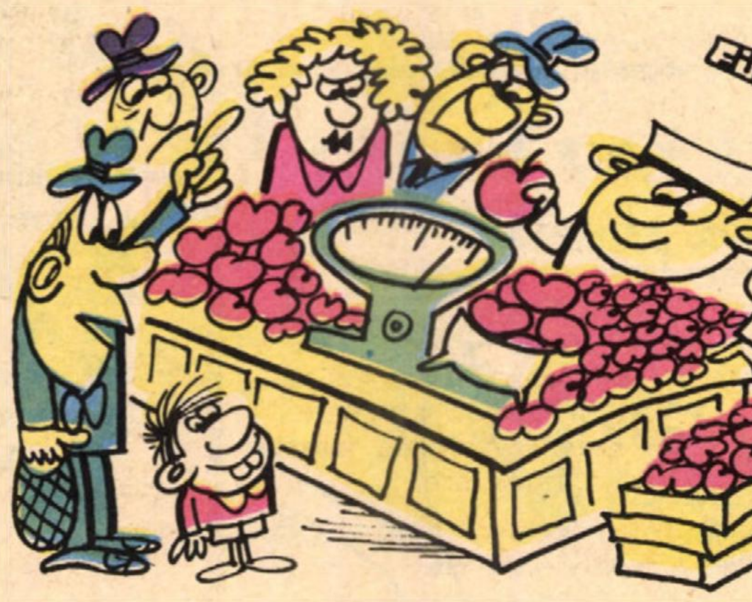
– Elsősegélyben részesíteni az áldozatunkat...

Brenner György:

– Eltartási szerződést kötni Matuzsálemmel.

Fülöp György:

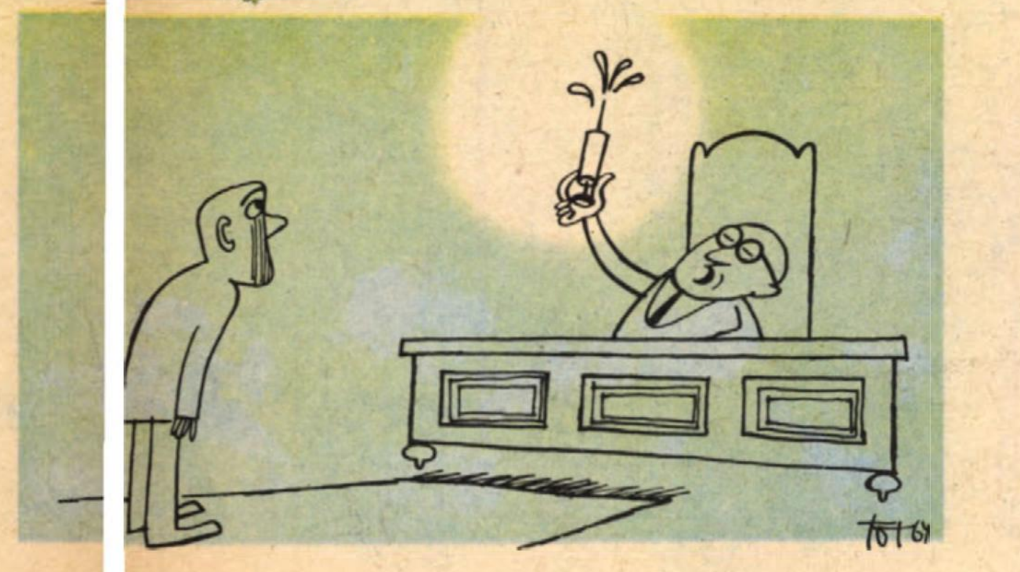
– Az apraját adja, jóember. Mit csinál a végén, ha mindig csak a nagyokat adja?

Erdei Sándor:

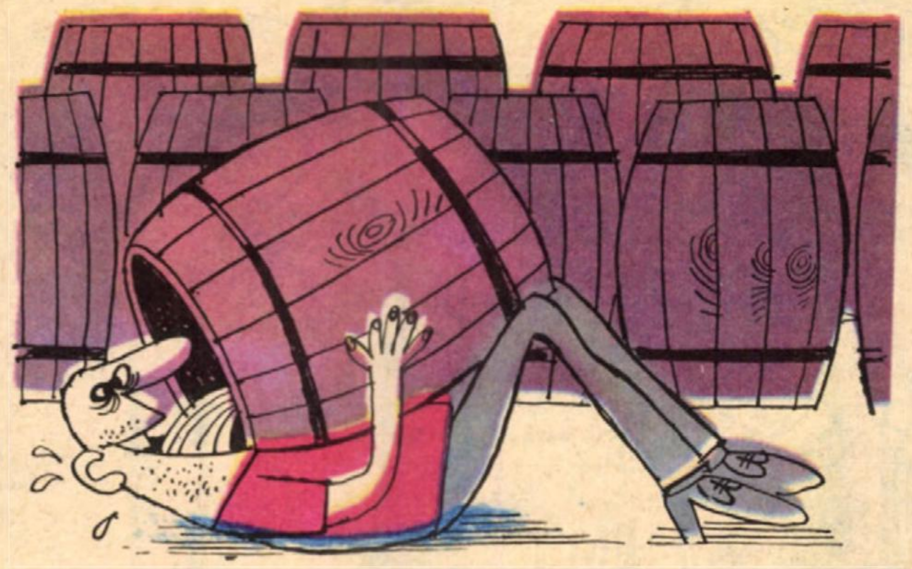
– Ha valaki nagyon szereti a virágokat.

Tót Gyula:

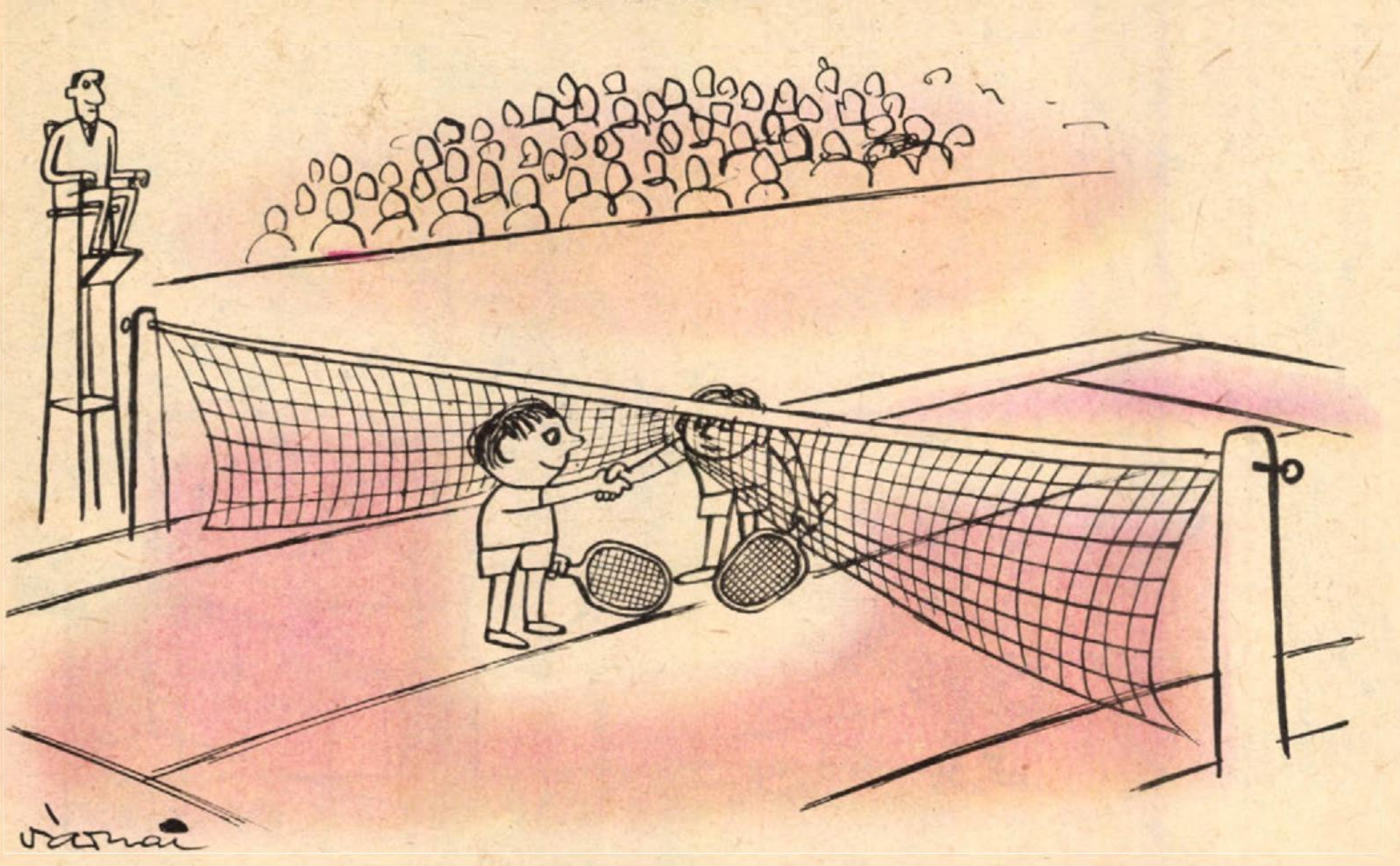
– Mielőtt elutasítanám a beadványát, adok egy érzéstelenítőt...

Mészáros András:

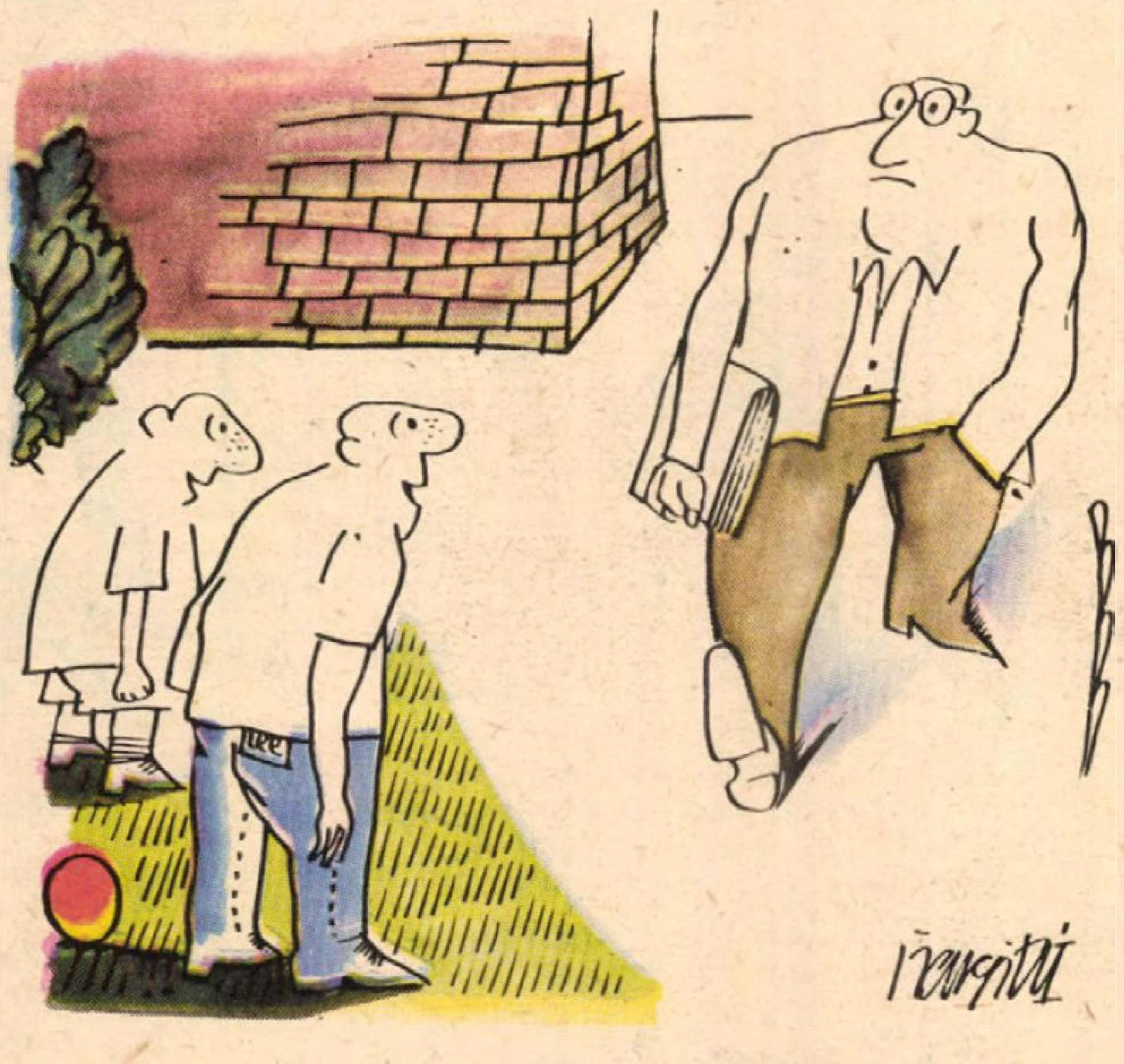

– Ha valaki csak azért iszik, hogy embertársai elől elvonja az alkoholt!

UTÁNPÓTLÁS

NYÁRVÉG

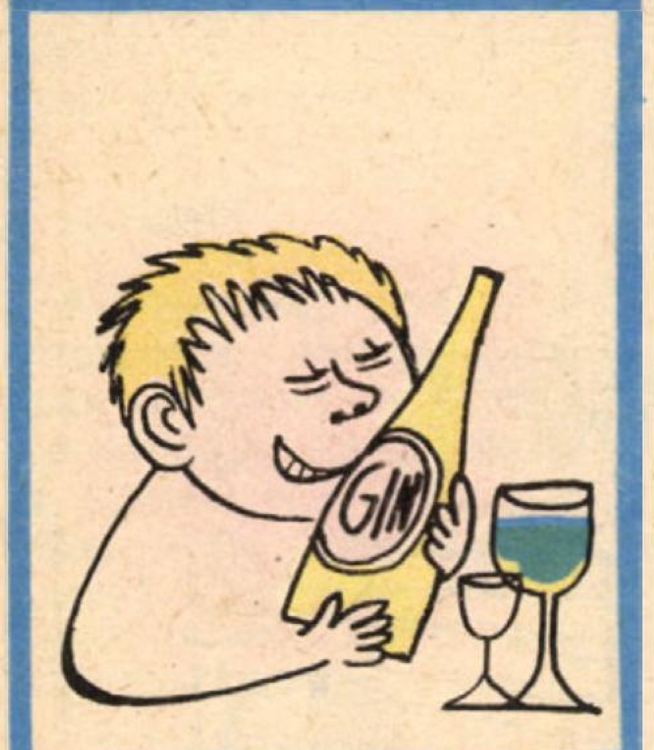
– Úgy látszik, lassan vége a nyárnak, újra köszönnek a diákjaim.

IFJU ALKOHOLISTÁK

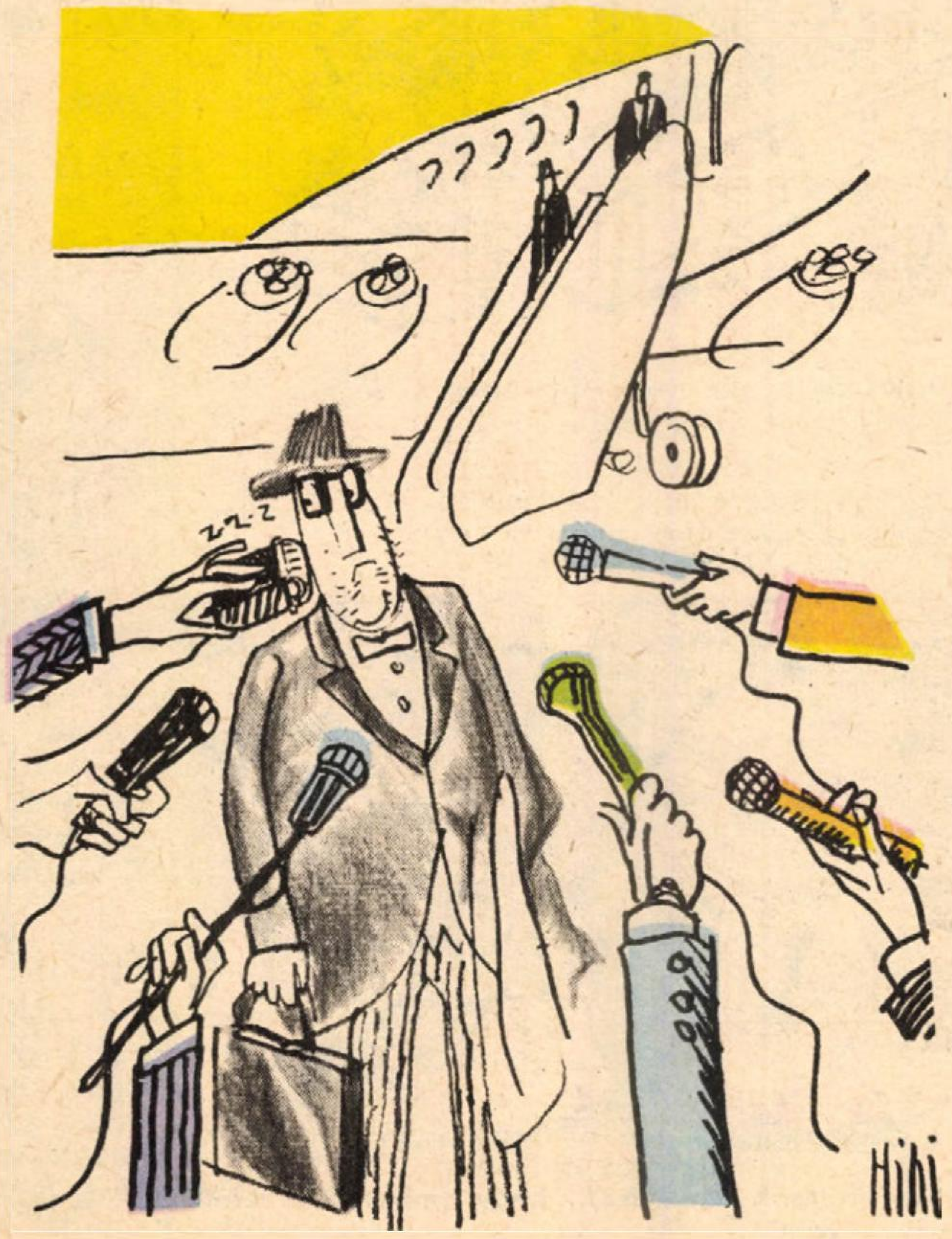
Az AP-hirügynökség szerint terjed az alkoholizmus Nagy-Britannia fiataljai között, s különösen a tizenévesek isznak előszeretettel whiskyt, gint és vodkát. Már 12 évesek is bele-belekóstolnak az italozásba. Az alkoholisták száma a 30 éven aluliak között 16 százalékkal emelkedett.

Persze mindennek megvan a maga jó oldala is. Amint azt egy pedagógus kifejtette:

– Az alkoholizmus elvonja a fiatalságot a kábitószerektől!

FONTOS SZEMÉLYISÉG

AZ UTOLSÓ VACSORA

– Többé nem eszem a főztödet...

MESE FELNŐTTEKNEK

Kedves felnőtt gyerekek, most igazi mesét mesélek egy Tupper Lajos nevű bácsiról, aki mihaszna és buta ember lévén, az egyik vállalatunk hivatali létrájának legalsó fokán állt és ott is maradt volna élete végéig, ha tévedésből vezetőnek ki nem nevezték volna. Úgy történt az eset, hogy a trösztnél zsúfolt átszervezési értekezlet közepette osztályvezetői javaslatok között szerepelt egy bizonyos Tupper Lajos, akinek neve hallatakor a nagyfőnök elmosolyodott és csaknem hangosan felkiáltott.

— A Tupper Laja... Remek ember, ismerem! Együtt szolgáltunk a celldömölki fogatolt ulánusoknál. Kitűnő javaslat!

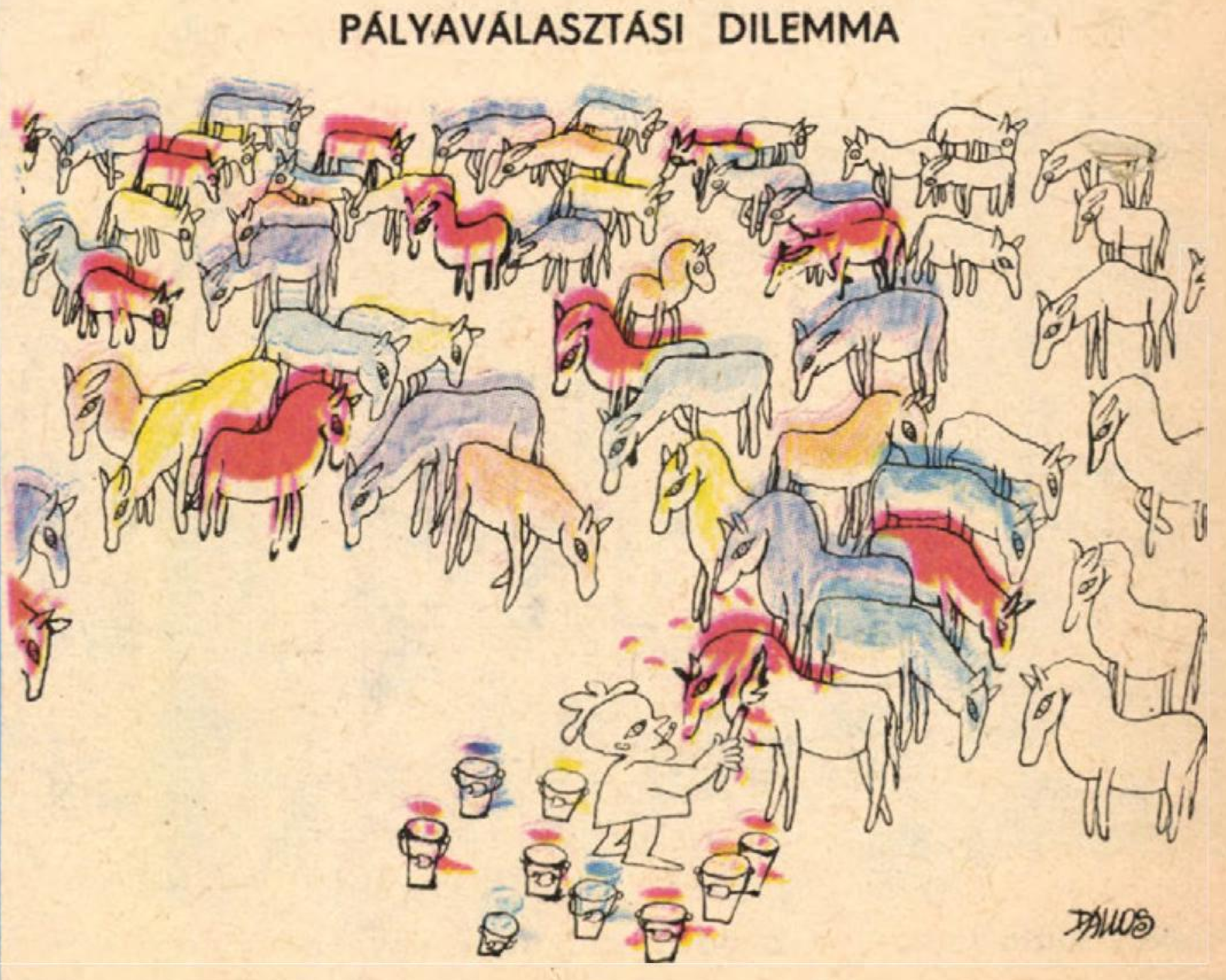
Az előterjesztő cég előadója éppen rosszul érezte magát és a folyosón hűsölt, viszont egy másik cég hasonló előadója jelen volt és villámgyorsan feljegyezte füzetébe: „T. L.: előléptetni osztályvezetőnek." Ugyanis önáluk dolgozott a mese elején említett hasonló nevű munkatárs.

Hogy milyen érdekesen alakul az emberek jelleme — most térek rá kedves felnőtt gyerekek a meselényegre —, igen frappánsan bizonyítja ennek a tévedésből előléptetett embernek a viselkedése. T. L. természetszerűen attól, hogy osztályvezető lett, nem lett szorgalmasabb, sem okosabb. De teljes mértékben elveszítette azt a természetes szerénységét, amivel ici-pici beosztását azelőtt viselte. Csendes szava dörgő és mély lett, kezdte elvárni, hogy mindenki neki köszönjön előre. A női dolgozókat a legcsalafintább módszerekkel kettesben töltött túlórákra igyekezett rávenni és még sorolhatnám tovább. Hihetetlenül büszke és fölényeskedő alaptermészet került felszínre. Beosztottjaival foghegyről és kurtán tárgyalt.

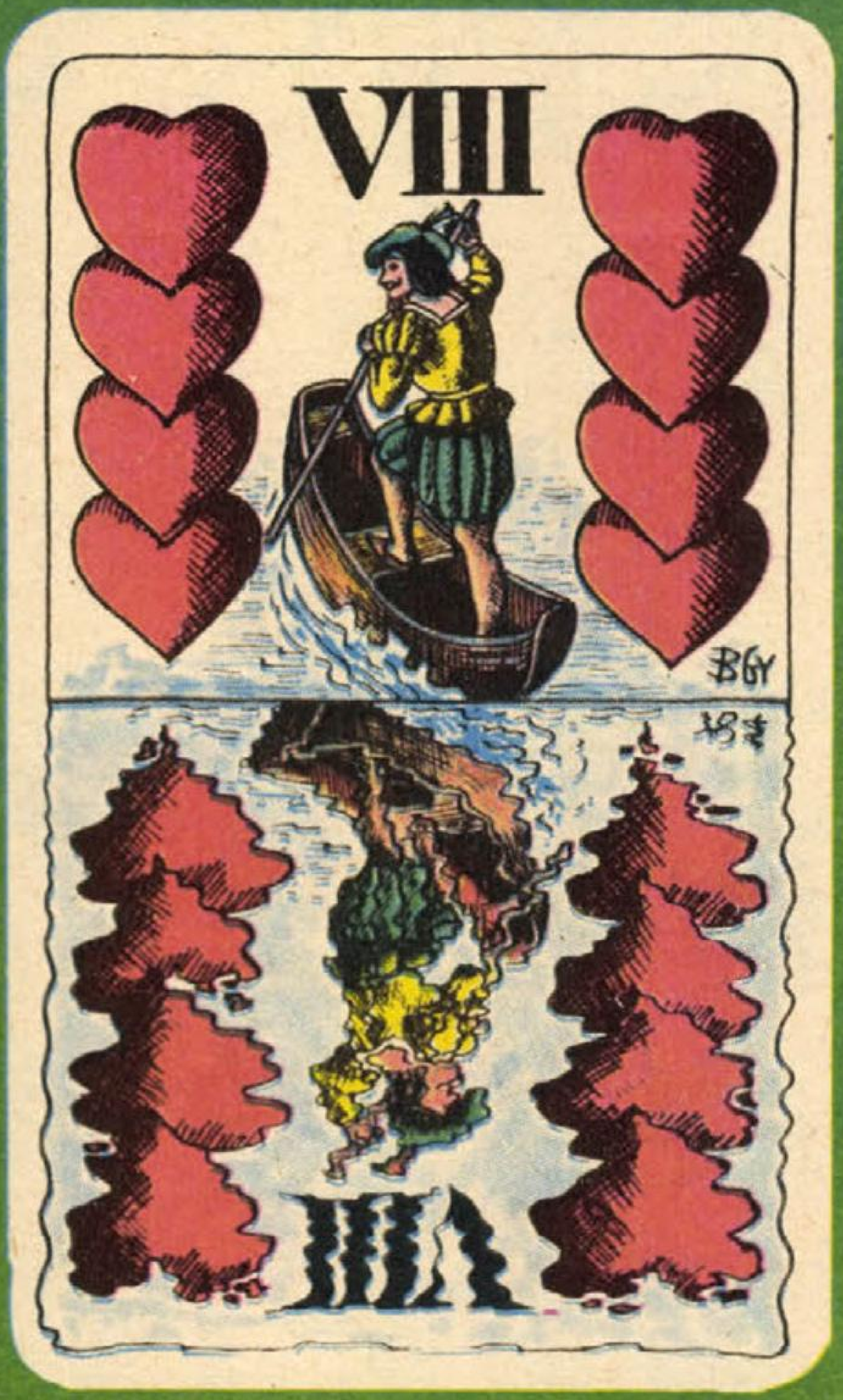
Ha a minap nem szállt volna fel a sóstói villamosra, talán egészen a nyugdíjaztatásáig nem tudtak volna megszabadulni a cégnél ettől a színeváltozott despotától. Ő azonban elkövette ezt a könnyelműséget, s ott felismervén egyik női beosztottját, odafurakodott melléje, majd gyengéden átkarolni igyekezett. Ezt az illető hölgyet a férje kísérte, akit érthető módon zavart ez a viselkedési mód és T. L.-t egyetlen határozott mozdulattal lerúgta a villamosról. A kellemetlen kaland híre eljutott a nagyfőnökhöz, aki nem akart hinni a fülének és mondogatta, hogy nem létezik, Tupper Lajos ilyet nem követhet el. De ha el is követte volna, őt a villamosról egyetlen férj sem tudná lerúgni, mert két méternél is magasabb és ezenkívül nehézsúlyú birkózóbajnok volt. Amikor közölték vele, hogy T. L.-t még több mint egy ötéves terv választja el a kétméteres magasságtól, magához citáltatta. Itt aztán kiderült a tévedés, és az a dölyfös ember gyorsabban hagyta el a párnázott széket, mint tette néhány nappal előtte azt a villamoson.

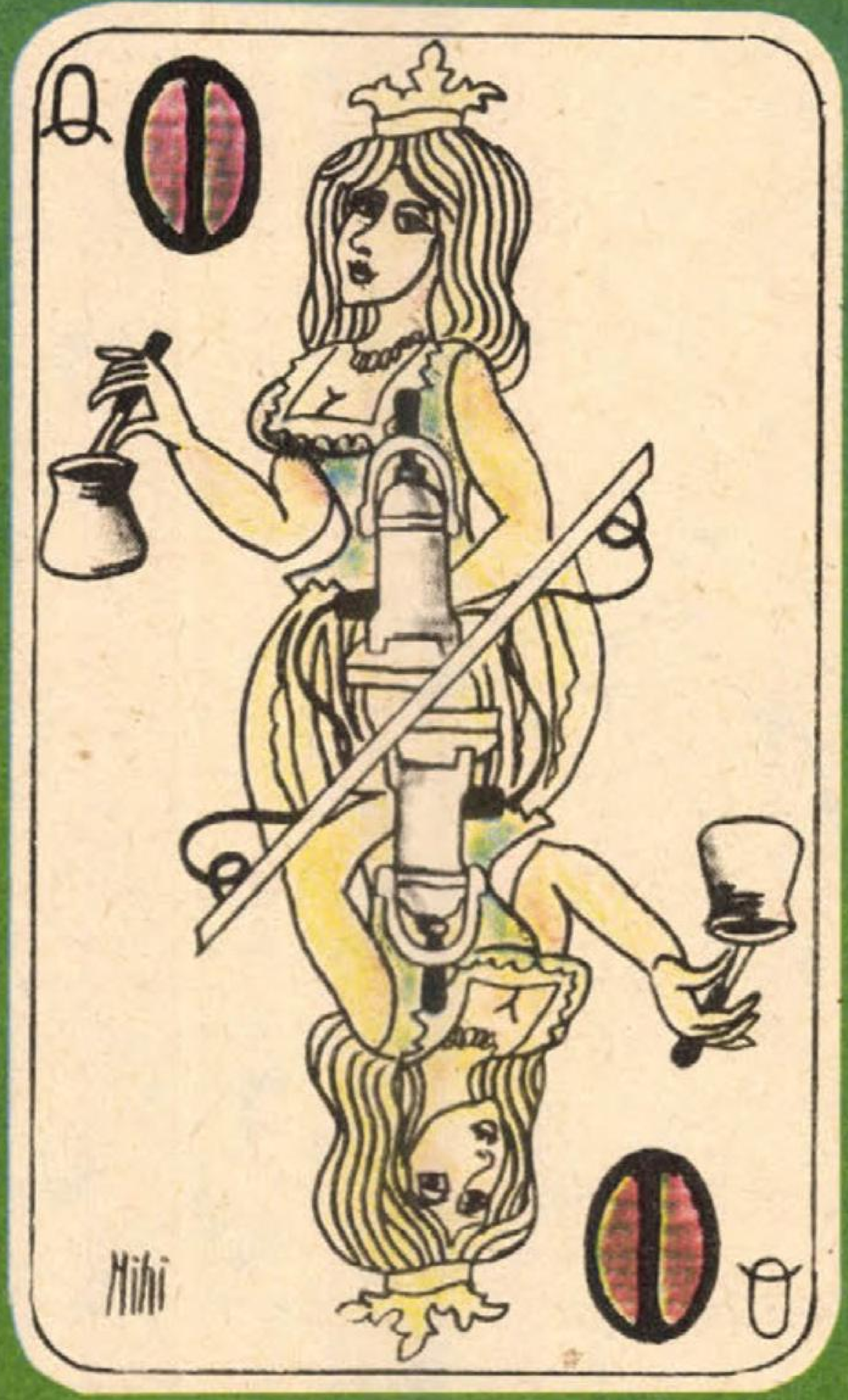
Ordas Nándor

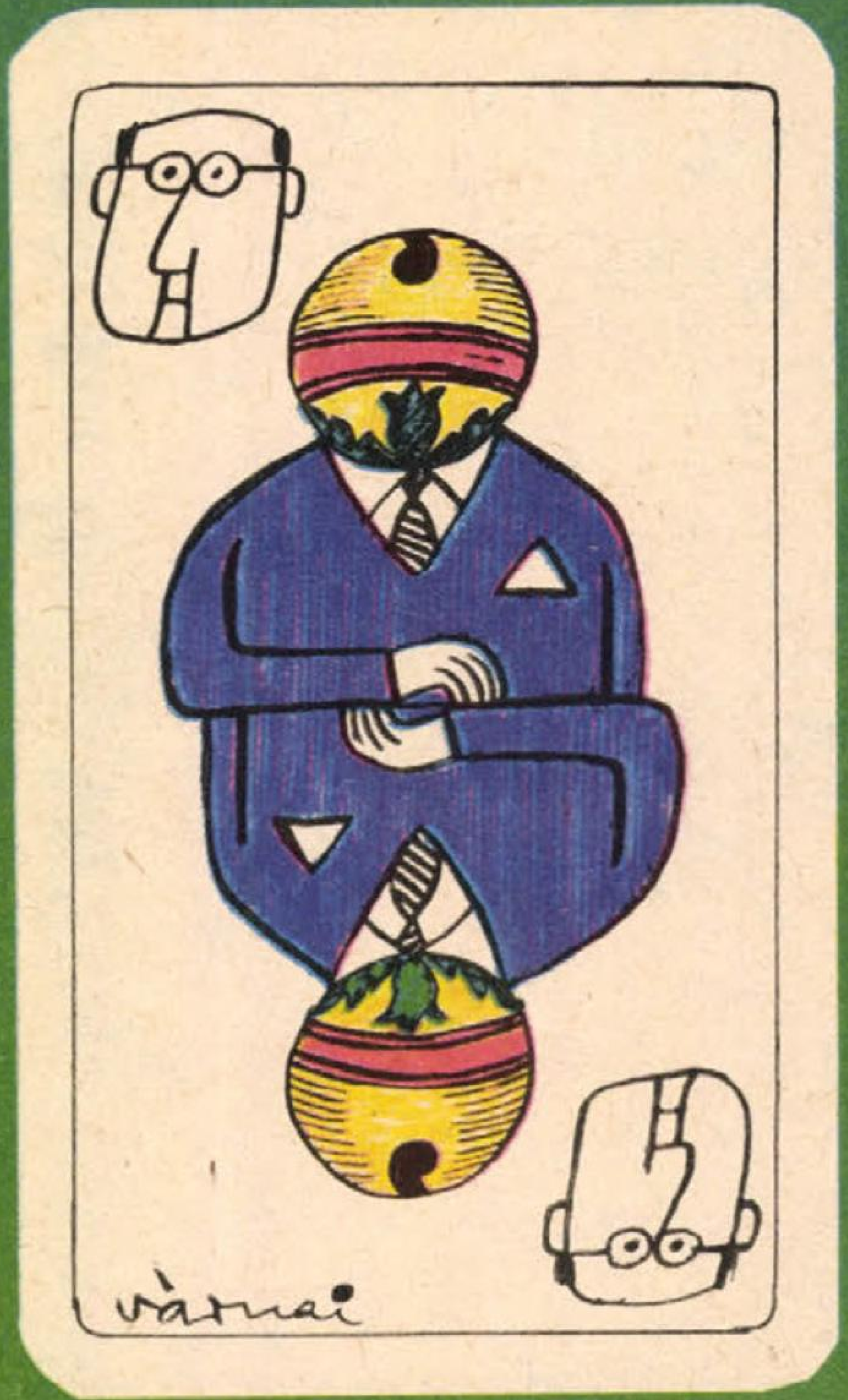
PÁLYAVÁLASZTÁSI DILEMMA

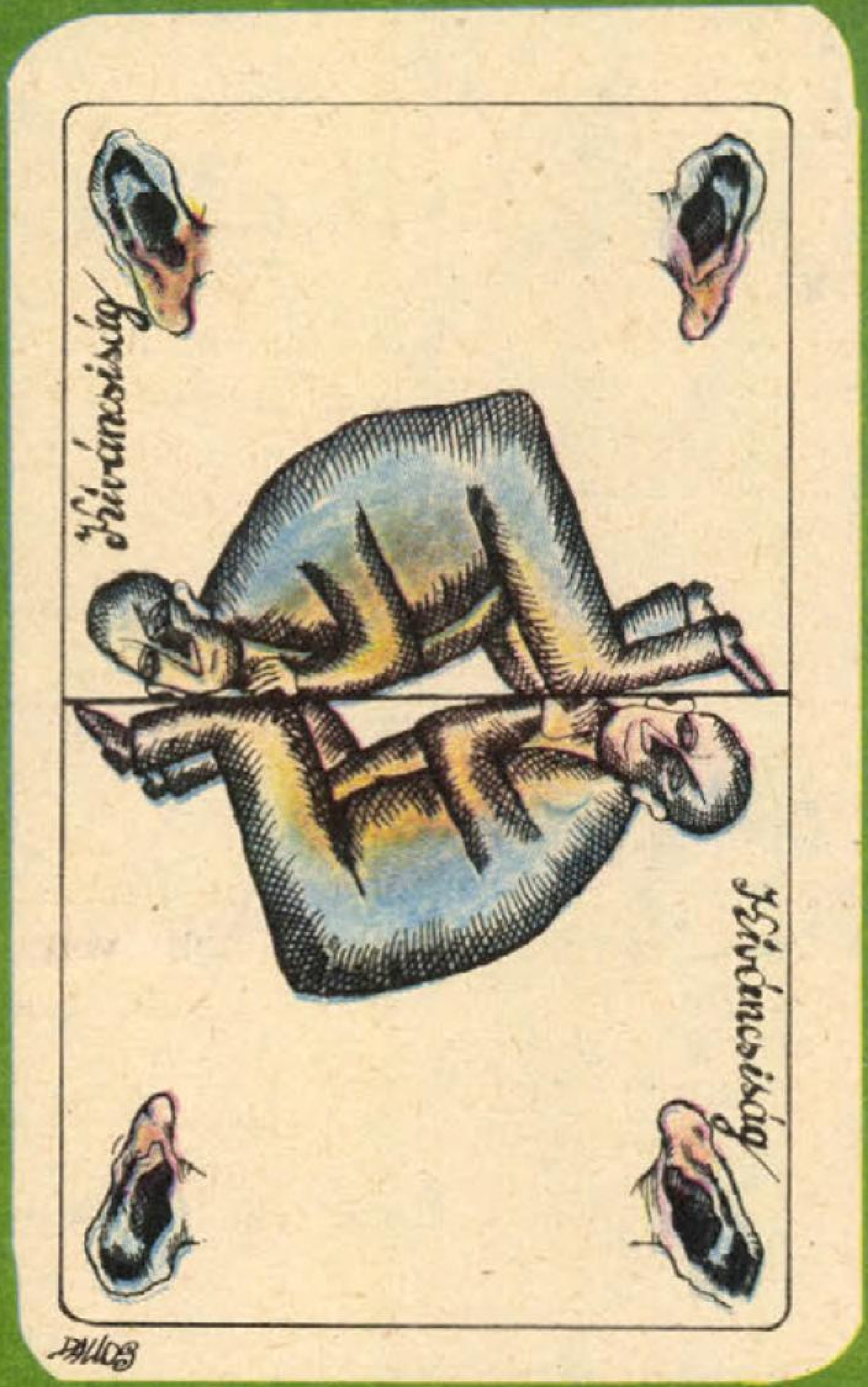

– Nem tudja eldönteni, csikós legyen vagy festő.

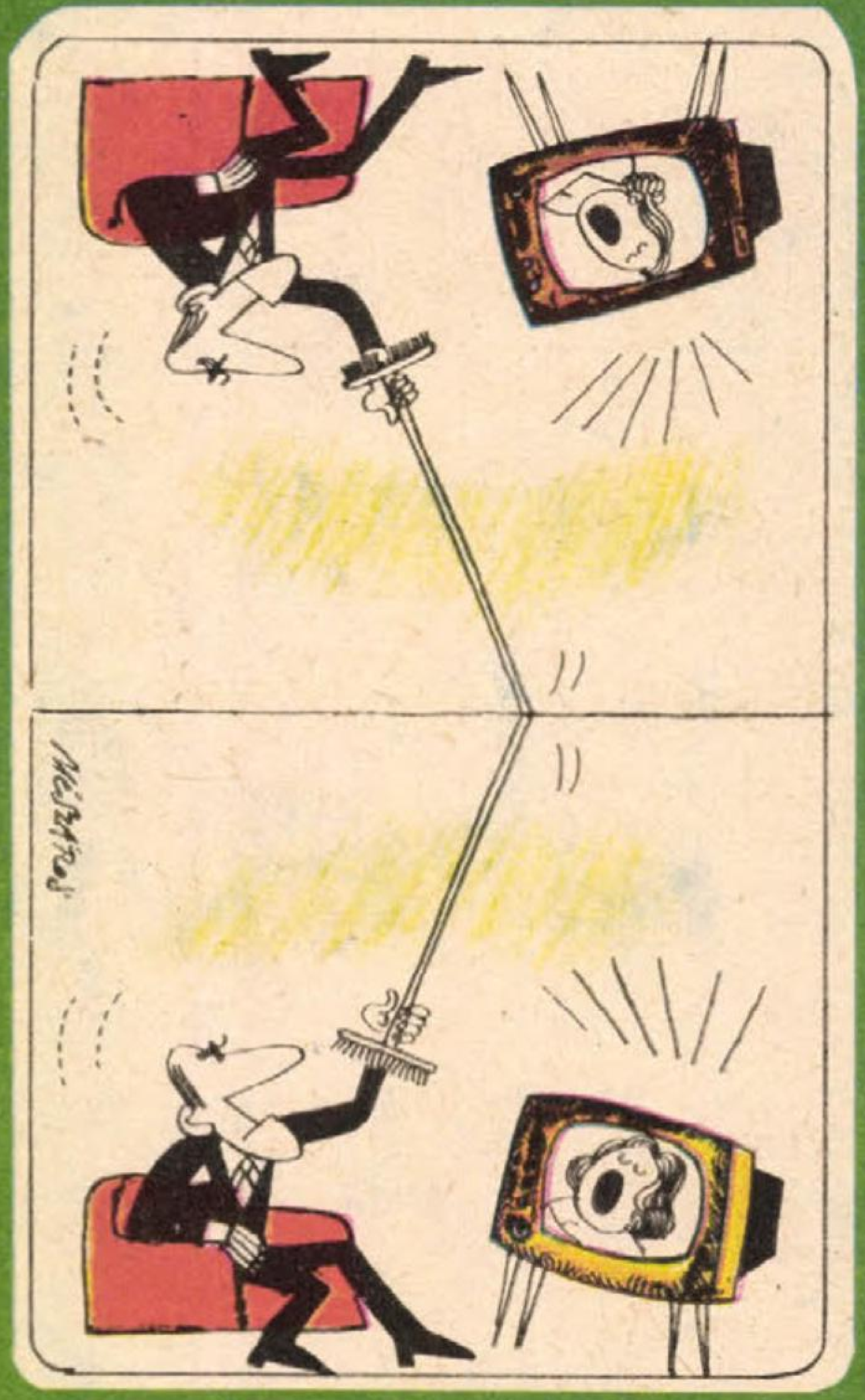

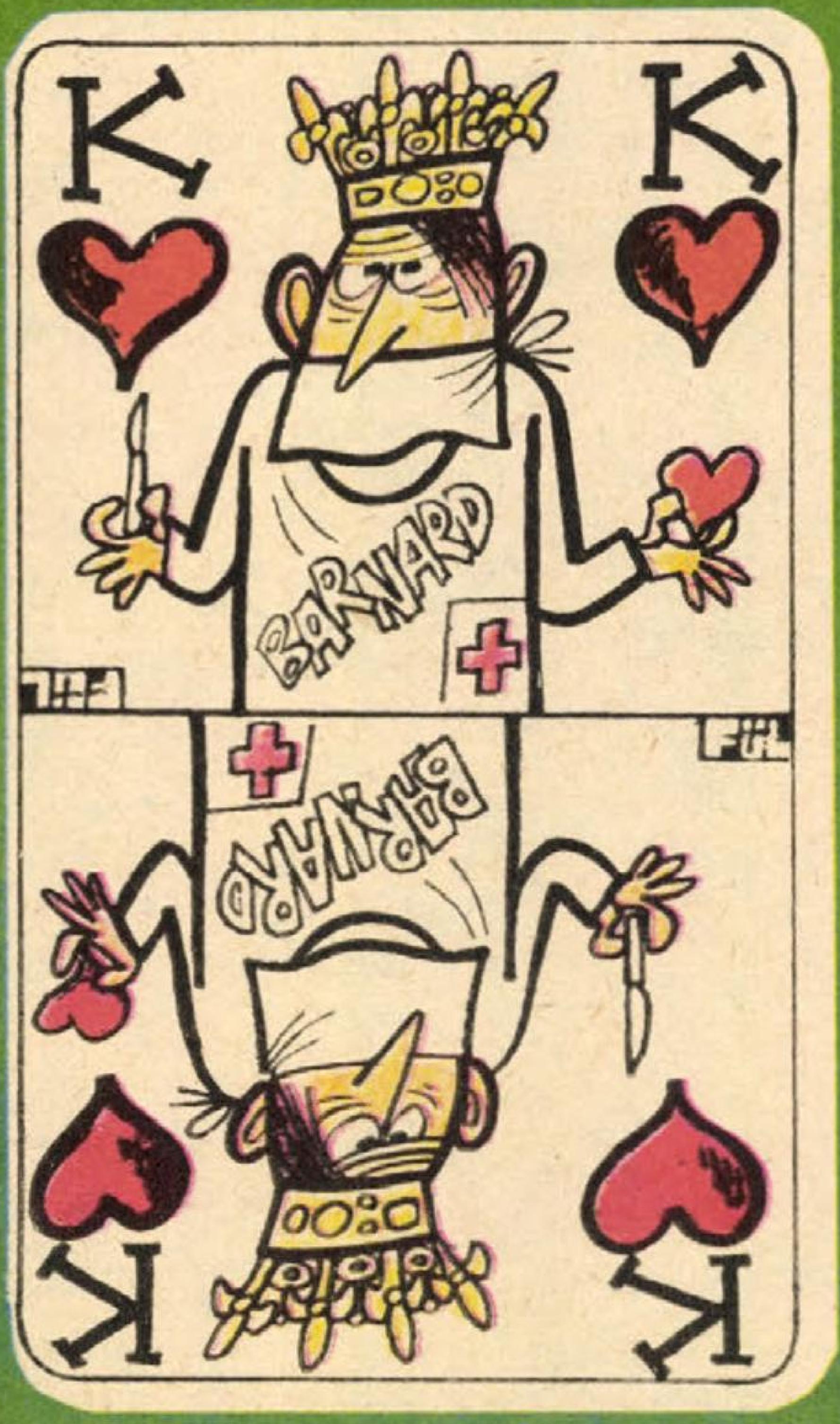

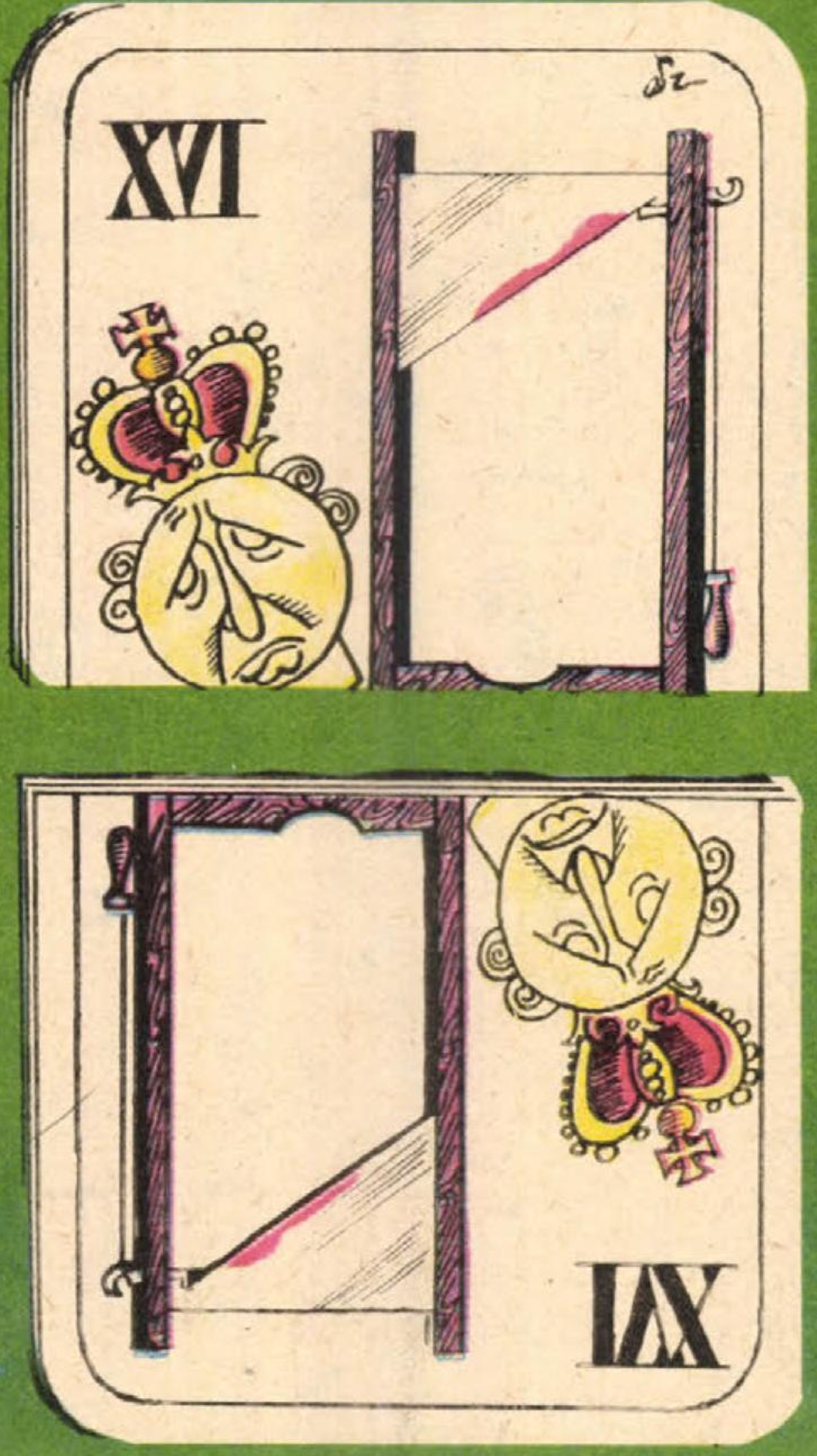

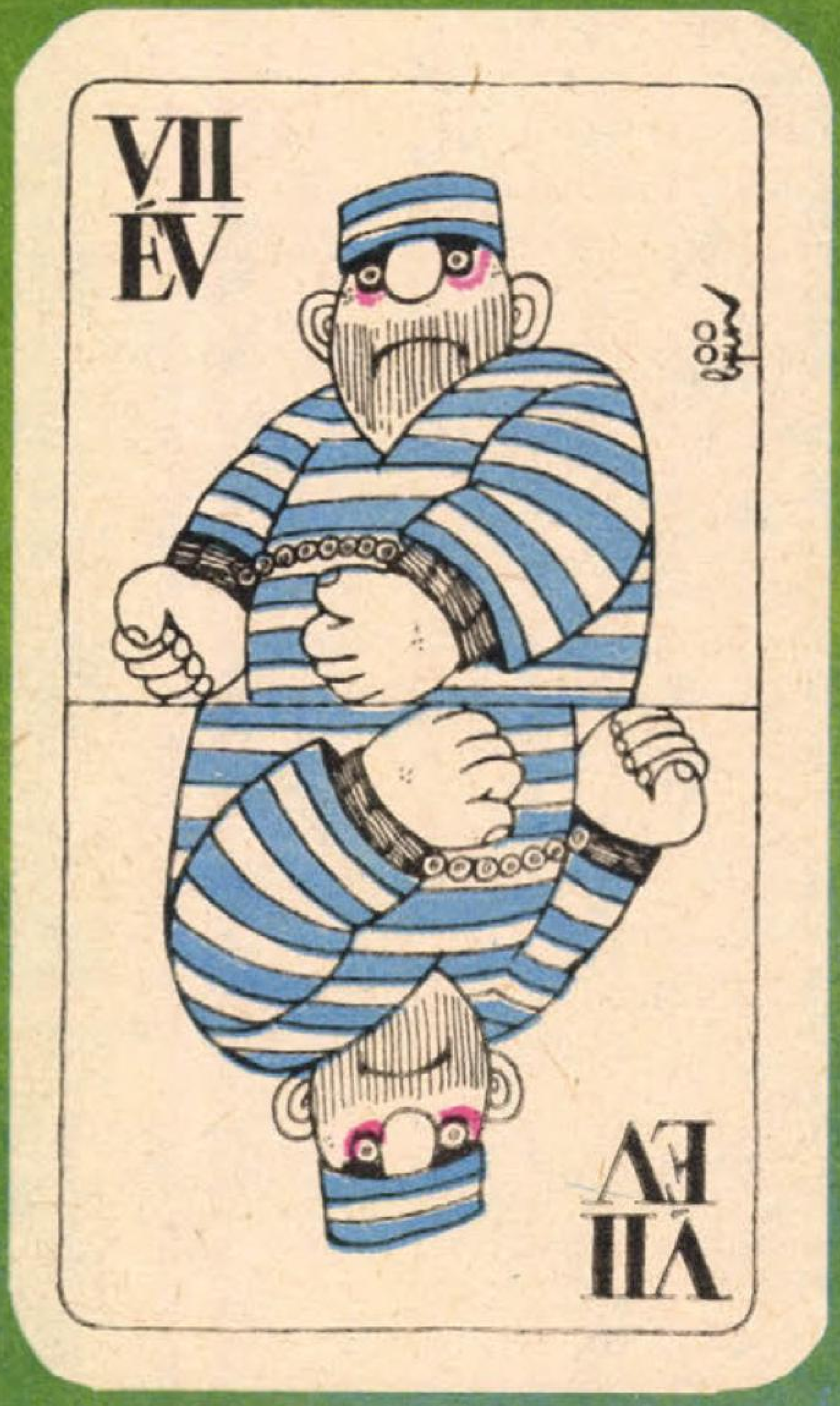
Kártya

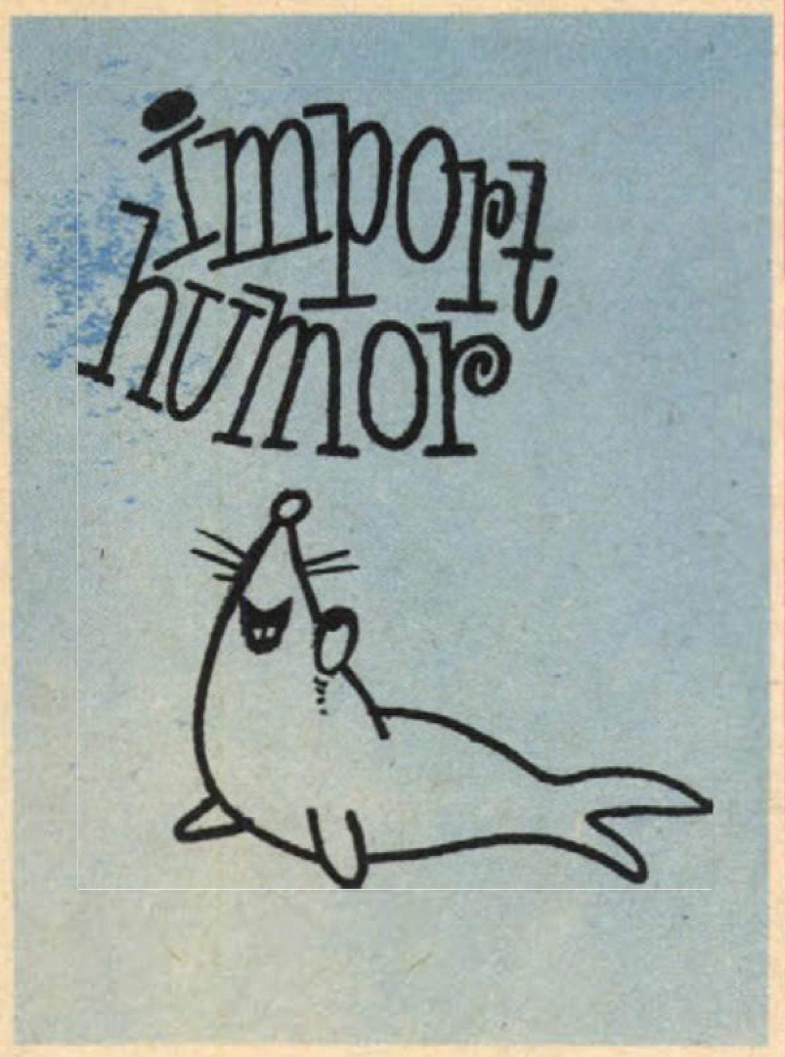
BRENNER,
DALLOS,
FÜLÖP,
HEGEDŰS,
TÓT,
VÁRNAI,
MÉSZÁROS,
BALÁZS-PIRI

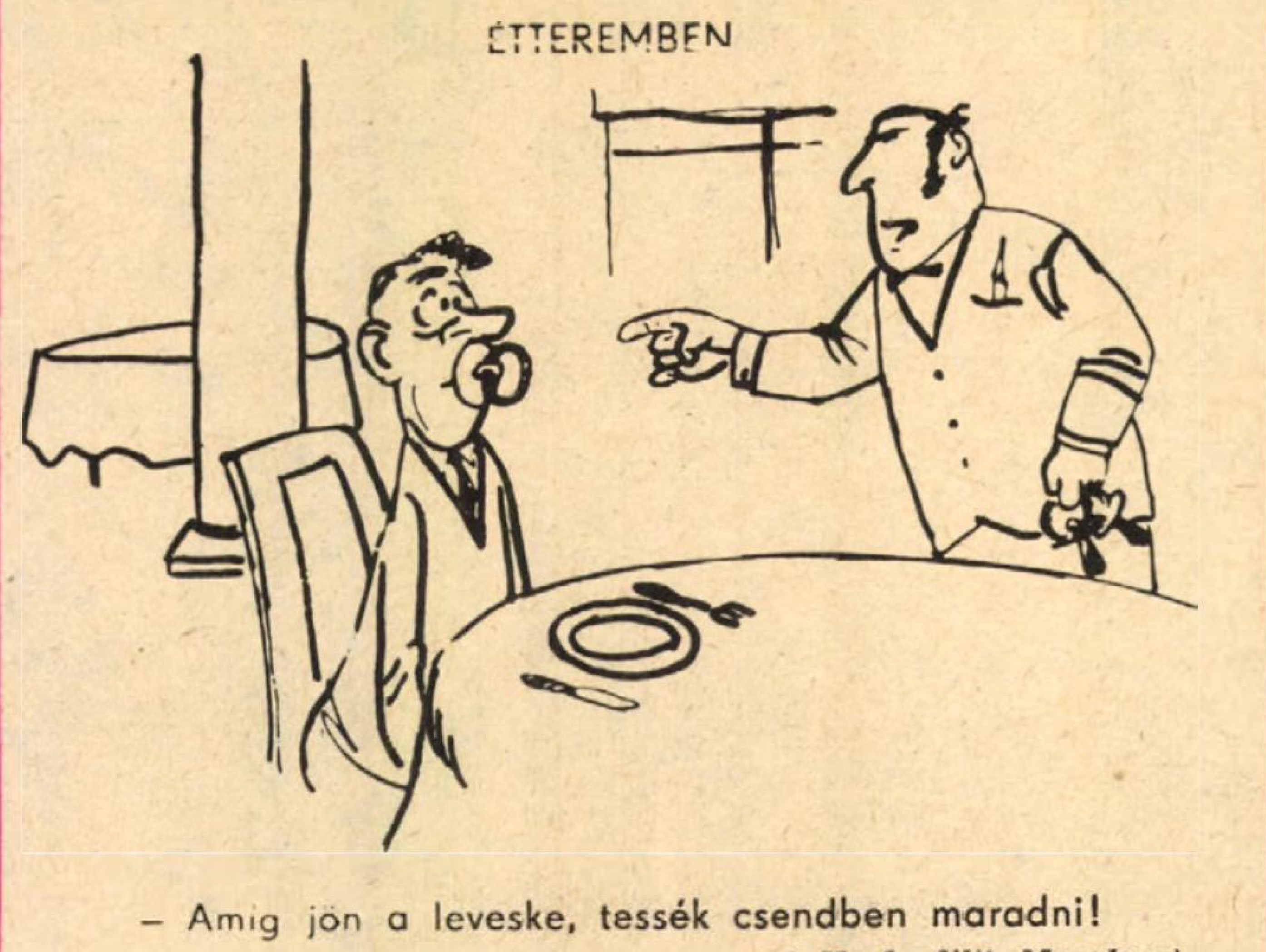

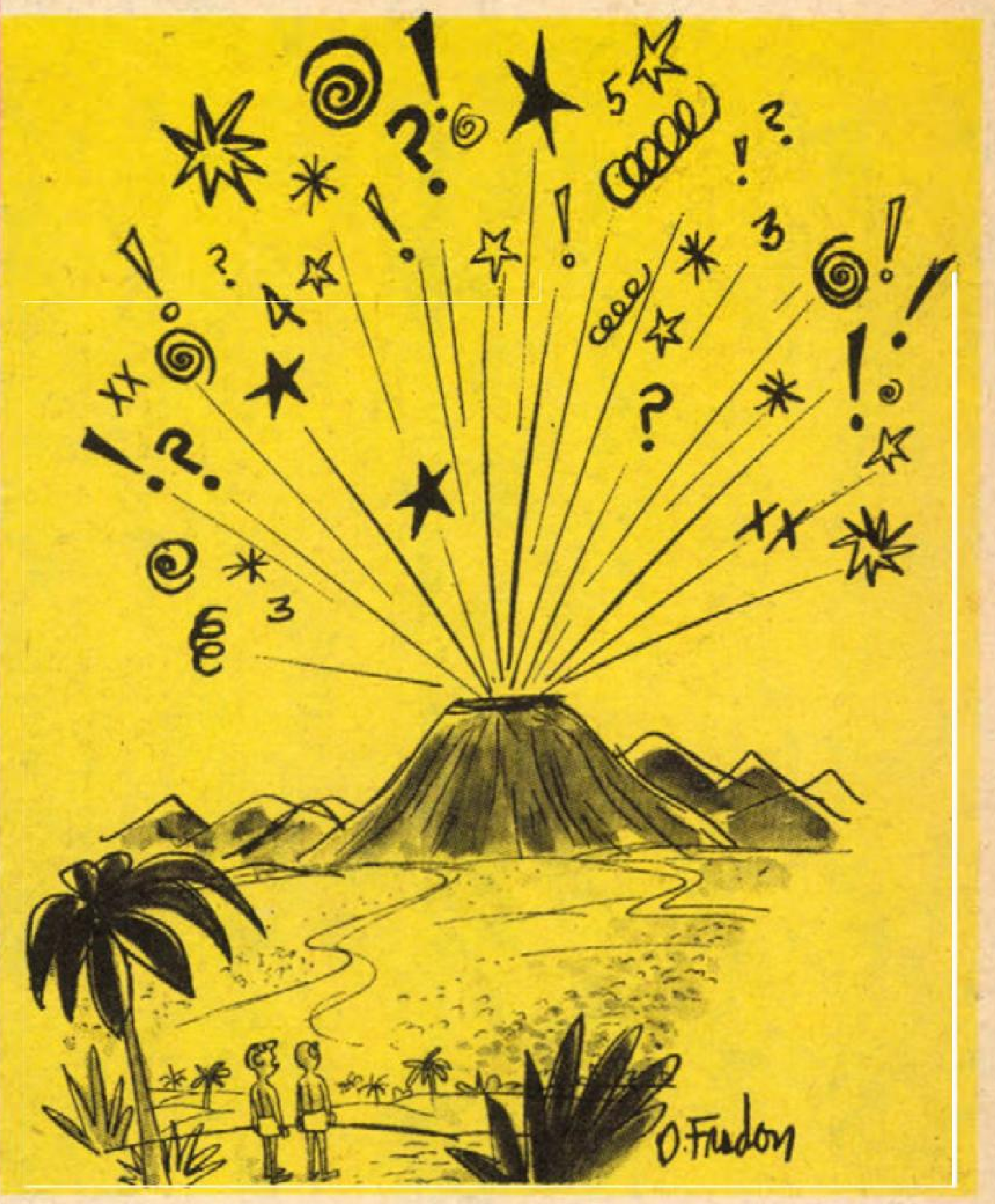

ÉTTEREMBEN

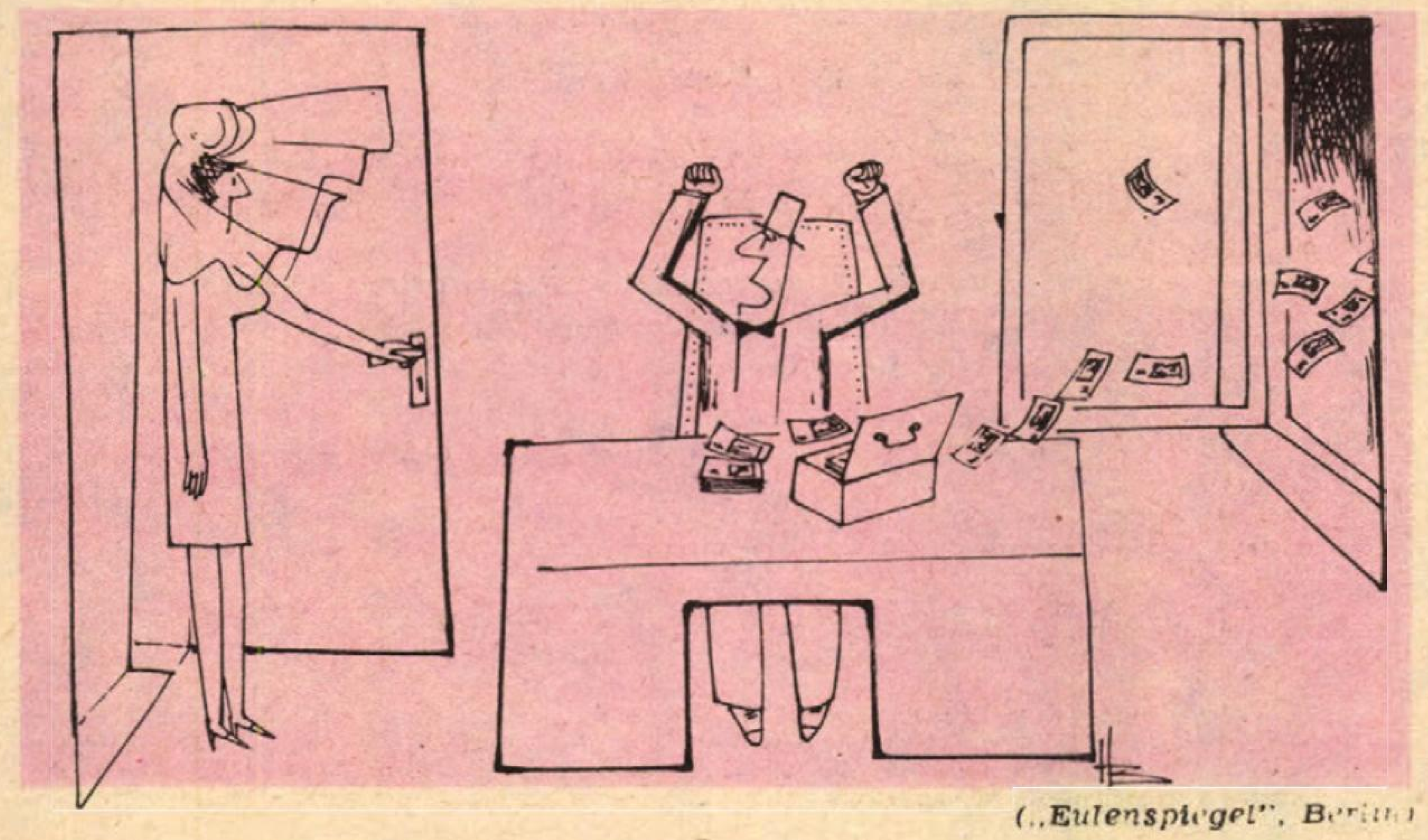

– Amíg jön a leveske, tessék csendben maradni!
(„Krokodil", Moszkva)

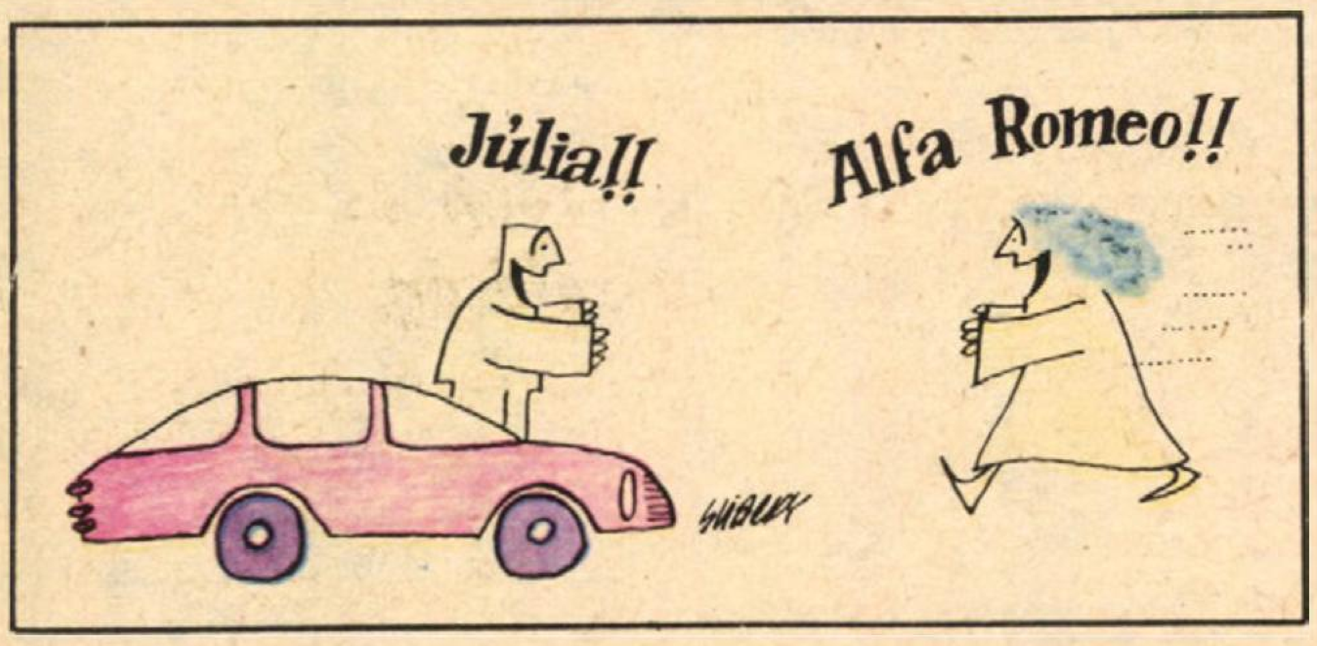

– Érdekes, úgy látszik, egy képregény tört fel belőle!
(„New Yorker")

A HOZOMÁNY

(„Eulenspiegel", Berlin)

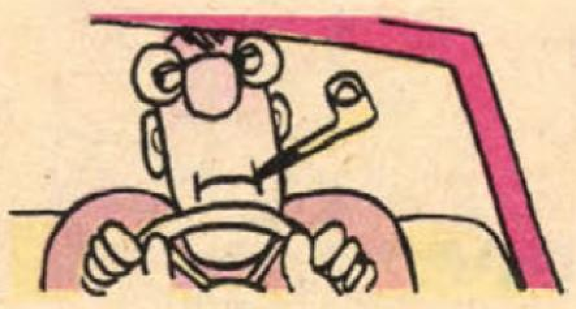

TALÁLKOZÁS

(„Roháčs", Pozsony)

Útszéli történetek

Volt egy gyors széplaki fuvarom. Alig értem le, máris fordulnom kellett. Üres kocsival jöttem visszafelé. Siófoktól kezdve mindenütt stopposok integettek egy-egy rövid fuvar érdekében. Valami hányaveti ötlettől vezérelve elhatároztam, hogy megzsarolom őket. Ráléptem a középső pedálra.

— Halló — bújt be az ablakon egy gazdag sörényű oroszlánfej. — Elvinne Szabadiig?

— Egy feltétellel — mondtam. — Ha mesélnek egy sztorit.

— Oké. Nyomás.

Meséltek.

1

— Hatan jöttünk Szolnokról, srácok. Hoztunk koponyánként három pirosat, maradunk, amedding futja belőle. Van egy kétszemélyes sátrunk, egy ismerős telkén felállítnattuk. Hárman nagy nehezen beleférünk.

— És a másik három?

— Ők hokedlit kéregetnek.

— Micsoda?

— Kisütöttük, hogy három hokedlin egész jól elalhat egy ember. Van a szomszédban egy aranyos öreg nénike, éjszakára ingyen is odaad három hokedlit.

— És a többi hat hokedli?

— Azt bérelnünk kell. A másik szomszéd egy kettest számít hokedlinként egy éjszakára. Összedobjuk.

Az ember többféleképpen lehet ma milliomos Magyarországon. Fontolóra kell venni a hokedlikölcsönzői iparengedély kiváltásának lehetőségét...

2

— Kiszúrtuk, hogy a legcsinosabb madarak kiváltanak egy csónakot — mondta, aki Szabadinál szállt be —, azután jó messzire beeveznek és ott meztelenül napoznak. Egyszer kiúsztunk, csendben megvártuk, amíg elalszik, és akkor kicsórtuk a csónakból a cuccát. Azután visszamentünk és lesben álltunk a parton.

— És?

— Sötétedéskor jött vissza. Teljesen bebugyolálta magát sással, náddal meg moszattal. Tisztára olyan volt, mint egy kis vízihuszár. Akkor előjöttünk és megmondtuk neki, hogy a trikóját rákötöztük a csónak láncára. Belevaló madarakkal mindig csak módjával hülyéskedünk.

Nem halt még ki a lovagkor gáláns szelleme...

3

— Átlag minden századik ha megáll. Előfordul, hogy két-három óra hosszat is hajlonghatunk az út szélén.

— Megéri?

— Megéri. Átlag minden öt nagyképű fajankóra esik két igazi jó fej. Mindenfélét mesélnek, az ember még tanulhat is tőlük. Általában: minél kisebb a kocsi, annál rendesebb a tulaj. Egy zasztavás egyszer még görögdinnyét is adott.

— Engem speciel hová sorolna?

— Hát nézze. Ahhoz képest, hogy ez egy Volkswagen... — gyanakodva felém fordul. — Ha azt hiszi, hogy most szembedicsérem, akkor még van két dobása.

Kösz. Nyájas szívvel nyugtázom.

4

Fehér cirkáló suhan szemközt, jól svájfolt fecskefarka maga az anyagi megalapozottság.

— Látta ezt a kocsit? Az akarattyai zöldségesé. Ezzel fuvarozza a karalábét. Mindenki hasra esik előtte, itt jön a dollárpapa. Pár hétig ablakot mostam a benzinkútnál. Megáll az ürge, rám szól: „Csak a hátsót!" Nem könnyű ügy, háromfelől is rá kellett hasalnom a kocsira. Akkora a hátulja, mint egy pingpongasztal, a bokámon csurgott a veríték. Odajön, megnézi: „Hát az elsőt miért nem mostad le?" „Hiszen azt nem is mondta". „Ejnye, fiam, látod, ha fürgébb vagy, most pénzt is kereshettél volna".

Beült, elment, egy vasat nem adott. Attól kezdve valahányszor jött, mindig bebújtam a kuckóba cigarettázni.

5

— Van az apámnak egy kis viskója. Most itt lézengtem két hétig.

— Hogyan telt?

— Harmatosan. Tíz napig egyfolytában a nővérem bringáját szereltem. Itt lakik a vőlegénye, Sóstón. Rendes tag, néha átkerekezik hozzá. Mármost a bringánk özönvíz előtti alkotmány. Jó huszonötéves, olyan hangokat ad, mint a húsvéti kereplő. A vőlegény apja meg háklis ürge, azt mondta a nővéremnek, hogy be ne tegye még egyszer a lábát ilyen ócska kerékpáron. Szóval most tíz napig a biciklit smirgliztem és olajoztam. Mit meg nem tesz az ember a nővéréért?

Megint tanultam valamit. Jó parti ma az olyan lány, akinek nem recseg a biciklije.

*

Kiszálltak, elmentek. Kis mesterlegények, az élet tanulóútjain. Volt köztük torzonborz és tetovált, akadt, amelyik az ingét is otthon felejtette. Egyik sem harapta át a torkomat, egyik sem döfte a bökőt a bordáim közé...

Peterdi Pál

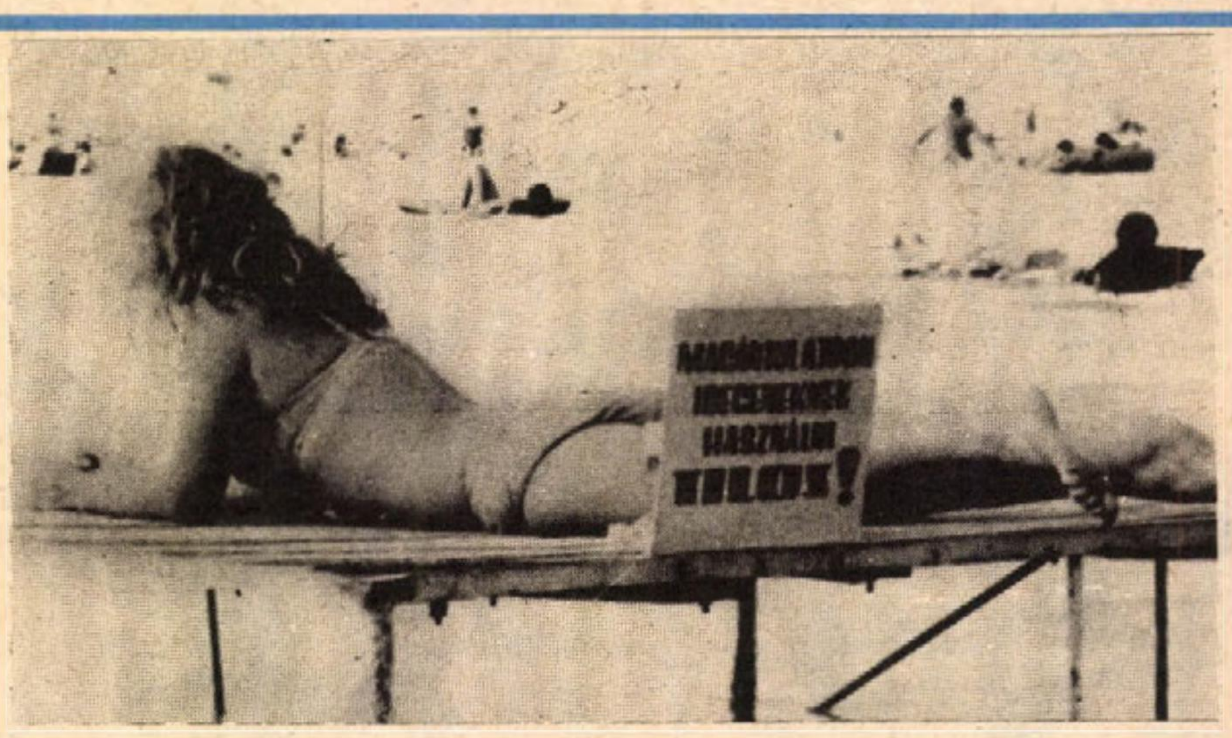
TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Csanádpalotán komolyan veszik az alkoholizmus elleni küzdelmet. Aki a kisablakon bemászik a söntésbe... meg is érdemli. Persze, van itt egy bökkenő: kimászni sem könnyebb.

(Jancsik János felvétele)

Huncut, aki rosszra gondol!

(A „Tücsök és Bogár" számára Siófokon fotózta Kupai József, velencei olvasónk)

LAPZÁRTAKOR ÉRKEZETT!

Fúrják a vadászati világkiállítást!

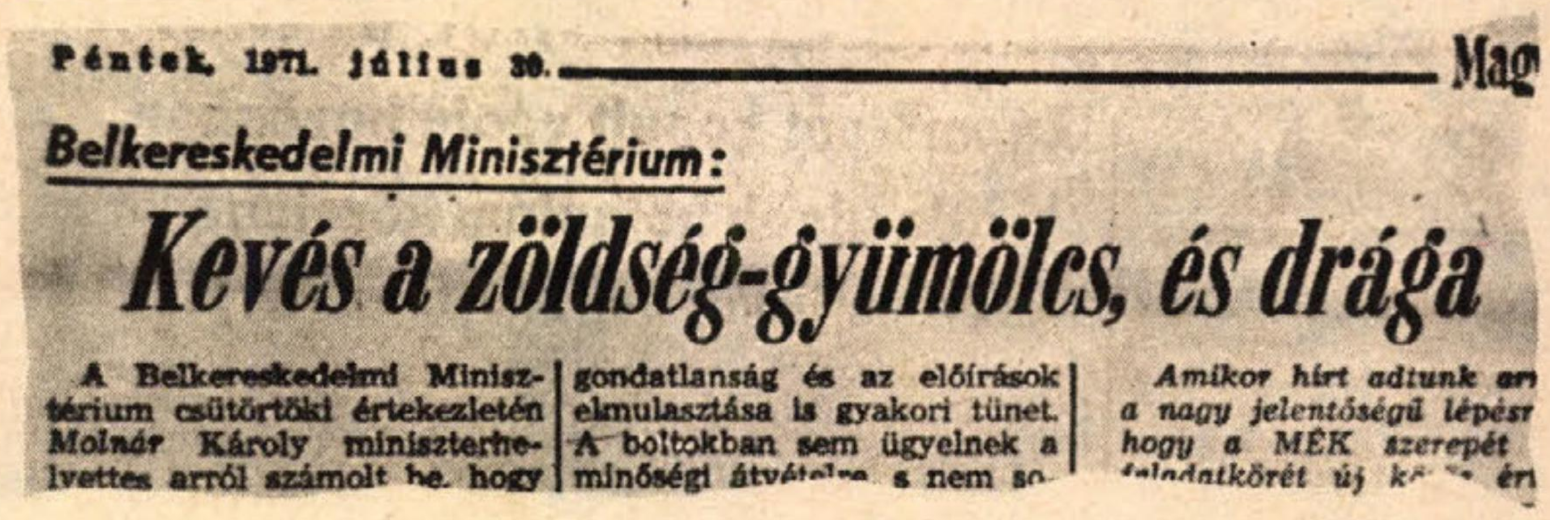
Jóságos ég, már a kiállítást is?!

(Kecskemétről beküldte: Soós Károlyné)

Több és olcsóbb a zöldség, a gyümölcs

RÖVIDEBB ÚT A FOGYASZTÓIG HASZNÁLT AZ ÁTSZERVEZÉS

Péntek, 1971. július 30. Mag

Belkereskedelmi Minisztérium:

Kevés a zöldség-gyümölcs, és drága

A Belkereskedelmi Minisztérium csütörtöki értekezletén Molnár Károly miniszterhelyettes arról számolt be, hogy gondatlanság és az előírások elmulasztása is gyakori tünet. A boltokban sem ügyelnek a minőségi átvé...

Ha ketten ugyanarról... Egy belker-értekezlet tudósítása az Esti Hírlap július 29-i és a Magyar Nemzet július 30-i számában. Elképzelhető változatok még: több és drága, kevesebb és olcsó, több és kevesebb, olcsóbb és drágább... Még mondják, hogy minden lapunkban ugyanaz áll...

(Beküldte Bánréti Zoltán, budapesti olvasónk)

Fantasztikus novella

— Kérem, csillapodjék! Mondja el nyugodtan, mi a panasza? — szólította fel páciensét dr. Umberstock, a kitűnő ideggyógyász.

A férfi izgatottan, hadarva, beszélni kezdett:

— Doktor úr, szörnyű dolog történt velem. Körülbelül három héttel ezelőtt kezdődött. Este, hat óra után végeztem a munkámmal és hazamentem. A konyhában, a tűzhely mellett ott állt a feleségem, Teréz és lecsót főzött. Tizenkét esztendeje vagyunk házasok. Villámgyorsan karjaimba kaptam Terézt és szenvedélyesen megcsókoltam. Lázas, becéző szavakat suttogtam a fülébe. Ilyesmiket: „Boldog vagyok, hogy megismerhettelek. Mindig csak gondolok rád, délelőtt, délután, este, éjjel... Szeretnék neked mindent, szimogatni akarlak. Csodálatos kincseket szeretnék a lábad elé rakni. Egyelőre előlegként fogadd el tőlem ezt az arany karperecet. Szeretlek! Szeretlek! Szeretlek!" Az asszony csak bámult, azután megjegyezte: „Már megint sokat ittál a kollégáiddal. Azonnal feküdj le és aludd ki magad." S ezzel még nincs vége a kálváriámnak. Most jön a folytatás. Kíváncsi rá, doktor úr?

— Rettenetesen — válaszolta dr. Umberstock.

— Másnap délután meglátogattam a barátnőmet, Irént, a Reputáció utca 10-ben. Alig egy hete ismertem a gyönyörű teremtést. Irén káprázatos japán selyem kimonóban fogadott. Bementünk a hálószobába, ahol mindössze egy halványlila villanykörte égett. Az asztalon jégbe hűtött Martini. Koccintottunk. A barátnőm beindította a lemezjátszót. Szerelmesen hozzám simult: „Mi a kívánságod?" — érdeklődött kedvesen, mire én így válaszoltam: „Holnap leviszed a barna félcipőmet a suszterhez, már majdnem levált a talpa. Hónapok óta kérlek erre, de te rám sem hederítesz. A sötétkék nylon ingemet kimosod, a szürke öltönyömet kivasalod. És hol van a vacsora? Már százszor megmondtam, mire hazajövök, az asztalon legyen kitálalva a leves!" Irén csendesen mellém lépett, megragadta a galléromat és egyetlen mozdulattal kipenderített az ajtón. Érti már, doktor úr, mi történt velem? Valami szörnyű memóriazavar. Összecseréltem a két nőt. Pedig, esküszöm, nem is hasonlítanak egymásra. A feleségemet a barátnőmnek néztem, a barátnőmet a feleségemnek. Azóta is a legfurcsább esetek fordulnak elő velem. Ez valami különös kór. Néhány nappal ezelőtt így szóltam a főnökömhöz: „Itt van öt forint. Leszaladsz a trafikba cigarettáért. Ami visszajár, az a tied." Laci, a fiatal hivatalsegédünk előtt pedig hódolattal meghajoltam és az iránt érdeklődtem, hogy szolgál az egészsége, kézcsókom a kedves feleségének. Folytatom: egy sajtüzletben reklamáltam, hogy mi van a régen benyújtott lakáskérelmemmel. A Kürt utcai kádfürdő pénztáránál két jegyet kértem a háromnegyed hatos előadásra, a zsöllye nyolcadik sorba. A patinás belvárosi cukrászdában nagy botrányt csaptam: miért nem intézkedik a kávéfőzőnő, hogy helyrehozzák a lakásomban a beázott mennyezetet? Mindent és mindenkit összecserélek. Ez a tragédiám. Segítsen, doktor úr!

— Az orvostudomány mai állása szerint az eset rendkívül bonyolultnak látszik. Egyelőre naponta ötször vegyen hideg fürdőt. Kérem, jövő héten jöjjön el ismét.

— Köszönöm, doktor úr — búcsúzott a páciens és elindult. Az ajtó előtt doktor Umberstock tapintatosan megszólalt:

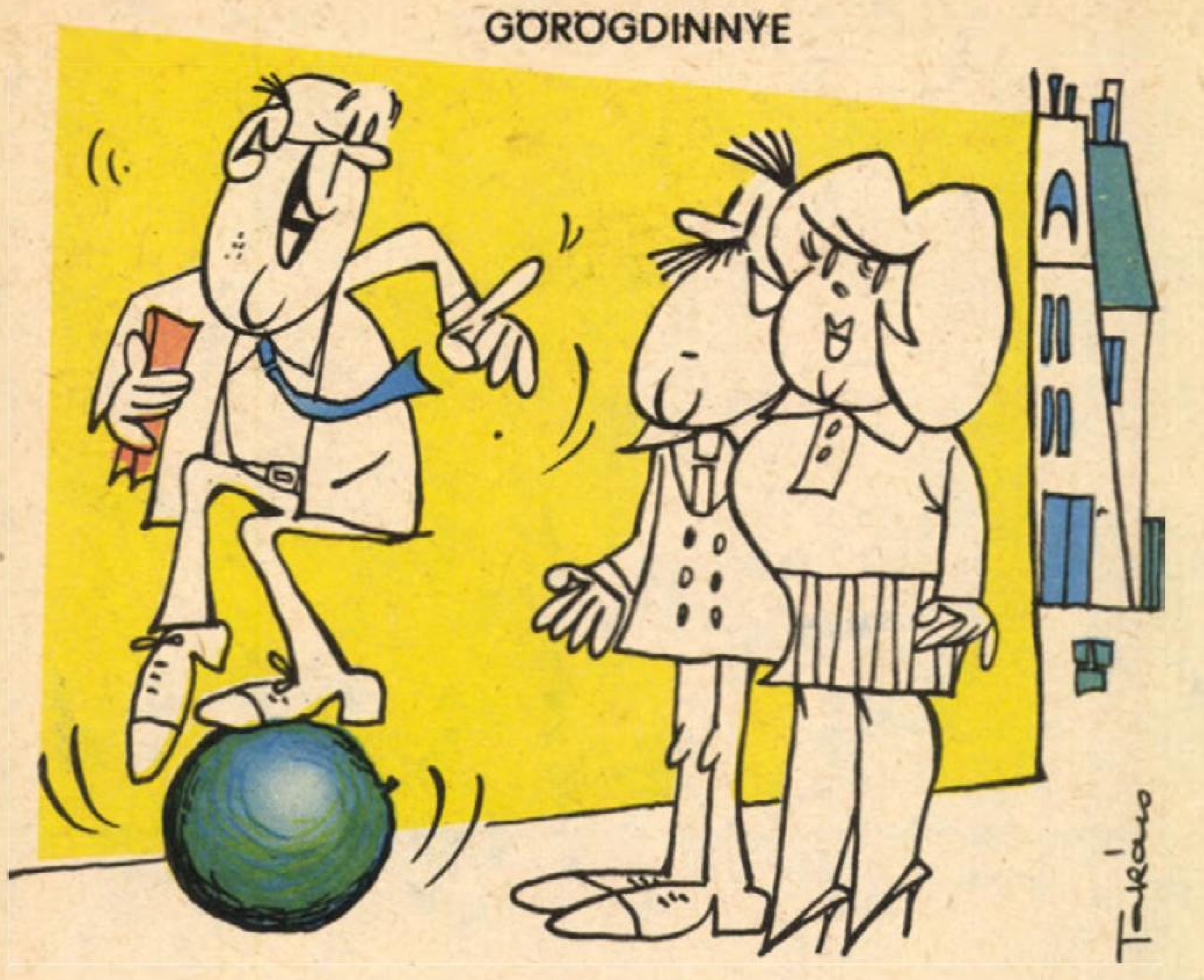
— Ez magánrendelés. Szabad megemlítenem a tiszteletdíjat?

A férfi a homlokára csapott:

— Ó, milyen szórakozott vagyok! De csak valami jelképes összegről lehet szó. Adjon száz forintot...

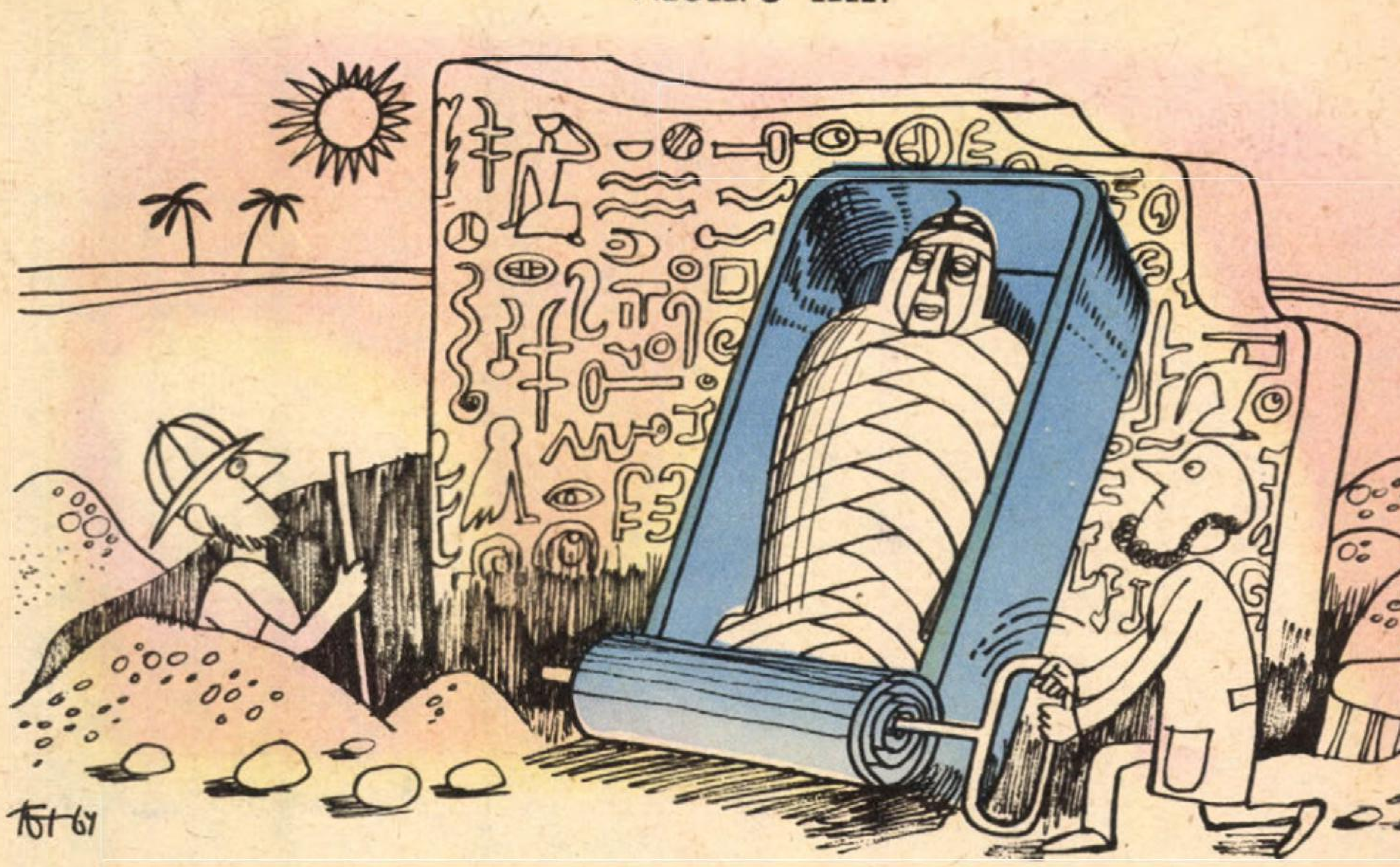
Galambos Szilveszter

GÖRÖGDINNYE

– Így nem kell cipelnem hazáig!

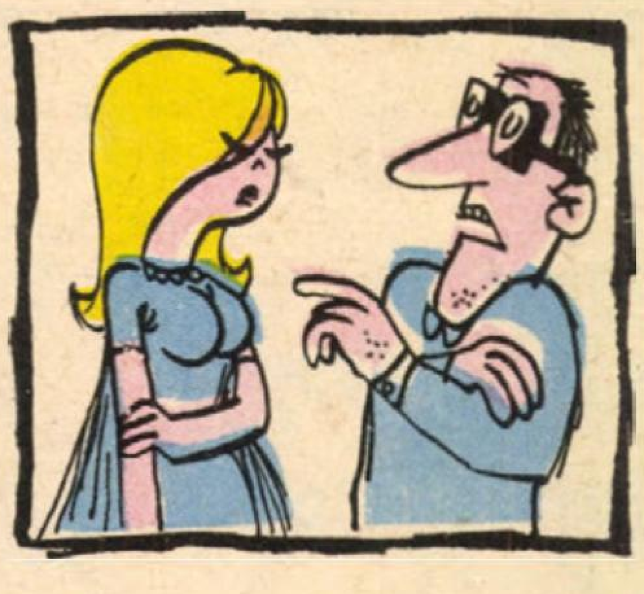
MEGLEPŐ LELET

EGYENJOGÚSÁG

Nézze, kedves Mariska — mondta a vállalati illetékes az előtte álldogáló kereskedelmi dolgozónak —, engem nagyon meglepett, hogy panaszt hallottam magára, hiszen nyolc év alatt csak dicsérték. Maga minden ellenkezés nélkül cipelte a ládákat, fiatalos lendülettel és fegyelmezetten emelgette a zsákokat a raktárban, szóval valóban kifogástalan munkát végzett. De most azt hallottam az üzletvezető kartárstól, hogy finnyáskodik, primadonnát játszik, egy kis vacak harminckilós ládát sem hajlandó felemelni. Tessék, hogy maga gyermeket vár? Nézze, kedves Mariska, mi tudjuk hogy az anyaság minden nő legszentebb joga és kötelessége, mi nem gátoltuk magát abban, hogy anya legyen és abban sem gátoljuk, hogy gyermekét a világra hozza, de lássa be, hogy mindez nem fékezheti a szocialista kereskedelem fejlődését. Nem kell olyan nagyon érzékenynek lenni, kedves Mariska! Nézzen rám! Tudja, hogyan nevelt engem az én szegény anyám? Elárulom magának, kedves Mariska: éjszaka font, nappal mosott. És mégis itt vagyok, és vezető állásban vagyok, és a szegény mama is remekül érzi magát a nyugdíjasotthonban.

Könnyebb beosztást kér? Hát mi lehet még ennél is könnyebb beosztás? A teherautó idehozza az árut

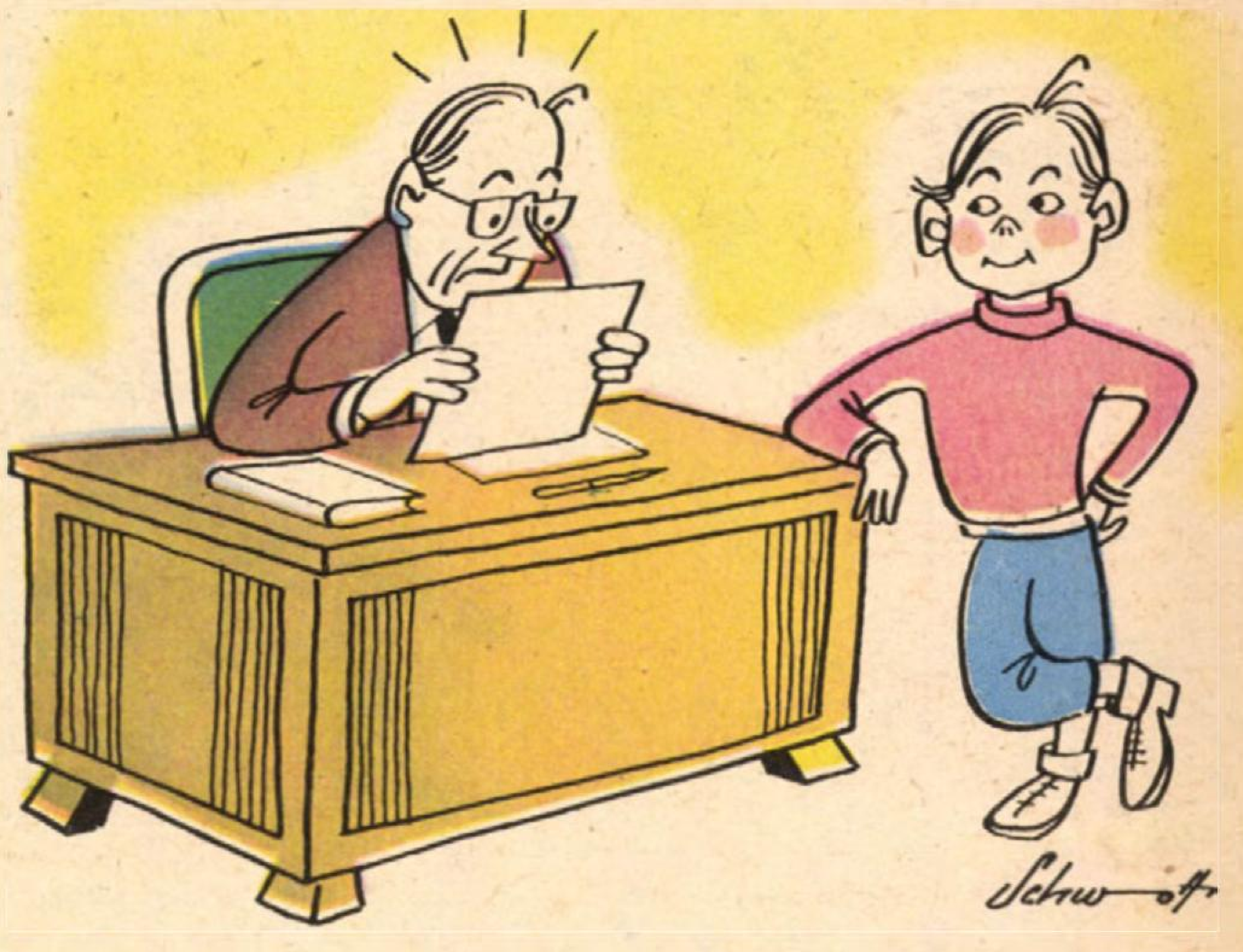

az ajtó elé. Maga meg az Iluska behordják az árut a raktárba, aztán a raktárból kihordják az árut az üzletbe és végül eladják. És azt is nagyon jól tudja, hogy mi igyekszünk megkönnyíteni a nők munkáját, az anyagmozgatást már szinte teljesen gépesítettük, hiszen egy évvel ezelőtt maguk is kaptak két taligát. Tehát mi a munkájuk, kedves Mariska? Csak a taligára kell tenni a ládákat és minden megerőltetés nélkül vihetik egyik helyről a másikra. Na de, kedves Mariska, hát ki emelje a ládákat a taligára, ha nem maga, meg az Iluska? Talán az üzletvezető kartárs?! Ezt igazán nem kívánhatja, hiszen neki óriási felelőssége van, ő irányítja magukat, ő ad maguknak szakmai tanácsokat, szilárdítja a fegyelmüket.

Micsoda? Maga üzletvezetőnő akar lenni? Pont ebben az üzletben, mert már nyolc éve itt dolgozik? Na de, kedves Mariska, hát mit képzel maga? Hiszen ebben az üzletben nyolc év alatt tizenegy üzletvezető volt. Ez a tizenkettedik. Na és mi történt az előző tizeneggyel? Bíróság elé kerültek, mert loptak. Hát ha tizenegy erős, komoly férfi nem tudott helytállni ezen a nehéz poszton, akkor mit kezdhet itt egy nő? Maga nagyon rosszul értelmezi az egyenjogúságot, kedves Mariska!

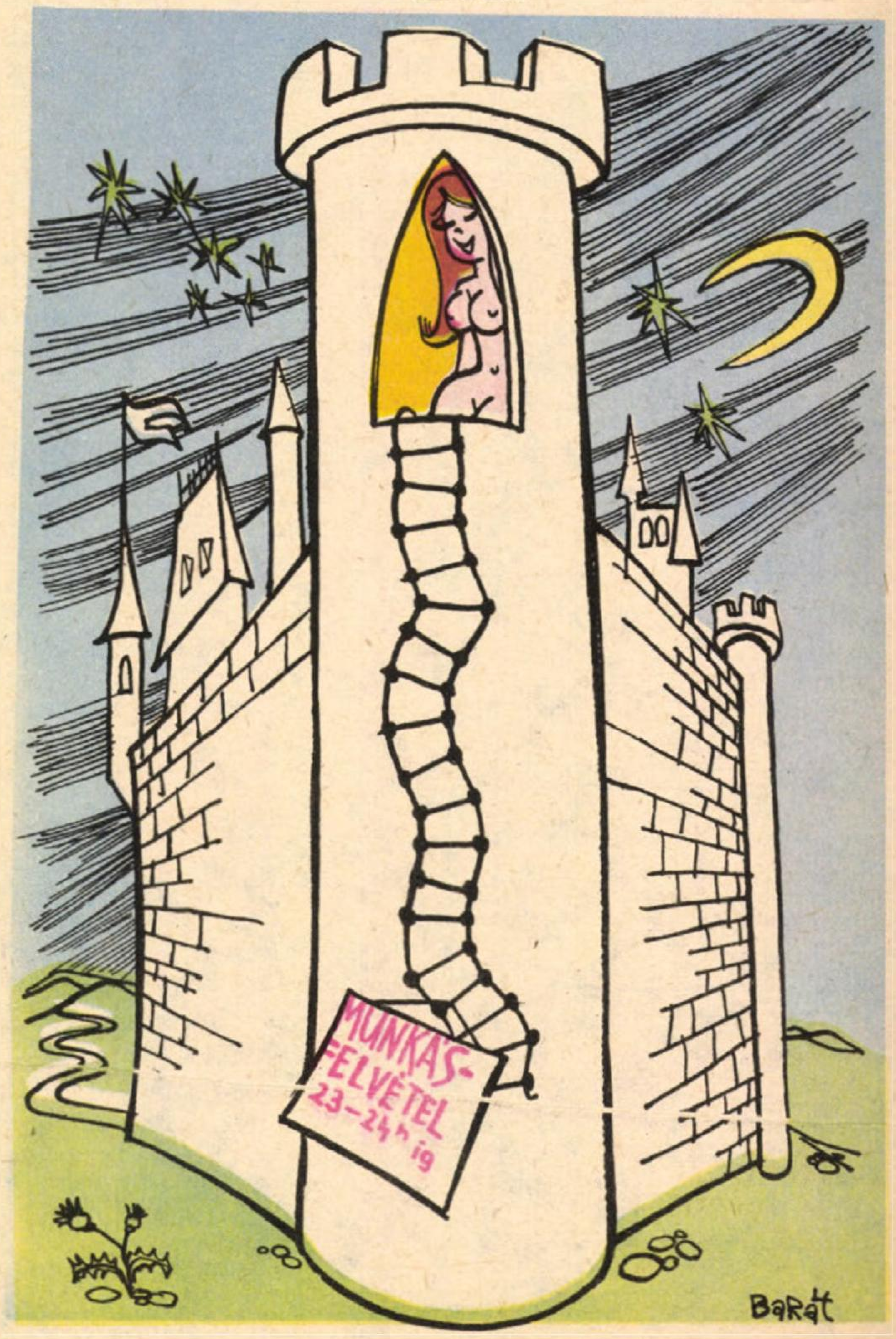
Péterfi Gyula

DICSEKVÉS

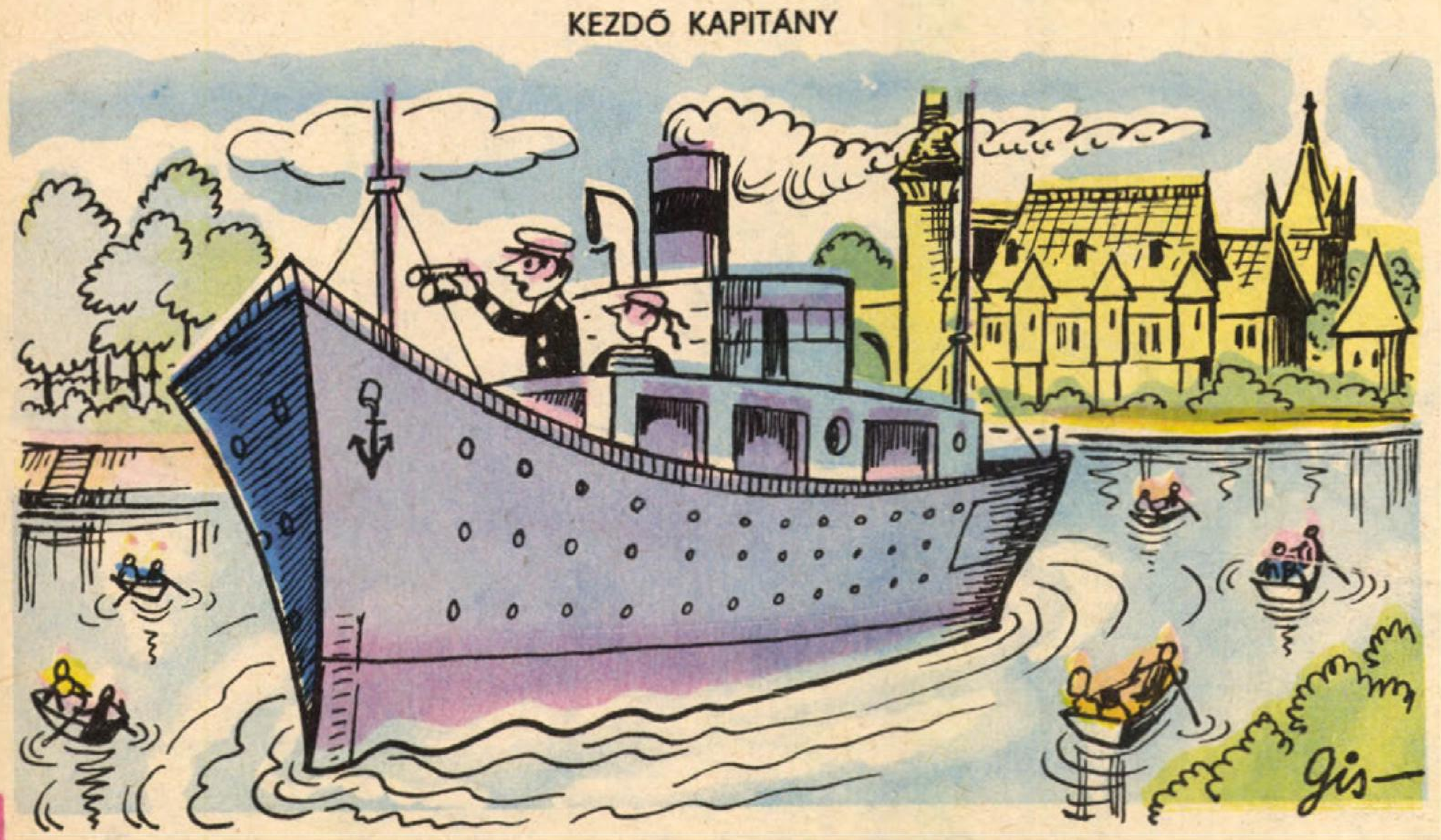

– Nézd, papa, ezzel a kislánnyal ülök egy padban...

A CSAPDA

KEZDŐ KAPITÁNY

– Azt hiszem, eltévedtünk...

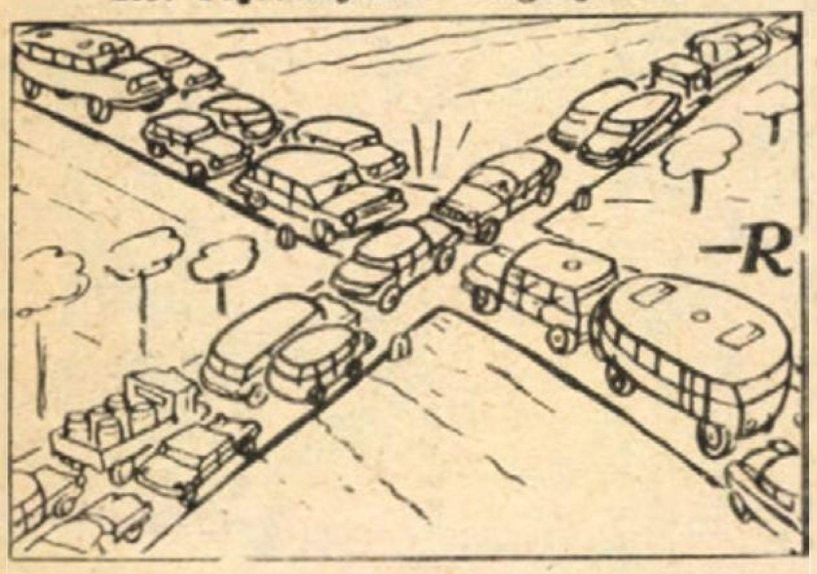
IRIGYSÉG

– Ezeknek legalább van közös témájuk...

RÉBUSZ

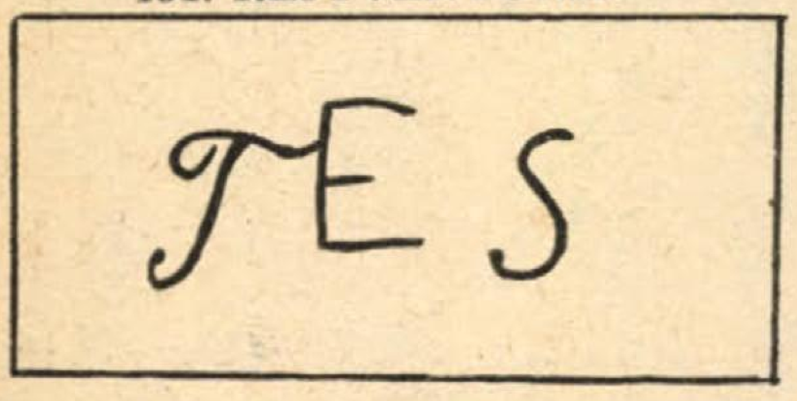
189. rejtvényünk megfejtése:

Fogalomzavar

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Völgyi Vince, Gyoma, Zrínyi u. 29.
Tigelmann Jánosné, Mosonmagyaróvár, Radnóti u. 18.
Szászi Andrásné, Bp. VII., Izabella u. 36.

191. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 30-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

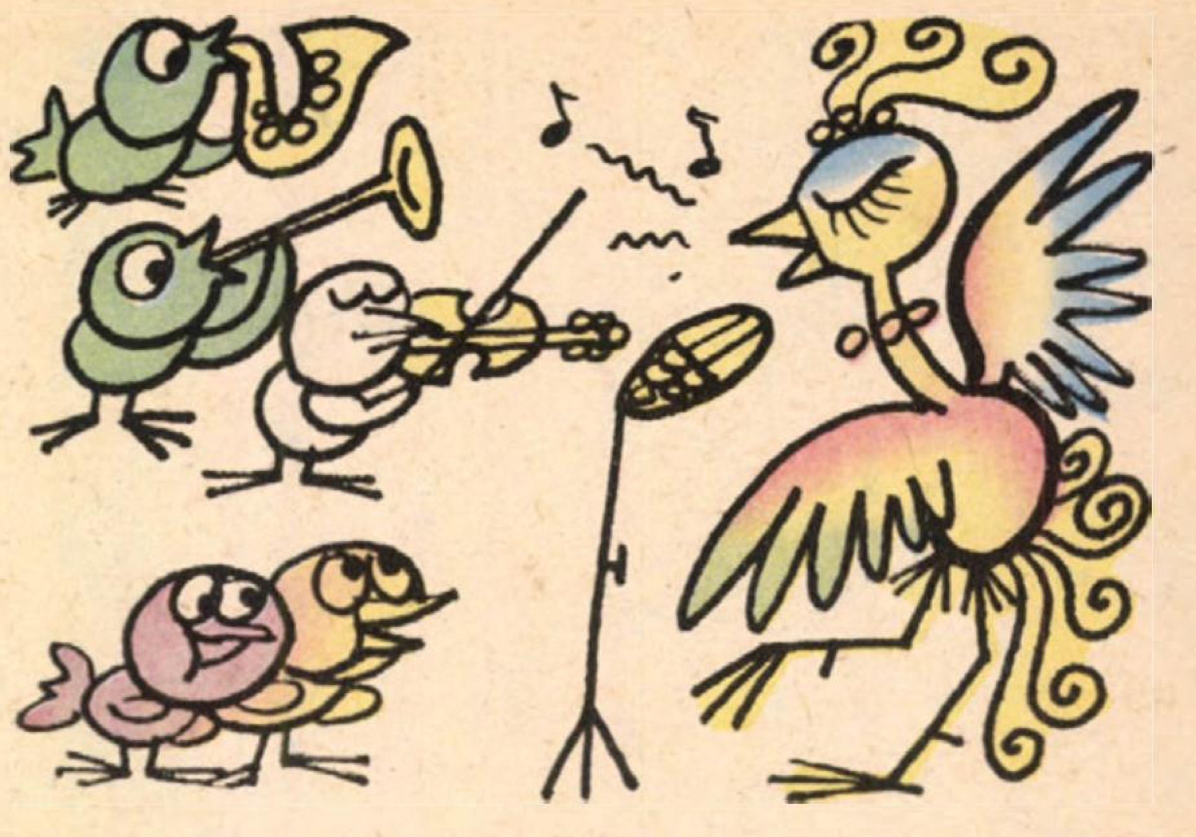
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3311/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

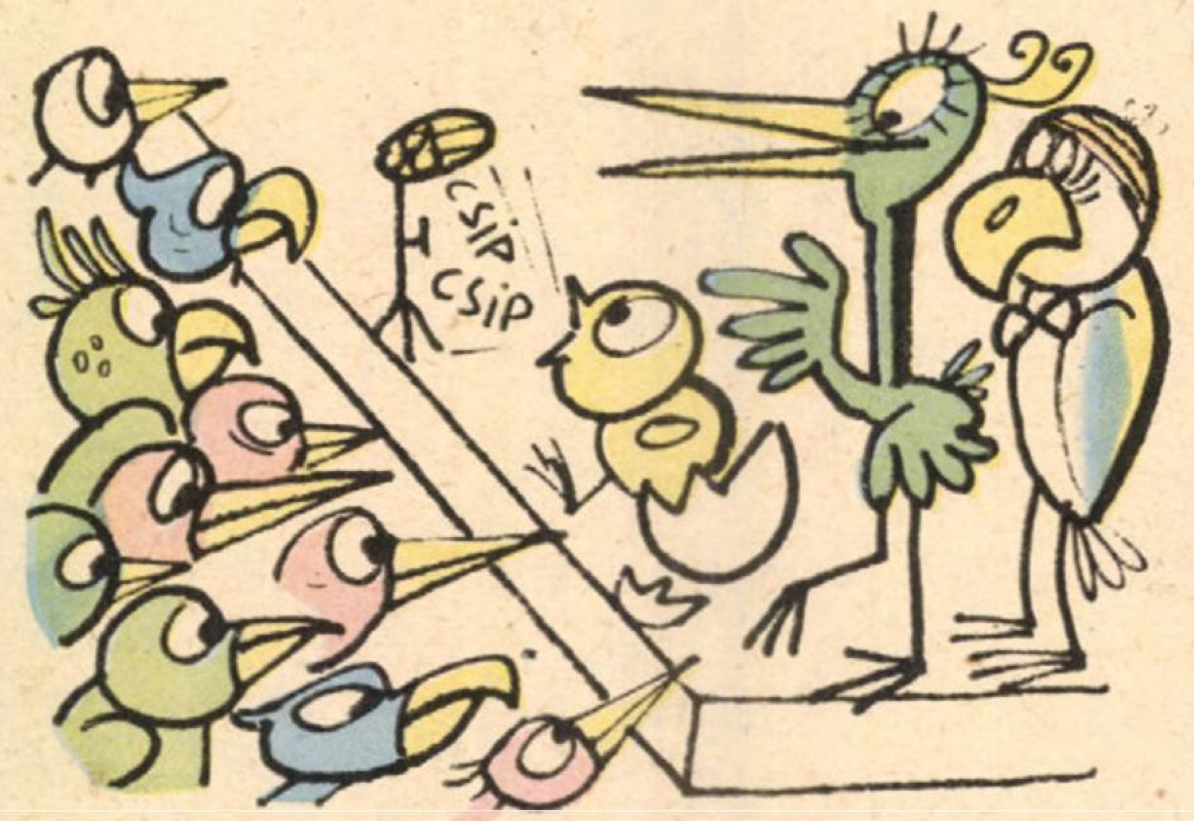
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

FÜLÖP GYÖRGY:

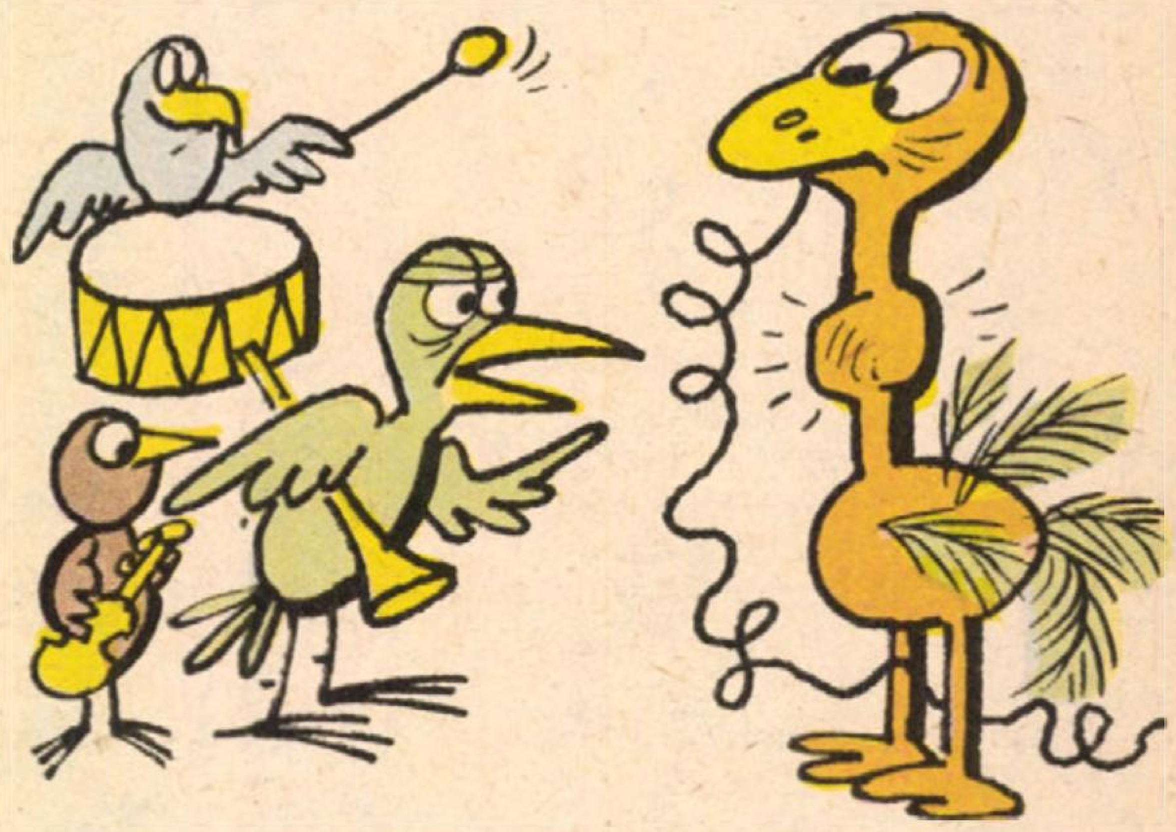

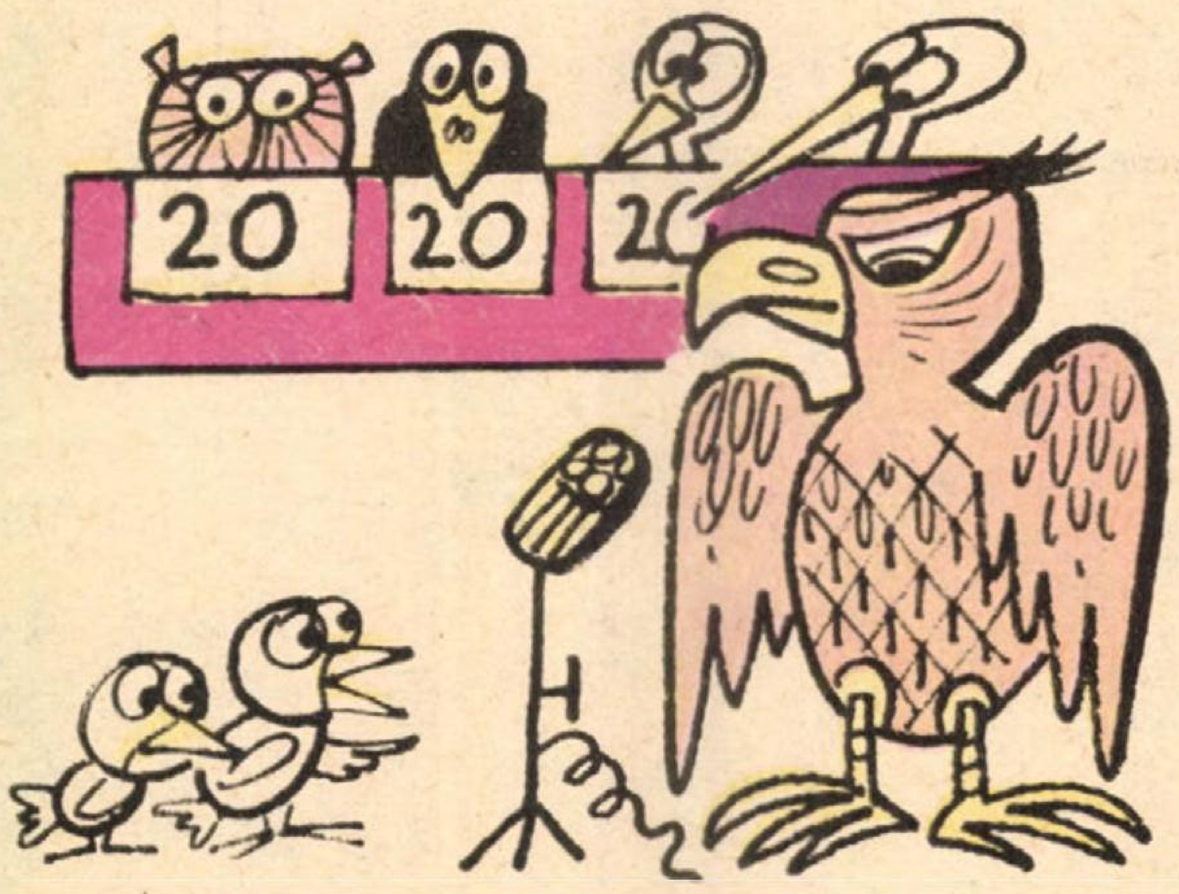
– Megint egy káprázatos kosztüm. Bár csalogány lenne annyi, mint paradicsommadár.

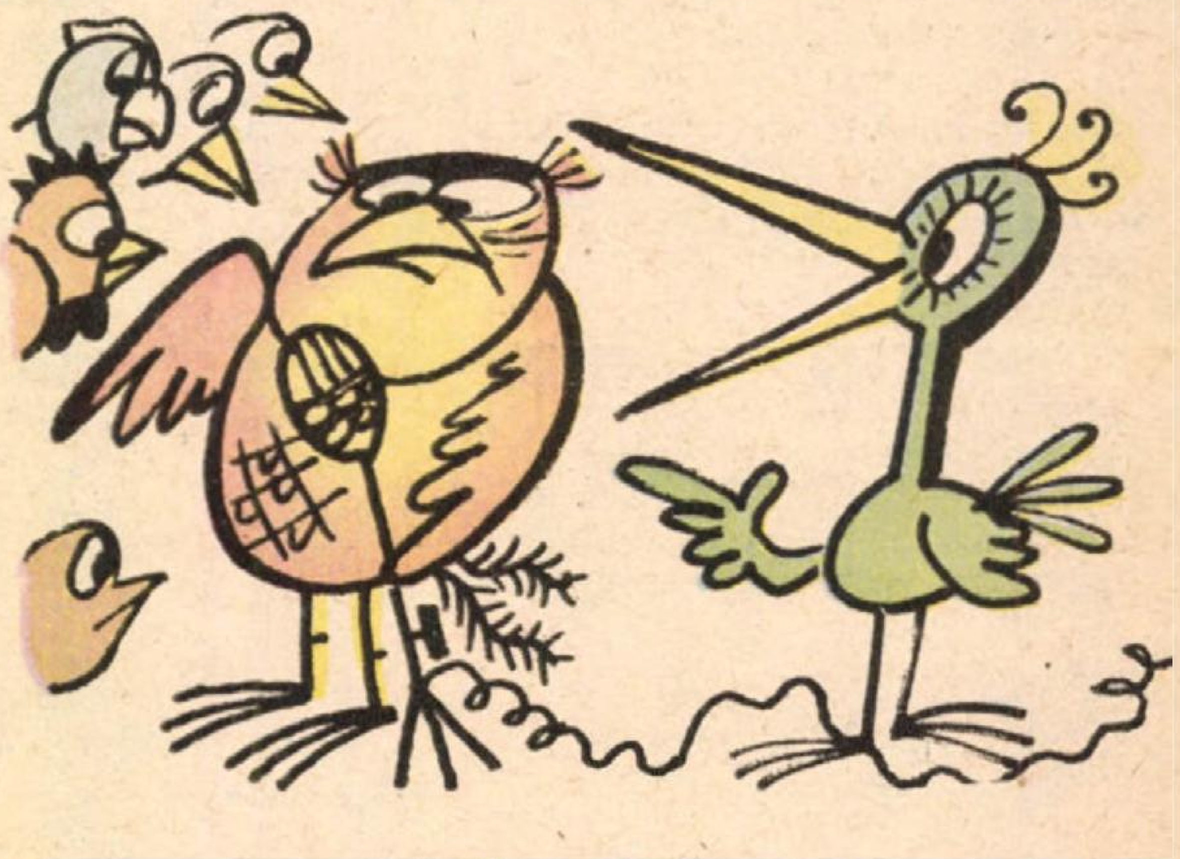
– Kedves közönség! Fogadják szeretettel a fiatal, tehetséges énekest első nyilvános szereplése alkalmából.

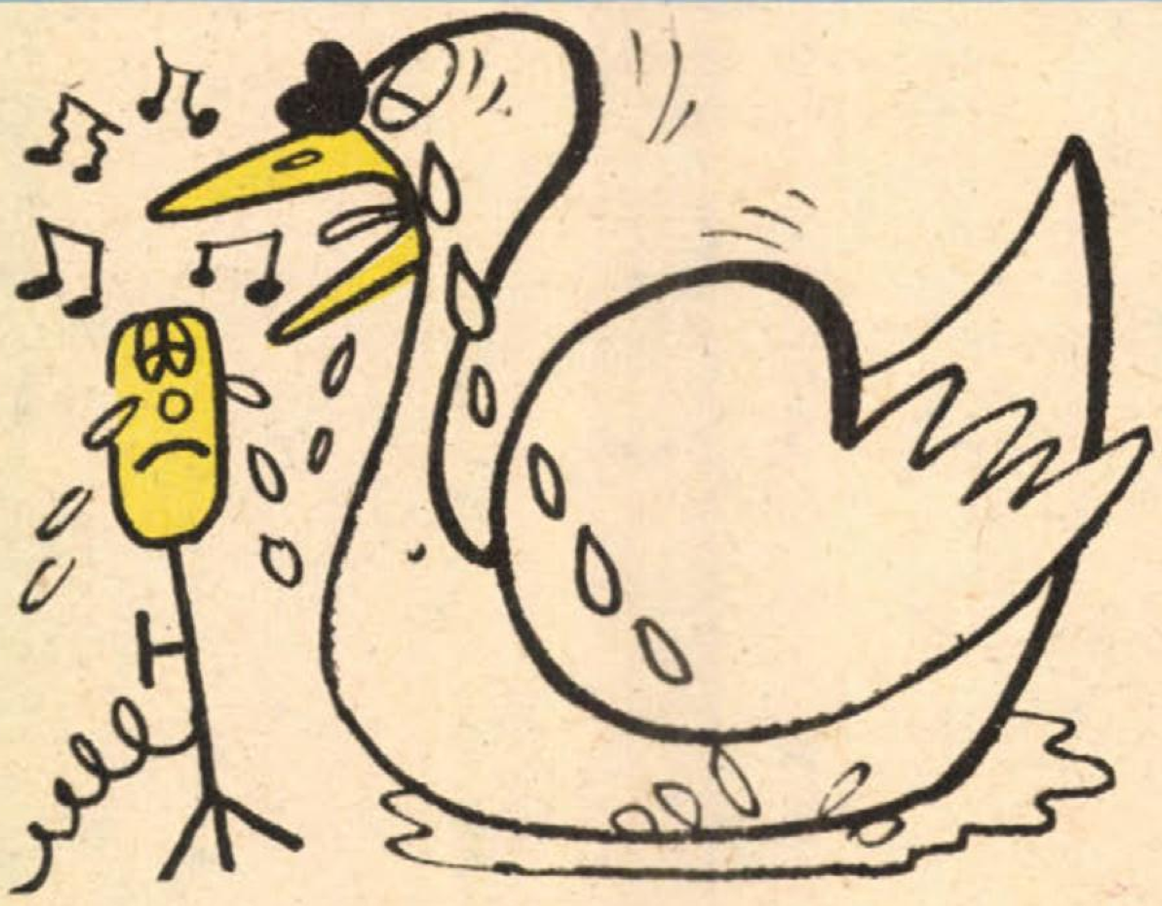
– Mondtam, hogy ne tartsa úgy a szájához a mikrofont!

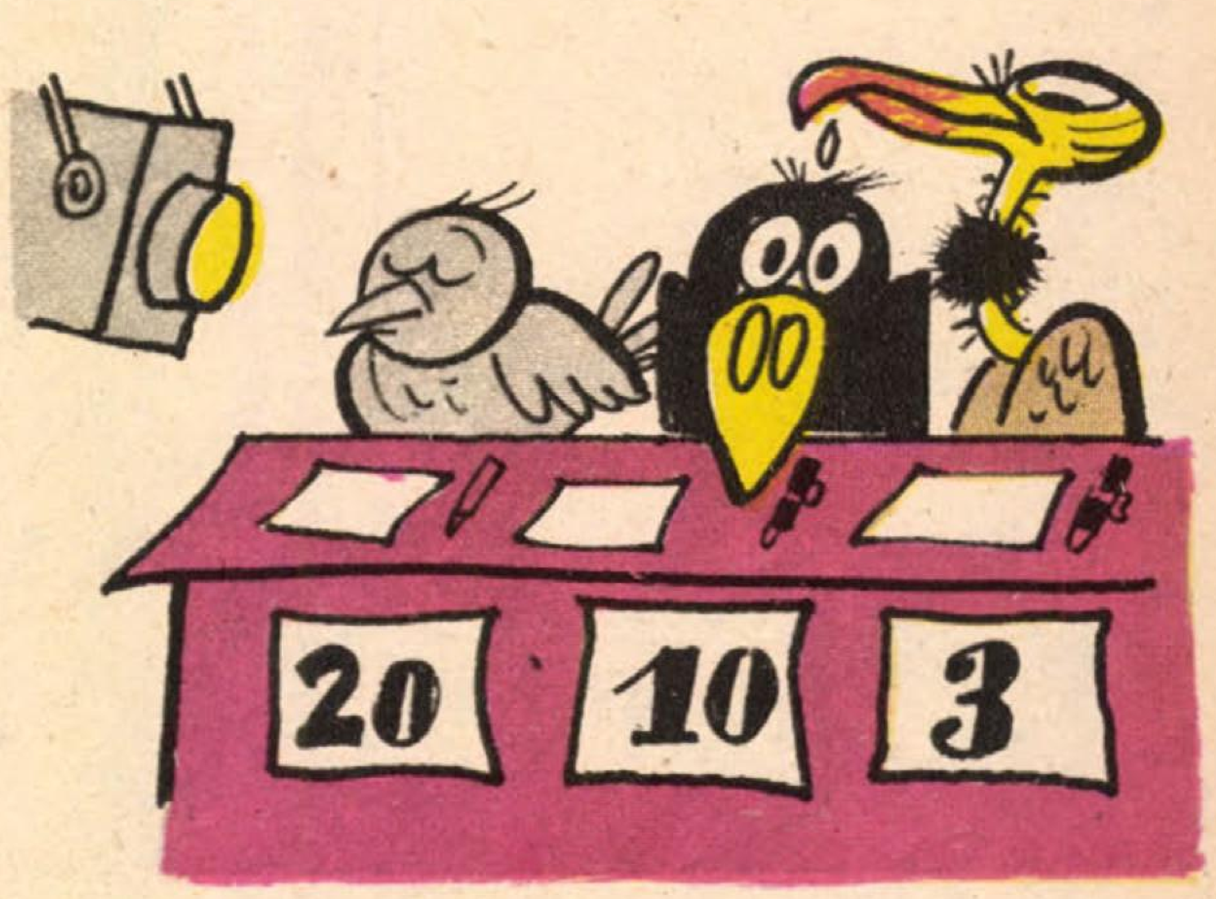
– Neki könnyű. A tekintélyes madarakat mind felpontozzák.

– ... és most hallgassuk meg ismét a siketfajdot, aki a zsűritől összesen 36 pontot kapott, de a közönség szavazataival bejutott a döntőbe.

Giccsszám

Levél a dalfesztiválról

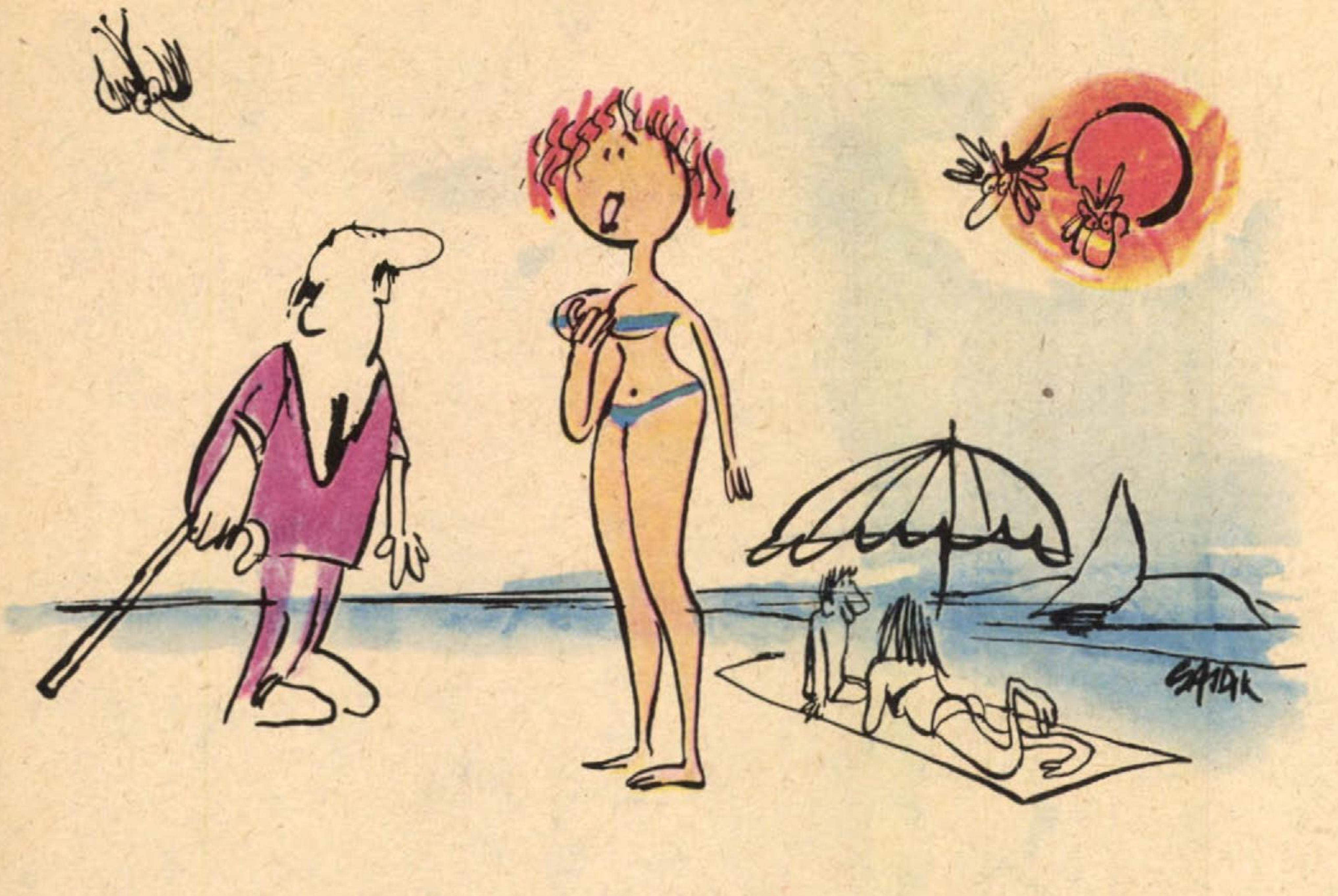
Kedves jó öcsémbátyám! – írja
egy vidéki barátom most e héten –
az átélt táncdalfesztiválról
volna itt egy-két megjegyzésem.
No persze, én nem kritizálok,
hisz – mi tagadás – lemaradtam
és más ízléssel, felfogással
felnőtt egy nemzedék alattam.

Mért írjam: a nőies férfit,
mert hátát veri haja hossza,
szívesen a fodrászhoz vinnék,
hogy ott megnyírva rendbe hozza.
De volt más is a fesztiválon,
mely dicséretet érdemelne,
a bölcsesség, mit tapasztaltunk,
nem ellene szól, csak mellette.
Suttogták: a szövegek gyengék,

nos, ezt mi dehogy vettük észre
a zenekar oly harsogó volt,
a szövegnek elhalt egy része.
Lehet, hogy egyes zeneszámok
a fülbe, szívbe nem hatoltak,
de a versek – hisz nem hallottuk –
biztosan ragyogóak voltak!

Lovászy Márton

SZIGORÚ NAGYPAPA

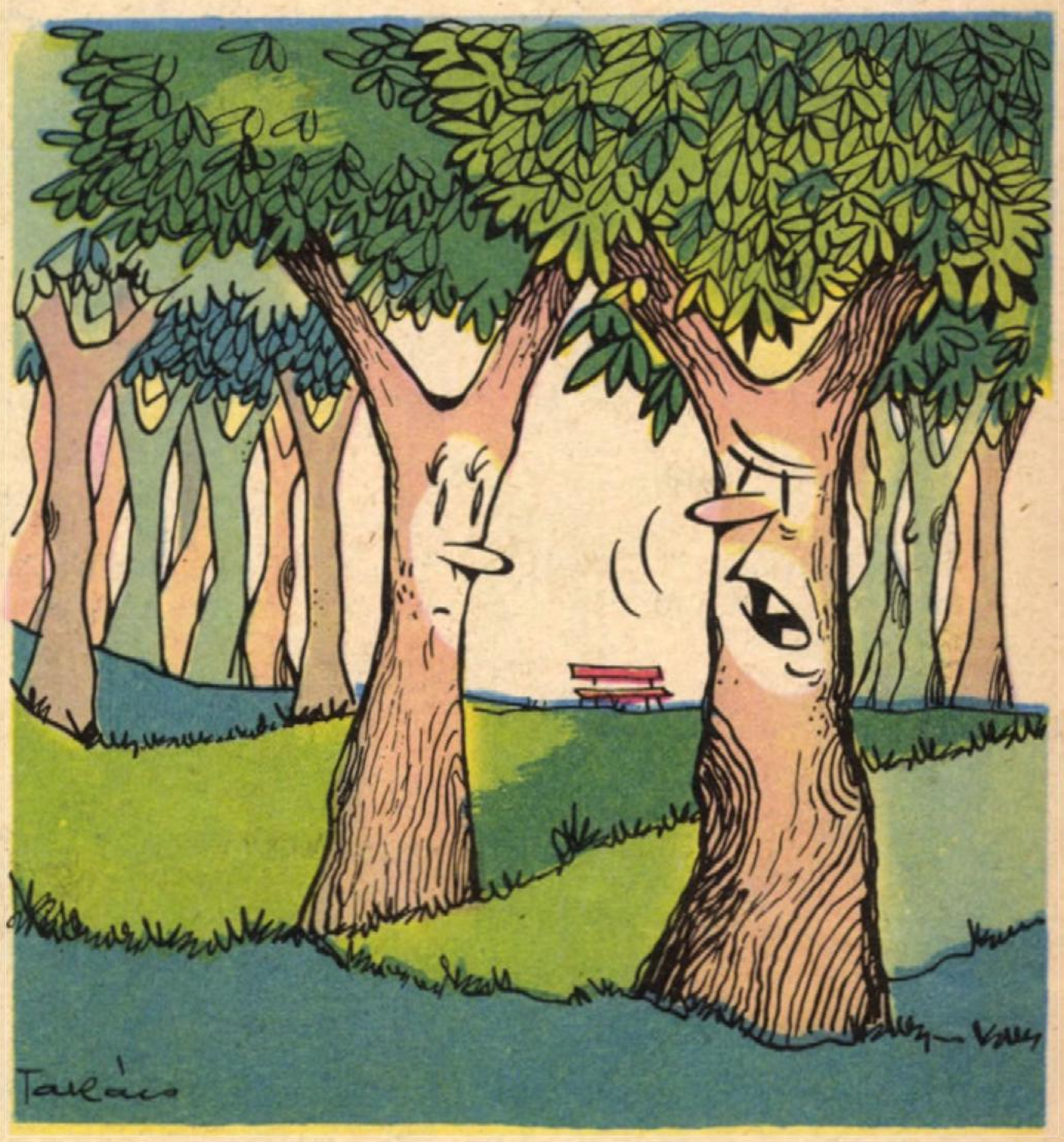
– De nagypapa, van rajtam fürdőruha, csak megint otthon felejtetted a szemüvegedet!

ELFOGLALT EMBER

– Most szórom fel homokkal a járdát, mert télen nem érek rá...

FELHÁBORODÁS

– Lassan vége a nyárnak, és még nem véstek belém semmit a szerelmespárok!

SZILÁNKOK

REMEK GYÓGYFÜRDŐ

Béla isiásszal érkezett és két hét után egy csinos menyasszonnyal távozott.

SZÉP KIS HÁZASSÁG

— Mi tart benneteket össze?

— A kölcsönös bizalmatlanság.

PECH

— Már megint belekerültem egy razziába — mondta rosszkedvűen a fáradt nyomozó.

ÚTBAIGAZÍTÁS

— Hol van a legközelebbi tiszta mosdó?

— Innen 140 kilométerre, északra.

PANASZ

— Az én munkám olyan, hogy sok mindent le kell nyelni az embernek — panaszkodott a tűznyelő.

HÁREMBEN

— Mennyi nő, és sajnos mind az enyém.

NAPOZÓ

Az ostoba férfi a női napozó palánkján leselkedett, s nem gondolt arra, sokkal többet látna, ha kimenne az utcára.

ÁPISZ-BOLTBAN

— Nincs valami vastagon fogó ceruzájuk? — kérdezte a Balatonnál dolgozó fizetőpincér.

FELTŰNŐ

Érdekes, hogy áramszünet alatt senki sem szidja a tévé műsorát.

BEOSZTÁS

Brahovácz meséli:

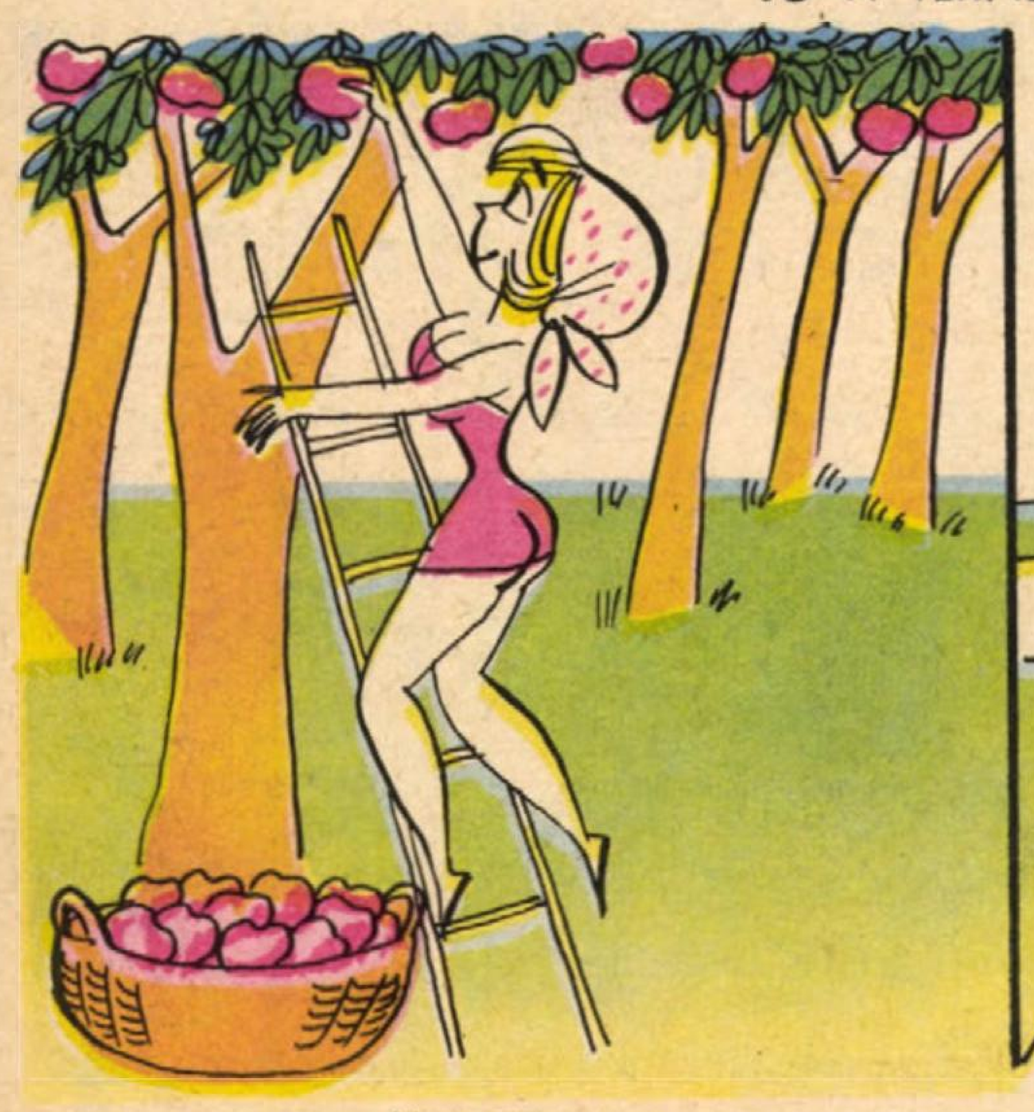
— Tegnap elhelyezkedtem egy üzemben, de őszintén elmondtam, hogy kétbalkezes vagyok. A művezető erre úgy rendelkezett, hogy egyelőre én fogom a gyári hibás, leértékelt termékeket gyártani.

G. Sz.

AMBÍCIÓ

JÓ A TERMÉS AZ IDÉN

Almaszüret

Körteszüret